

24 GIỜ LÊN ĐỈNH

NGUYỄN THỊ ANH THƯ

NHÀ XUẤT BẢN
VĂN HỌC **vh**

Mục lục

Phượng Quang Sáng

Phượng Văn Thường

Mong Manh Hơn Cả Linh Hồn

Phượng Quang Sáng

Phượng Văn Sỏi

Trong Cõi Điều Linh Tìm Bến Nhớ

Phượng Văn Sỏi

Thoáng Lên Khỏi Bến Sông Mê

Phượng Quang Sáng

Phượng Văn Thường

Miên Man Trong Cõi Vô Cùng

Phượng Quang Sáng

Kiếp Này, Hay Kiếp Khác? Nơi Đâu Chờ Ta Một Trái Tim Nồng Nàn Đây Nỗi Khát

Khao?

Phượng Quang Sáng

Phượng Văn Thường

Khách Sạn Over And Over

Phượng Quang Sáng

Phượng Quang Sáng

Vẫn Bay Trong Cõi Điều Linh

Phượng Quang Sáng

Trôi Dạt Lại Bến Sông Mê

Phượng Quang Sáng

Bản Tụng Ca Cho Nàng

Phượng Quang Sáng

24 GIỜ LÊN ĐỈNH

Nguyễn Thị Anh Thư
www.dtv-ebook.com

Phương Quang Sáng

03 giờ 30 phút - 20 - 06 - 2008

Sáng sập cửa, nén giận - bật khoá - giập ga. Chiếc Mercedes Benz gầm cao đen bóng rú lên, quét một luồng ánh sáng đèn pha sáng loá, cắt toang mù sương trong cái sân lát gạch bát rộng thênh thang loáng đẫm sương đêm.

Anh đánh mạnh vô lăng.

Chiếc ô tô liệng một nửa vòng cuồng nộ lao ra cổng.

Sáng biết chắc: ông Thường - cha của anh - một lão nông đã bảy mươi bảy tuổi gầy gò, nhưng cao lớn và rất săn chắc, ánh mắt vẫn sáng quắc như mắt chim ưng; cứ ngồi tĩnh khò trong cái ghế đại sẽ không thềm đưa mắt nhìn theo thẳng con mình.

Cái ghế đại chạm trổ lộng lẫy mà cha anh trong bộ đồ lụa Thái Tuấn màu nâu tây đang ngồi oai vệ trên đó là nằm trong bộ bàn ghế và trường kỷ làm bằng gỗ nu hay còn gọi là gỗ lut. Cây nu thuộc họ gỗ đỏ, và đã được Unesco liệt vào sách đỏ vì sắp tiệt chủng.

Gỗ nu trở nên vô giá, vì quá hiếm. Người ta khi đã trộm được, thường hay xẻ chúng ra nâng niu đánh bóng chỉ dùng chúng làm vật liệu quý cho những bức tranh gỗ, dùng để trang trí nhà thờ hoặc làm giả những viên đá hoa cương lát nhà cho các triệu phú, tỉ phú Đô la trên thế giới ở.

Loại gỗ đỏ không có đường vân thành thớ hoặc lượn sóng như các loại gỗ

cũng rất đắt đỏ khác. Gỗ nu có vân đặc biệt quý, chúng vặn xoắn những vòng ốc nhỏ xen kẽ thành từng mảng màu rất tách biệt, chỉ nhìn hơn đầu ngón tay màu đỏ thắm, màu nâu sậm, màu vàng, màu ghi... Đôi lúc, màu sắc của chúng trông như những tảng hổ phách.

Mùa hè, chạm tay vào, gỗ nu lạnh mát như đá. Nhưng mùa đông, khi ngồi lên chúng, ta vẫn cảm như được ôm ấp, và đầu đó như có hơi gỗ ấm áp đang thở.

Vì vậy mà gỗ nu được định giá bằng tiền triệu trên từng kg, hoặc những trăm nghìn Đô trên mét khối tùy lúc và tùy thích.

Tuy nhiên, vì gỗ nu quá rắn. Gỗ nu quá quánh chắc, cân lên nặng như đá thật. Nhất là khi nó được cấu tạo chỉ bằng những chỗ u gồ lên trên thân cây, cho nên thao tác mỹ nghệ trên nó cực khó.

Nhưng bù lại, khi chế tác xong, đánh bóng lên, các hoa vân đặc biệt vặn xoắn dày đặc sẽ cho vật thể hoàn toàn là một tác phẩm nghệ thuật tuyệt mỹ.

Trông món đồ gỗ lúc ấy sẽ trong suốt như thể được cấu thành từ tổng thể các loại ngọc long lanh màu đỏ sậm, màu nâu, màu vàng hổ phách. Đặc biệt quý là khi các mảng màu ấy được tách bạch bằng những đường viền như được dát kim loại vàng lấp lánh. Và chúng phát sáng bằng chính những đường ốc vân vặn kỳ lạ đó. Vì thế lúc đó người ta gọi loại gỗ này là hổ bì tức là da hổ. Nhưng giá cả của chúng lúc đó thì...

Thôi!... Quên đi!... Cái giá trị của đẳng cấp nghệ thuật mới là vô giá!

Sáng vẫn thường có khát vọng được sở hữu những gì là đỉnh nhất, nên ngay lập tức anh mê hổ bì. Anh mê nó đến điên cuồng, mê ngay khi lần đầu tiên nhìn thấy nó.

Sáng cầu kỳ lặn lội đến gặp ông Vũ Văn Quý giám đốc công ty Hưng

Long nổi tiếng tận làng Đồng Kỵ, Bắc Ninh yêu cầu được chính kỹ sư họa sĩ Nguyễn Xuân Đức dựa theo mẫu Lu- y thế kỷ 16 của Pháp thiết kế sao cho bộ trường kỷ hồ bì của anh có thêm vẻ Việt Nam.

Nó phải vừa dân tộc mà vẫn hiện đại để các đời sau, con cái cháu chắt anh vẫn có thể nhảy đầm bên nó mà không lỗi.

Sáng đã mò mẫm tìm hiểu trên Internet, trong giới đồ gỗ mỹ nghệ và được biết chỉ riêng công ty đồ gỗ Hưng Long ở làng Đồng Kỵ, Bắc Ninh mới có khả năng thu gom được đủ một số lượng lớn gỗ hồ bì để chế tác nổi một bộ đại trường kỷ.

Và cũng chỉ có Công ty này mới có bí quyết nhà nghề để thớ gỗ hồ bì trở nên mềm đi trong thời gian chế tác, còn sau khi hoàn thành rồi thì nó lại trở nên quánh chắc như đá thật. Tựa như bí quyết ngâm trứng vào dấm cho mềm vỏ cứng để trứng lột dễ dàng qua miệng chai mà vẫn không vỡ lòng đỏ.

Cũng phải mất đẳng đẳng gần năm trời chờ đợi Sáng mới có được một bộ độc bản đại trường kỷ cực kỳ lộng lẫy, mà chắc hẳn khó có được một bộ thứ hai giống vậy. Anh đã mang nó về cho cha anh - ông Phương Văn Thường ở làng Hoàng Ngôn, xã Kỳ Nguyên huyện Tĩnh Hà trưng bày trong nhà.

Và lúc này, cha Sáng đã lại ngồi thu chân, chêm chệ trên chiếc ghế vô giá đó. Cha anh cũng mê thích nó. Với anh, đó là niềm vui, lẽ đương nhiên của một người con hiếu thảo. Nhưng quá sớm! Đêm còn chưa qua, ngày còn chưa rạng.

Và muôn lần như một, trước mặt ông chẳng khi nào thiếu cái chén sứ đồ Giang Tây chưa bao giờ với một thứ nước sảng sảng màu nâu cánh gián của rượu thuốc không ngâm tay gấu thì cũng cao hồ cốt do thằng con trai út - chính là anh - Phương Quang Sáng đích tay ngâm biếu.

Giờ đây, ông súc miệng bằng thứ rượu quý ấy, kê mông lên chiếc ghế hiếm ấy, tay cầm chiếc điều cày - vật bất ly thân tự tay ông gò bằng mảnh duyra thân chiếc máy bay - chiếc máy bay Mỹ đã bị chính ông cùng đội dân quân xã đã từng được phong là Đơn vị anh hùng các lực lượng vũ trang thời xa xưa bắn rơi trên cánh đồng làng Hoàng Ngôn; rúc lên hai hơi liền giòn tan nõ điều cho ngây ngất tâm thần - để rồi thoả sức chê bai anh - cái thằng đã rước bằng được những cái thứ quý hiếm, độc nhất vô nhị đó về dâng ông ngự thưởng.

Sáng biết cha mình sẽ lại xoè mồi lửa vào nõ điều, rít thêm một hơi thuốc Lào Tiên Lãng cháy cổ, phà khói ra một cách khoái trá lần nữa, rồi ông mới liếc xéo cái ánh mắt vẫn quen lia nhanh như chớp theo hướng anh đi, vẻ vừa kinh thường vừa giận dữ, bất cần: - Đi đi! Mang hết cả đi!

Sáng thừa biết cha mình đang nghĩ gì: "...Thôi, thôi, tôi xin ông! Ông muốn hành cái phép tắc, cái luật lệ, cái nghi lễ văn hoá văn hiếc, gì gì... của ông thì ông cứ mang đi đâu đó mà hành... nhé! Còn cái làng này nó chẳng thiết, mà tôi, tôi cũng chẳng cần.... Rõ là nhiều sự! Rõ là... là... Cứ lớn chuyện ba cái thứ lặt vặt...Đang yên đang lành thì vẽ chuyện..."

Và thế nào một viên thuốc Lào nữa cũng lóe lửa đóm, nảy tâng tâng trên nõ. Chiếc điều dứa ra lại rú rít lên, gay gắt, bức bối, rồi phun khói lên... thoả mãn.

Trời đất! Chuyện gì cha anh cũng cho là chuyện vặt, khỏi cần phải bày vẽ cho một người! Cha có biết rằng chính vì ý nghĩ lúc nào cũng ngại mệt, lúc nào cũng ngả theo cái chủ nghĩa tùy tiện được đến đâu hay đến đấy, việc gì cũng chỉ được nửa vời, không chịu cố gắng dồn tâm, dồn huyết để đi đến tận cùng ước mơ ấy như cha anh, của bao đời người ở cái làng bãi ngang này mà đã khiến cho cái làng Hoàng Ngôn của cha con anh chìm ngấm, chẳng làm sao mọc mũi sủi tăm lên được trong thiên hạ không?

Chao ôi! Cha hãy nhìn ra những tỉnh ngoài mà xem, có biết bao nhiêu địa danh lừng lẫy tên tuổi vì bề dày lịch sử văn hoá: những đền Hùng, đền Mẫu cội nguồn dân tộc bao đời; những thành cổ Tây Sơn, thành nhà Hồ, Lam kinh; những chùa Bồ, chùa Và, chùa Mía, chùa Tây Phương... thâm nghiêm, cổ kính; những cổng làng cổ Đường Lâm, chùa Cầu Hội An, Thánh địa Mỹ Sơn, Tháp Chàm... Kỳ lạ... đến tận cái xứ Đồng Văn xa mù hẻo lánh cũng có riêng cho mình cả một phố cổ... chưa nói tới kinh thành Huế, đến cố đô Thăng Long...

Cha có biết Bái Đính, Ninh Bình họ còn muốn vật sản văn hoá của địa phương mình có thứ vươn được lên đến tầm cỡ nhất Đông Nam Á không? Truyền thống văn hoá, di tích lịch sử vốn đã rất được những người dân các xứ ấy đời đời ngưỡng mộ, nâng niu, gìn giữ, vậy mà giờ đây họ vẫn chưa thoả, vẫn còn đang ra sức bồi đắp, khuếch trương rộng lớn thêm từng ngày.

Nhưng, buồn thay, cha đã bao giờ chịu bước ra khỏi cái làng Hoàng Ngôn vốn chỉ là một dải đất bãi ngang hẹp như cái dải áo, kẹt giữa đôi bên bờ cát chát mặn và đầm lầy nước lợ này, để mở to mắt ra mà nhìn các làng quê rộng lớn, giàu có, khang trang, sang trọng của thiên hạ để mà kính phục họ, thềm được như họ, và buồn cho mình đâu!

Sáng trút một hơi thở dài, cổ xua ra khỏi người nổi bực bội.

Và anh, anh nữa - một Phương Quang Sáng - nhà doanh nghiệp về bất động sản và cổ phiếu mới phát với tài sản vài ba triệu Đô la Mỹ - một Phương Quang Sáng có bằng Thạc sĩ Quản trị kinh doanh - Du lịch, hiện đang tu thêm một bằng Thạc sĩ nữa về Đông phương học - anh sống ở đâu mà chẳng được ở trong cái thế giới trọng Mỹ kim, thềm chất xám này chứ?

Vậy mà tại sao, tại sao anh vẫn không sao bỏ được cái làng Hoàng Ngôn nghèo nàn, khốn khổ này. Tại sao, tại sao chứ?

Vinh danh cho quê hương! Làm sao để có thể kêu gọi được tất cả những con người cùng sống ở cái thôn Hoàng Ngôn vốn thâm căn cố đế đã có cái tính ương ương, gàn gàn này cùng có tâm huyết biến ý chí thành hành động tôn tạo vinh danh cho nơi chôn nhau cắt rốn của mình?

Vậy mà, tiếc thay - cha anh - cái người thân thiết, ruột thịt gần gũi nhất của anh thì lại dường như cũng giống tất cả những người khác trong làng, cũng như chẳng hiểu gì, chẳng quan tâm gì đến điều tâm huyết của anh. Thậm chí ông lại còn có vẻ là một trong những người cảm thấy mệt mỏi và khó chịu nhất vì những việc anh đã làm.

Ôi, thế mới đáng thương thay cho khát vọng sâu sắc đang luôn nung nấu trong tâm hồn anh!

Anh - Phương Quang Sáng - thanh niên mới ba mươi tuổi, với số tài sản như thế và với số bằng cấp tầm tàm như thế cũng khá đủ cho thiên hạ phải thừa nhận là tuổi trẻ thành đạt trong cái thời buổi nhốn nháo thầy, bát nháo trò này.

Cha không hiểu rằng thằng con ông tuy chưa phải là nhất trong thiên hạ, nhưng cũng là đang cố gắng lên đỉnh sao? Cha đã không giúp được con mình thì cũng xin đừng làm đau lòng nó chứ!

Ừ, mà cha có hiểu đỉnh là gì đâu nhỉ? Đỉnh ở đây - tức là nói theo cách nói tân tiến, ý sâu lời gọn như chát của giới trẻ thế hệ @.com, chứ cắt nghĩa một cách rõ ràng và hết nhẽ thì cha phải hiểu nó là: đã trở nên một CON NGƯỜI CHÂN CHÍNH với đủ nghĩa viết hoa - tức là con người của sự thành đạt toàn diện về mọi mặt: từ tri thức văn hoá, phẩm chất đạo đức cho đến tiền bạc, vật chất, công danh.

Một con người toàn mỹ như thế ắt phải sống một cách có văn hoá, phải có tinh thần uống nước nhớ nguồn. Một con người như thế ắt phải biết vun đắp

cho quê hương, cho gốc gác của mình một cách tử tế.

Đó là nói đi, chứ lập luận lại thì câu đó lại thành ra: một con người không biết làm cho quê hương mình tử tế hơn, vinh danh hơn thì quả thật chưa xứng đáng là một con người có văn hoá. Mà phấn đấu để trở thành một con người toàn diện về mọi mặt lại luôn là mục tiêu của Sáng.

Tiệc thay những người già ở làng Hoàng Ngôn này thì cũng như cha anh, hình như vẫn chẳng coi những nỗ lực của cái thằng Sáng này - cái thằng Sỏi xưa kia chẳng là gì.

Sáng đánh vô lăng liệng một vòng cua gấp cháy lốp cho chiếc ô tô thoát khỏi cổng ngõ, lao vào con đường chính cắt ngang làng.

Những ngôi nhà lụp sụp, sơ sài của dân làng anh cứ lướt qua cửa kính xe của anh như một minh chứng cho ý nghĩ vừa hiện hữu trong đầu anh: còn nhiều lắm, còn hàng trăm nơi trên cái đất nước Việt Nam này giàu có và đẹp đẽ hơn hẳn cái làng Hoàng Ngôn nghèo rách, chó ăn đá gà ăn sỏi, mùa khô ruộng nứt sâu đến cả gang tay, mùa lũ cát lụt cánh đồng sâu đến nửa mét của cha anh, để anh có thể đến sống tùy thích.

24 GIỜ LÊN ĐỈNH

Nguyễn Thị Anh Thư
www.dtv-ebook.com

Phương Văn Thường

03 giờ 30 phút - 20 - 06 - 2008

Chẳng đúng như Sáng nghĩ về cha mình - ông Thường, cha của anh chẳng hề đặc ý khi đưa mắt nhìn theo thằng con mình.

- Thằng này hôm nay làm sao thế nhỉ? - ông Thường cũng buồn bực không kém Sáng - mới nói có thể mà nó đã bỏ đi rồi!

Sáng vừa giật dử giật cửa xe ô tô, lao vào, sập cửa lại. Sáng chưa cần phóng đi, ông Thường đã sững sờ nhìn theo.

Mọi khi ông nói nó thậm tệ hơn nhiều, nó có giật dử đến thế đâu! Lúc nào nó cũng nhũn nhặn, xí xoá, cười vui như Tết.

Hiếm khi ông thấy có điều gì có thể làm cho thằng nhỏ này đau buồn được lâu hơn nửa ngày. Chính vì biết rõ yếu điểm này của nó mà ông hay cậy làm cha, leo thang lấn át nó.

Hôm nay - nhân câu chuyện đau lòng vì tối qua: làng từ chối không thêm nhận tiền tài trợ của thằng Sỏi con ông cho việc xây cổng làng. Ông là cha của nó nên ông cũng giận làng - ông muốn cời lòng, cời dạ với con mình tất cả mọi điều vẫn còn cào, chất chứa trong lòng cha nó mấy chục năm qua.

Ấy thế mà ông mới có vài câu rào đầu nó đã bỏ đi. Còn biết bao nhiêu những điều quan trọng, những vấn đề chính - cũng như những lần trước - nó đã kịp nghe được tí gì đâu! Nó đã biết hết được lòng cha nó đâu!

Cái thằng Sỏi này! Ông vẫn thầm tự hào về nó biết bao nhiêu thì cũng lại đầy ngờ vực về nó bấy nhiêu.

Tiếng là con trai ông thật, nhưng ông Thường cũng chẳng hiểu Sỏi được là bao; lại càng chẳng biết rõ hết được những nẻo đường đời mà nó đã từng trải.

Ông tự cảm thấy mình làm cha nhưng cũng chẳng thấu được hết những gì làm Sỏi đau khổ, cũng như chẳng chung đường được với những khát khao, mong muốn của nó - toàn những thứ ảo vọng to lớn, huyền hoặc quá sức tưởng tượng của ông.

Không hiểu sao, có lúc ông Thường cảm thấy với con mình - riêng thằng Sỏi - những hiểu biết của ông về nó cứ như một lão thầy bói mù sờ voi đoán hình dáng.

Chẳng biết thằng Sỏi có kho vàng đụn của cất giấu ở đâu mà ông thấy nó cứ vung tiền vung của ra cho mọi người tới tới. Ông cứ ngồi mà lo ngay ngáy cho con.

Ơn trời cho nó chặt chẽ hơn, chứ đừng có hoang phí quá như thế - ông vẫn thường nghĩ vậy - đời người mấy ai nắm tay được từ tối tới sáng.

Cứ nhìn cha nó đây này: hồi trước ông chẳng giàu nhất nhì vùng này hay sao? Vậy mà giờ đây ông chẳng làm ra được một xu dính túi, lại còn phải ngửa tay nhận tiền của nó.

Khôn đâu đến trẻ, khoẻ đâu đến già - chính vì thế mà ông chỉ muốn dạy nó thật nhiều. Yêu cho roi cho vọt. Ghét cho nghẹt cho bùi - các cụ ngày xưa đã dạy rồi.

Bác Hồ cũng đã dạy rồi: “Gạo đem vào giã bao đau đớn. Gạo giã xong rồi trắng tựa bông? Sống ở trên đời người cũng vậy. Gian nan rèn luyện mới

thành công”.

Những câu này là ông nghe lỏm thấy bọn trẻ con phải thuộc lòng học ở trong sách giáo khoa đấy chứ. Chẳng nhẽ thằng Sỏi nhà ông không học bài này? Nó không hiểu vì sao cha nó phải nghiêm khắc với nó đến thế?

Ông yêu nó!

Đêm qua, khi đi họp về, nhìn thấy Sỏi say rượu nằm lăn ở giường, ông mới nhận ra là hoá ra thằng Sỏi về một mặt nào đó cũng giống ông - giống cha nó vô cùng. Nó chính là cái nửa bên kia trong tiềm thức của ông.

Thằng Sỏi chứa trọn vẹn trong nó cái nửa khao khát, ước vọng của chính ông. Cái nửa chẳng bao giờ ông dám mon men tới, dám thú nhận có nó, và dám thực hiện nó.

Sỏi như chính là mặt trái của con người ông - cái con người dám đi qua mọi nước lửa, tai ương - cái con người dám buông thả, dám phóng khoáng, dám xa xỉ, dám ăn chơi buông tuồng, dám đủ những thứ gì gì đó nữa... - cái con người dám đi lang bạt kỳ hồ khắp mọi nơi để rồi một ngày kia đột ngột trở về trong giàu có tiền bạc triệu triệu tỉ tỉ... - cái con người khác thường với những khả năng có thể với ông là phi thường mà ông chẳng thể thấu hết.

Nó trở về sau bao nhiêu năm phiêu bạt và cư xử khác hẳn thằng Sỏi bé con hiền lành nhưng lầm lì chẳng biết sợ ai ngày xưa. Giờ đây nó nhân hậu và nghĩa hiệp, hào sảng và giao thiệp rộng rãi một cách lạ lùng.

Mà hình như ai nhờ việc gì nó cũng có thể giúp được. Ông vẫn thường nghe thấy nó trò chuyện với những ai ai đó ở tận đâu đâu đó, mà ông hiểu được rằng là khắp các nơi trong cả nước, trên cái điện thoại di động có cả hình ảnh của người đang đối thoại:

- Đi sai đường bị cảnh sát giao thông bắt mất giấy phép lái xe ư?

- Ở đâu? Hà Nội à?

- Không à? Thành phố Hồ Chí Minh à?

- Không vấn đề gì! Đồn nào?... Thế à?

- OK! Đơn giản! Sáng mai đến đồn đó mà lấy lại. Lát nữa anh sẽ gọi điện cho ông bạn thân ở Quận đó. Giờ này ông ấy còn bận tiếp khách.

- Sao cơ! Nhà bên cạnh xây nhà làm nhà mình nứt tường không chịu đền à? Quận nào?

...

- Muốn vào trường chuyên của thành phố à? Thiếu một điểm à? Thế thì hơi nhiều đấy? Thôi được rồi. Nếu nó đã ham học.

...

- Ủ! Bốn triệu!... Không sao! Cháu cho cô chú vay. Nếu sau này em đỗ được Đại học thì coi như cháu tặng quà em. Nếu em học kém không đỗ thì em coi như bị nợ.

...

- Sập cầu làm ăn à?... Cần tiền...

Thằng Sỏi con ông nó đang định làm gì thế nhỉ? Một nhà từ thiện lớn? Một ông tiên ư?

Đó là hình ảnh của Sỏi trong ánh mắt ngờ vực của không ít người, trong đó có cả ông - cha của nó.

Thằng Sỏi - thằng con trai út dám bỏ nhà ra đi từ bé tí nứt mắt, lang thang

bán báo, đánh giày trong thiên hạ đã trở về làng trong công danh sự nghiệp rạn vỡ, trong tiền bạc, vật chất dồi dào - trở về cái làng trước đây đã lầm lẫn coi nó như thằng trẻ con hư, ương bướng, khó dạy.

Nó trở về với những bầu bạn toàn cỡ đầu tỉnh. Có lẽ chỉ có ông Chủ tịch hay ông Bí thư tỉnh mới được đi cái xe ô tô sáng loáng cả mấy tỉ như nó, mà lại cũng chỉ là xe của nhà nước chứ cũng chẳng phải là của ông ấy bỏ tiền túi ra mua như nó.

Ôi chao! Nhìn thấy nó nằm trên giường bất động, buông thả - phó mặc tất thảy - mặc trời mặc đất - mặc mọi người - lúc đó, ông nghĩ nếu nó có kẻ thù nào định ám hại thì nó chẳng khác nào một con cua, một con tôm bấy - chết là cái chắc!

Ông biết, nó đang bị đau đớn về mặt tinh thần. Chỉ có tinh thần bị đau đớn mới làm cho con người bị tiêu tán hết sức lực đến như thế.

Điều này thì ông cũng đã từng bị nếm trải trong lần mất chức Phó bí thư. Cái lần thất bại ấy thực ra nó đã đánh ông quy hẩn chứ không phải như cái vè kên kên bất cần mà ông vẫn tỏ ra với mọi người.

Tính mạng của con ông nếu cứ như thế này ở ngoài thiên hạ, hoá ra cũng có vô số lúc - mới mong manh làm sao!

Thế ra nó không hiểu rằng trên thế giới này đầy rẫy kẻ thù? Thế ra con ông sống đầy bất cần! Hoá ra bấy lâu nay ông cứ nghĩ về nó như về một viên bi đá - nó chỉ có lăn đi khi bị va đập, chứ khó lòng bị nứt mẻ.

Bây giờ ông mới thấy mình lầm lẫn biết bao! Ông cũng có thể mất thằng nhỏ này bất cứ lúc nào, một cách vô lý như những đứa con đã mất của ông.

Vì thằng Sỏi mang tuổi rắn nên lúc này ông cứ cảm thấy nó như đang lột vỏ - nó trở nên bấy bớt mất hết sức lực trước bất cứ một kẻ thù nào kể từ con

kiến trở đi chứ đừng nói tới một kẻ thù phải luôn tìm kiếm, săn đuổi, đeo đẳng cả đời nó.

Và thằng con ông lại càng trở nên bất khả kháng hơn, nếu như nó lại nhẹ dạ gampang ngay bên mình những kẻ thù nham hiểm tiềm ẩn - một người bạn đồng hành vô sỉ, thậm chí là một con vợ khốn nạn.

Vì thế cho nên ông phải chỉ dạy cẩn thận bao nhiêu cũng vẫn là không thừa.

Ấy thế mà vừa nói với nó dăm câu chưa đâu vào đâu, nó đã bỏ đi.

Hồi nhỏ, ở trong nhà, thằng Sỏi lúc nào cũng hớn ha, hớn hờ, bằng phẳng như một con cung quăng. Quả thật là bất ổn - khi không những không biết thế thủ lại còn luôn khiến người ta phải để mắt tới mình. Dạy nó bao nhiêu cũng như nước đổ đầu vịt.

Bây giờ nhìn nó, hình như ông vẫn nhận thấy cái vẻ ấy! Cái đó - cái chông chênh, thiếu vững vàng, cái khiếm khuyết, chỉ bộc lộ thoáng qua, phải tỉnh lắm, phải là người thân cận lắm, phải là cha của nó mới nhận ra.

Đó là cái yếu điểm bất khả kháng của mỗi con người nhân hậu. Đã có tấm lòng nhân từ, bao dung, cởi mở là tất yếu sẽ bị lợi dụng! Mà đã bị lợi dụng thì tránh sao khỏi thiệt thòi.

Tất cả những bất ổn đó, ông là cha nó, ông có nghĩa vụ phải tu sửa cho nó. Bởi vì ông đã quyết rồi: dù cho sông cạn núi mòn đi đến thế nào chẳng nữa thì cái thằng cứ muốn làm ông tướng cả thiên hạ kia mãi mãi vẫn cứ là cái thằng Sỏi con trai út của ông.

Nhưng ông cũng phải thừa nhận rằng sau hai mươi năm với những biến đổi đầy thần kỳ, bí ẩn, thằng Sỏi trong con mắt của mọi người giờ đây chỉ thấy có toàn những hành vi cử chỉ thật là tự nhiên và sang trọng, thật là duyên

dáng và đẹp mắt: lúc nào cũng như đầy ân cần, đầy lịch sự; lúc nào cũng như đang cung kính rước mời, đưa đón trân trọng người ta.

Nhưng ông biết, để đạt được đến dáng vẻ lịch lãm quý phái đến tự nhiên như cha sinh mẹ đẻ ra kia, nó đã phải tập tành, rèn luyện rất nghiêm ngặt, gian khổ chứ chẳng phải vừa sinh ra nó đã có nhờ ông là bố nó ban cho.

Mỗi một cử chỉ, một động tác ấy của Sỏi đều đã được tính toán chính xác rèn rũa lên đến tuyệt đỉnh công phu mà trở nên đáng yêu và hấp dẫn đến tận cùng. Bởi lẽ thằng Sỏi là học viên chính quy đã được đào tạo rất bài bản trong cái khoa Múa của trường Cao đẳng nghệ thuật.

Ông đã từng nghe nó kể rằng ở cái khoa đó hàng ngày, học sinh được học môn học nghiên cứu về mỗi động tác của con người. Để rồi mỗi hành vi cử động của học sinh sẽ theo đó được nâng cấp rèn luyện tạo thêm vẻ duyên dáng - vốn là tư tưởng của môn ba lê phương Tây; tạo thêm ý nghĩa triết lý vốn là tư tưởng của múa phương Đông...

Nhưng riêng thằng Sỏi con ông lại còn được tu luyện thêm cái ý chí, tư tưởng gì đó của ông Khải Huy - một ông thầy giáo dạy múa. Ông Khải Huy học múa vũ ba lê - vốn là một thứ múa của phương Tây, ở Nga về, nhưng không hiểu sao ông lại say mê và uyên thâm về triết học phương Đông. Rồi ông lại còn hâm mộ tư tưởng Samurai của Nhật Bản. Ông ấy có vẻ là một kho tàng kiến thức văn hoá cho thằng con ông học hỏi không bao giờ cạn.

Vì yêu quý cái tính kiên trì, bền bỉ của thằng Sỏi nên ông Khải Huy đã quyết tâm truyền cho nó cách dồn nén tư tưởng vào hành động. Khiến cho mỗi cử động của thằng Sỏi giờ đây đều có vẻ giống những cử động hoàn hảo của các dũng sĩ đấu bò tót: duyên dáng mà tràn đầy sức mạnh thâm hậu.

Thằng Sỏi vẫn kể rằng nó khâm phục ý chí nghị lực của ông Khải Huy lắm. Hơn hai mươi năm trước ông ấy gặp tai nạn bị gãy cột sống tưởng đã

phải tàn phế vĩnh viễn. Vậy mà với ý chí phi thường và sự rèn luyện kiên cường vô hạn, ông ấy đã đi lại được bình thường.

Chẳng những thế thời gian vài năm phải nghỉ việc, nằm điều trị tại giường bệnh, ông Khải Huy đã bổ sung và nạp thêm cho mình 2 ngoại ngữ: Anh - Hoa. Hoá ra những kiến thức uyên thâm về Đông phương của ông có được là do nhờ tích cực học ngoại ngữ mà ra cả.

Khi Sỏi được nhận vào trường học, ông Khải Huy không còn dạy được học sinh thực nghiệm bằng động tác của chính mình nữa, nhưng những bài giảng lý thuyết về múa của ông lại hay tuyệt vời. Ông Khải Huy quả là một tấm gương sáng cho nó học tập.

Nên ông thừa biết - tất cả những cử chỉ của thằng Sỏi trông có vẻ dịu dàng như nhung như lụa đấy nhưng lại vô cùng chính xác và mạnh mẽ, chẳng khác nào những cử động duyên dáng mà mãnh lực phi thường của một con báo rừng. Nó giống như là một cái túi bằng gấm vóc thêu vàng bạc nhưng ở trong lại chứa một thanh gươm.

Và ông nghe nói, nó đang ngày đêm học tập ông thầy nâng cao kiến thức về mọi mặt, cố gắng tu luyện rèn rũa thêm nữa về phẩm chất đạo đức và trí tuệ cho xứng đáng với hình thức của mình - một cái vỏ bọc dịu êm tuyệt mỹ chỉ xứng với một lưỡi kiếm sắc như nước!

Thằng Sỏi con ông còn hơn người nhờ được sở hữu một nụ cười cực kỳ thân thiện như nột bản năng trời phú - trông đầy thiện lương, tươi vui, và chân thành như trẻ thơ.

Với nụ cười ấy, thằng Sỏi đã lôi cuốn được mọi người tình cờ đi ngang qua đời nó một cách hồn nhiên như khí trời để thở. Nó vô tư truyền sang họ cái nội lực tươi trẻ lúc nào trông cũng như đang chan chứa trong lòng nó và tràn trề ra ngoài qua nụ cười cởi mở, khiến cho họ mê mê hạnh phúc và rơi

vào cái thế giới sôi cuốn và năng động của nó.

Rồi, thằng Sỏi lại còn được trời phú cho một chất giọng nam trung trầm ấm, rất du dương nữa chứ. Ngược lại ông - là cha của nó - lại nói bằng một thứ giọng rất đục và khà khà nghe lúc nào cũng như đang găm gừ, như đang cấn xé từng câu từng tiếng.

Nên đến chính bản thân ông mỗi khi cất lời lên là ông cũng cảm thấy khó chịu với chính lời nói của mình. Rồi vì thế mà ông trở nên bần tẻ vì mọi ý nghĩ của ông, ông vẫn định cất tiếng đều trở nên bất thành lời; nghe cứ thành ra nói nhiều, nói dai, mà lộn xộn, câu trước đá câu sau, chẳng đâu vào đâu.

Ai không tin cái ánh sáng mê mị hấp dẫn của thằng Sỏi thì cứ nhìn cái cách nó cuốn hút đám người theo xung quanh nó mà xem! Nó trông thật đỉnh đạc, tự tại ung dung, bình thản như biển lớn giữa trời!

- Ờ! - Ông Thường bỗng chẹp lưỡi - Rộng mênh mông thật đấy! Biển chứa được cả ngàn con sông. Nhưng ai dám đảm bảo biển không bị biến thành muối đồng. Cứ rong chơi đi con ơi! Lạc lối lên bờ là thành muối tất!

Mà hình như, ông lại đang ghen tị với nó rồi. Vì dù là cha nó, nó luôn khiến ông rơi vào một thứ cảm giác dường như rất thường trực đầy mâu thuẫn: ông vừa tự hào vì chính ông là người đã đẻ ra nó, lại vừa thèm khát được chiếm lấy cái nội lực bí ẩn của nó - được là nó vừa duyên dáng, vừa hùng biện - được thay nó là người gợi mở lên trong lòng mọi người cái suối nguồn vui tươi của chính họ.

24 GIỜ LÊN ĐỈNH

Nguyễn Thị Anh Thư
www.dtv-ebook.com

Mong Manh Hơn Cả Linh Hồn

Phượng Oanh - 03 giờ 32 phút - 20 - 06 - 2008

Nàng! Không biết tại sao lại tự nhận biết được mình thuộc giới nữ. Và nàng lại khao khát được thấy lại Anh - cái nửa bên kia thuộc bản thể của Nàng luôn luôn từ trong muôn kiếp trước.

Nàng đang khao khát được mang theo hình Anh trong giây phút cuối cùng.

Dù giờ đây, nàng chỉ còn lung linh như một hơi thở dài, như một ý nghĩ sẽ trút oà, sẽ tan biến vĩnh viễn vào cõi hư vô, khi nào mặt trời bung vờn những tia sáng ấm áp xuyên vào màn đêm nặng nề âm khí.

Luồng gió tuy nhẹ nhưng đã đẩy nàng lướt như lao vào những khoảng trống của sân, của ngõ, của vườn. Những căn nhà tối om bỏ toang cổng cửa, từ trong dội ra những luồng khí hoang phế lạnh toát ngược chiều. Những căn nhà bị ruồng bỏ! Vùng đất như bị ma ám!

Nàng vẫn sợ ma! Mặc dù giờ đây nàng có lẽ cũng đã chết. Nàng chẳng còn hình hài, chẳng còn trái tim để cất giữ tình yêu như người đời vẫn thường thề thốt.

Nàng càng khao khát đến quẩn quại hơn bao giờ hết được nhìn thấy người đó - cái nửa phía bên kia của nàng - cái nửa khác giống mà mỗi sinh linh dù lưu lạc qua bao luân kiếp vẫn tìm lại được, vẫn muốn lấp ghép vào mình để được tiếp tục trường tồn qua muôn kiếp. Cái nửa đại diện cho phái

kia mà phái Nàng quen gọi là Anh. Anh mà nàng đã từng có trong muôn ngàn kiếp nhưng không biết vì sao bỗng lạc mất trong kiếp này.

Bình minh đang tới! Quá gấp rồi! Mong sao mỗi khoảnh khắc hoá thành trường cửu, và thước đo thời gian là trái tim ta, như những chiếc đồng hồ cát chỉ được tính đếm khi đã được lấp đầy những cảm xúc tình yêu.

Mong sao Anh chính là lời giải nguyên cho Nàng được trở về cõi sống!

Chỉ cần nàng nhớ lại được tên Anh là nàng sẽ được trở lại với dương thế!

Nàng chỉ cần gặp lại được hình ảnh của Anh! Anh là ai? Là ai?

Mái ấm của nàng ở đâu? Người thân thiết đó - cái nửa bên kia của nàng trong mọi tiền kiếp ở đâu trên cái mặt đất mênh mông tối với những lùm cây và những căn nhà lúp xúp dưới kia?

Trời ơi ký ức của nàng đã bị xoá sạch rồi sao?

Nàng đã bị ăn bùa mê thuốc lú từ khi nào? Trí nhớ của nàng ở đâu? Trí nhớ của nàng mặc nàng vô vọng kiếm tìm bản thể mình đã bao lâu trong màn đêm lạnh buốt?

Nàng đã cứ bay mãi miết như thế từ này từ bao nhiêu lâu rồi?

Có phải nàng đang ở bên bờ sông Mê, bến Lú?

Có lẽ, ta cần phải lần ngược lại tất cả những gì ta đang hiện nhớ để có thể truy tìm lại được một ký ức xa xôi?

Có lẽ nên truy tìm ngược lại từ đó chăng?

... Oằn oại. Ngả nghiêng... mãi rồi những thân cành lá của những cây cổ thụ cao ngất dường như đã đang được vượt lại ở phần đuôi cơn bão lốc hung

bạo.

Chúng cũng như ta trút một hơi thở dài hất đi mọi nỗi kinh hoàng khiếp đảm mà không biết ta đã phải chịu đựng đã bao lâu trong cõi không thời gian này...

Ta chợt thấy mình đã bình yên trong pháp phòng lo âu dưới một tán lá, và bỗng ngộ ra một điều - điều này lúc còn có thân hình người, ta chưa hề được trải nghiệm: ta đang ở dạng trung dung.

Ta đang tồn tại ở một dạng trung dung - một dạng cơ thể phi vật chất.

Có lẽ ta bây giờ đang ở trạng thái giống như nàng tiên cá đã hiến linh hồn mình cho mục phù thủy để cứu hoàng tử trong truyện cổ của nhà văn Thuy Điển - Andecxen! Ta đang trôi dạt trong gió, lang thang trên bầu trời.

Ta đã biến thành một đám sương khói mông lung, lơ vơ trong cõi hư vô vĩnh hằng.

Ta không còn thân xác, ta không còn hình hài, không có được những hoạt động tự thân. Ta chỉ còn là một đám những ý nghĩ lỏng lẻo bay vô định trong vũ trụ.

Ta lúc này, nói theo ngôn ngữ của các nhà tâm linh là cơ thể ête - loại cơ thể năng lượng bao quanh cơ thể vật chất, là một dạng bản sao chính xác của cơ thể vật chất - như James(1) đã nói. James - một nhà tâm linh nổi tiếng thế giới từng khẳng định rằng có một cuộc sống sau cái chết.

Ta đang là một trung tâm năng lượng quá yếu ớt! Cái ông James luôn nói rằng: cái trung tâm năng lượng ấy có thể thay đổi cấu hình, màu sắc, tần số dựa vào tư tưởng và khát vọng của chính mình. Chẳng biết có đúng không?

Còn ta thấy ta bây giờ gần giống như một đám mây điện từ đang trôi nổi

cùng vô vàn những tín hiệu đã được mã hoá chứa đầy trong những luồng sóng nhiều vô biên, đan xen dọc ngang trong vũ trụ.

Cái đám mây điện từ là ta cũng mang trong nó một chút thông số có ý nghĩa giống như những tin tức vẫn được các trạm vô tuyến điện hoá vào sóng phát lên ngang dọc trên không trung.

Chỉ khác có chút xíu - đám điện từ là ta không cần máy phát, ta hoàn toàn tồn tại ở dạng độc lập - dạng mà ta đang ngờ vực rằng có lẽ chưa thể được gọi là linh hồn vì vẫn còn quá loãng, quá yếu. Có thể nó là một dạng cận phi vật chất mà giới khoa học nghiên cứu tâm linh vẫn gọi là cơ thể ê te chăng?

Ta đang tồn tại dưới một dạng như thể vô hình trong cái cõi không gian trông như thể hư vô. Ta bình đẳng với vô vàn những hình ảnh, những âm thanh đã được mã hoá thành tín hiệu trôi nhằng nhịt khắp bầu trời mà mắt thường không thể nhìn thấy.

Song chúng ta lại cảm nhận được nhau khi chúng ta cùng trôi chung trong một luồng khí. Có lẽ lúc đó, nói theo từ ngữ khoa học của các nhà vật lý thì có nghĩa là chúng ta đã cùng chung một tần số. Và cũng chỉ khi thực sự bị rơi chung vào một dòng khí đó thì chúng ta mới cảm nhận được nhau, nhận diện được nhau mà thôi.

Chúng ta có vẻ như đều không có vận động tự thân, đều chùng như là thụ động. Chúng ta giống các hành khách đứng yên mà không lạng trong một chuyến xe buýt đang đi tới một bến đã định nào đó.

Và chúng ta cũng có thể rời chuyến xe này sang chuyến xe khác nếu có cơ hội xuống bến và lên xe, giống như vũ trụ cũng có những quy luật cân bằng để tồn tại cho muôn vàn sinh linh: nếu không biết bay thì có thể biết bơi hoặc biết đi, biết chạy, biết đu theo gió... ấy là như để đền bù cho sự thiệt hại không còn vận động được bằng thân xác, thiên nhiên đã cho phép ta - cái cơ

thể ê te - cái đám ý nghĩ loãng xoẹt ấy - có thể vận động được bằng ý chí.

Ta vẫn có thể di chuyển được, bằng cách nhờ vào những dòng khí cực nhỏ vẫn đan xen ngang dọc chằng chịt khắp cõi không trung như những luồng hải lưu vẫn tạo thành dòng dọc ngang trong lòng biển.

Những dòng khí mỏng manh luôn luôn chuyển như sóng. Những dòng khí chi chít trên không trung tưởng như vô hình nhưng thực chất lại chất chứa trong mình đầy những thông tin hình ảnh và âm thanh đã như bị ma thuật biến thành một dạng khác giống như ta tưởng như vô hình và câm lặng.

Nhưng để hiện hữu được trong luồng khí hay luồng sóng ấy ta phải vận dụng hết sức mạnh tinh thần, như những người luyện khí công, phải gồng tất cả hồn vía với biết bao mệt nhọc để có thể có được một loại siêu ý chí thì mới có thể sử dụng được nó như một hành động tự thân!

Cái khát vọng tuyệt cùng cho một sức mạnh siêu tinh thần đó sẽ giúp ta hoà được vào dòng khí đang lưu chuyển, như thể trong cõi thế ta đã nỗ lực biến sức lao động của ta thành tiền. Rồi khi có tiền, ta sẽ mua được cho mình tấm vé bước lên một chuyến tàu tốc hành đi đến nơi ta muốn đến.

Nào! Gắng lên ta ơi! Miễn là đừng thiếu khát vọng để rồi không đủ sức, để lại bị rơi lại vào những luồng khí quá lớn như những dòng đại hải lưu đang cuộn ngầm trong lòng đại dương mà ta vừa may mắn thoát khỏi.

Nhưng làm sao ta có thể lựa chọn được dòng khí này hay dòng khí kia khi mà ta chẳng nhìn được thấy chúng?

Tất cả lại chỉ còn là sự thụ động, tình cờ đáng sợ. Cũng như bản thể của ta hiện tại. Ta không hề lựa chọn trạng thái thể hiện mình như thế này - một trạng thái không còn là người nhưng cũng không biết đã phải là hồn ma chưa! Hay ta chính là một đám những ý nghĩ đang trôi dạt ngoài thể xác?

Ta luyện tiếc ta trước đây: ta có trọng lượng, có hình hài, có vận động tự thân - ta không vô tri vô giác.

Ta muốn được xinh đẹp, duyên dáng. Ta muốn được cuồng nhiệt yêu thương một ai đó... Và được ai đó yêu thương!

Chao ôi nàng luyện tiếc! Luyện tiếc mái ấm thân thương đâu đó của nàng! Luyện tiếc ai đó thân thiết của nàng.

Nàng thèm khát được hiện hữu bên người đó biết bao!

Giờ đây nàng mới biết tuyệt cùng khát vọng của mình chính là được mang hình bóng, tên tuổi của một người nào đó yêu thương tha thiết mình trong chốn cô đơn tuyệt đỉnh - trong chốn thăm thẳm không cùng của vũ trụ này.

24 GIỜ LÊN ĐỈNH

Nguyễn Thị Anh Thư
www.dtv-ebook.com

Phương Quang Sáng

03 giờ 33 phút - 20 - 06 - 2008

Con Mọc bốn chỗ gằm cao của Sáng đã bon khỏi đường làng khoảng ba trăm mét. Giữa cánh đồng bát ngát, trời còn dày mù sương. Qua cửa kính của xe ô tô, làng quê chìm trong u tối không một ánh đèn le lói.

Chiếc xe của anh mặc dù đã thuộc loại cao cấp, được thế giới tư bản chế tạo rất tân tiến, an toàn và tiện nghi - là loại xe có thể đi các loại địa hình nhưng vẫn nhảy chồm chồm trên đoạn đường từ làng ra đường quốc lộ.

Con đường dài chừng 2 km trơn nhẩy đất gan gà, bắn thiêu lầy lội toàn vũng voi tắm, trâu đầm khi trời mưa; bụi mù đất vàng, cát trắng, hấp ha, hấp hồm khi trời nắng. Cả cái huyện này chẳng có đoạn đường nào xấu đến thế.

Cái con đường huyết mạch của làng anh xấu đến thế bao năm cũng chỉ vì cái tội ngang ngang cứng cẳng của các đời chủ tịch thôn anh. “Không việc gì phải nịnh nọt đứa nào. Kinh phí này là của Nhà nước, của Tỉnh của Huyện chi ra để làm đường cho tất cả các con đường nối tuyến liên xã, qua tất cả các làng”.

Kết quả là đợt làm đường nào đến gần đường về làng Sáng thì Huyện cũng đã hết kinh phí. Và con đường vẫn y như hai mươi năm trước khi anh ra đi, và cũng y như từ thuở khai thiên lập địa.

Vậy mà anh đã từng nghĩ: sau khi làm xong cống làng, anh chỉ cần bỏ ra khoảng 500 triệu, làng anh sẽ có một con đường sạch sẽ phẳng phiu rải đá

cấp phối từ quốc lộ về tận cổng làng. Giờ thì đến anh cũng đang còn phải bán xới nữa là cổng, nói gì đến đường.

Không hiểu sao vận anh từ cuối năm ngoái đến nay đen như chó thui. Anh vừa thua Chứng khoán mất 200 tỉ. Tuy rằng cái số bị mất đó chẳng làm anh đau lòng lắm vì hồi đầu năm anh đã trúng hơn 180 tỉ. Trừ đi số lãi anh vẫn không bị mất thảm hại lắm so với nhiều đại gia khác.

Nhưng không bị mất nhiều đến thế vẫn hơn!

May mà anh đã dừng lại kịp thời, không đầu tư thêm. Hiện tài sản của anh cũng bị đắm trong kha khá số cổ phiếu của SSI, VIC ... - những kẻ khổng lồ trên thị trường Chứng khoán Việt Nam đang không được chết cứng tại chỗ mà còn hao hụt như cát chảy trên miệng chiếc đồng hồ cát - y như các ông lão đang sắp tắt hơi không biết trụ được đến bao giờ thì thoát xác.

Cái món Chứng khoán này mà chạy theo đuôi mọi người thì cũng chẳng khác trò đỏ đen là mấy, chỉ có khác là nó được pháp luật thừa nhận mà thôi.

Sáng đang chờ những cổ phiếu này chỉ cần quay lại lên đến giá anh mua hồi trước là anh sẽ bán hết chỉ cần hoà vốn.

Nhưng anh đã chờ tới 33 phiên rồi, mà vẫn không có người mua với giá sàn, thậm chí thấp hơn giá sàn một chút cũng không có ai mua. Điều này thật trái với quy luật thông thường là đồ thị hình SIN, vòng cung của nó chạm đáy và đỉnh chỉ trong 4 ngày.

Sáng không còn khoái những đồng tiền được kiếm ra một cách ma mị như thế lắm. Những đồng tiền ấy như tiền Âm phủ, nó tan thành tro bụi nhanh đến không kịp chớp mắt. Anh tham gia vào nó chỉ là vì tò mò từ tháng 11 năm 2006 lúc được một người bạn rủ chung mua cổ phiếu FPT mệnh giá 100.000 đồng 1 cổ phiếu với giá dự kiến lên sàn là 160.000 1 cổ phiếu mà rồi không

ngờ được chào sàn với giá 400.000 đồng. Rồi anh càng thắng đậm đến không thể mơ nổi khi giá cổ phiếu lúc đỉnh cao của FPT là 578.000 đồng 1 cổ phiếu. Anh đã thắng Chứng khoán với mức hoang đường 1 ăn 57, 8 lần và rồi để nó cuốn đi trong cơn đại lợi ma quái cho tới ngày hôm nay, giá cổ phiếu của FPT chỉ còn hơn 65.000 đồng 1 cổ phiếu.

Sáng muốn quay lại với những đồng tiền được anh kiếm ra bằng công sức lao động trí tuệ của anh hơn. Anh đang phập phồng chờ đợi đường dây làm xong giấy tờ thủ tục để được cấp phép lập một Trung tâm du lịch văn hoá cộng đồng kiêm giáo dục thân thiện với môi trường.

Về cơ sở vật chất, anh đã có cả chục héc ta đất ở Cần Giờ, đã được anh có ý thức cho cho đầu tư thành khu resort sinh thái từ nhiều năm nay.

Số đất ấy là tài sản bất ngờ Sáng được nhận thừa kế của một bà mẹ Việt Nam anh hùng. Năm 1998 anh được Mẹ nhận làm con nuôi vào ngày bà nghe anh hát bài: “Người mẹ của tôi” - của nhạc sĩ Xuân Hồng: “Nước mắt mẹ không còn vì khóc những đứa con lần lượt ra đi mãi mãi...” Bài hát cảm thông với nỗi đau thương, mất mát vô tận của người mẹ Việt Nam khi phải trải qua ba cuộc chiến tranh liên tiếp giải phóng và bảo vệ Tổ quốc. Hôm ấy, nhờ bài hát đó anh đã đoạt giải Nhất trong cuộc thi ca múa nhạc quần chúng của cái tỉnh mà anh giúp họ dàn dựng một số chương trình ca múa nhạc quần chúng và được giải cao trong Hội diễn toàn quốc. Và rồi sau này khi được biết Sáng cũng là em của 4 liệt sĩ, và là con của một người mẹ đã mất 7 đứa con thì bà mẹ Anh hùng ấy đã cho anh thừa kế toàn bộ đất đai của bà.

Từ mảnh đất đó anh đã phát lên như điều gặp gió chỉ sau một lần thế chấp nó để có tiền chung thầu đất xây một loạt các khu biệt thự cao cấp ở Thành phố Hồ Chí Minh.

Nhưng Sáng chỉ dám liềm lĩnh thế chấp nó một lần duy nhất, vì trong chuyến làm ăn ấy, anh đã thả nhang cầu khẩn Mẹ và các liệt sĩ chồng con

của Bà mẹ Việt Nam anh hùng đó rằng: xin hãy ưu ái phù hộ Sáng một lần duy nhất đó để Sáng có vốn làm ăn lớn khuyếch trương lớn được di sản của Mẹ. Giờ đây, anh có nhiệm vụ phải làm đẹp khu đất đai ấy hơn, không bao giờ được phép sử dụng nó một lần nữa, dù để thế chấp chứ đừng nói tới được phép bán đi một mảy may cát bụi.

Đã từng có một ông chủ tỉ phú Đô la khởi tạo khối tài sản khổng lồ của mình bằng con đường biển - ông chủ của tập đoàn tàu thủy lớn nhất thế giới: ngài tỉ phú Đôla Onassic mà anh đã được đọc thấy trong cuốn tiểu thuyết “Đời tỉ phú” của một nhà văn nước ngoài.

Nhưng con đường của ngài ấy cũng đã cũ rích rồi, từ những năm 5, 6 mươi của thế kỷ trước rồi - không noi theo hoàn toàn được nữa.

Phất giàu nhanh chóng như trong mơ, bây giờ ai hơn được các tỉ phú Nga: Bôrich Mikhaiin, Ambramôvich... những kẻ cướp nhanh chân nhất trong cuộc chia chác biển tài sản công hữu của Liên bang Xô Viết thành tài sản của cá nhân mình. Nhưng anh không được là yếu nhân ở trong cái guồng máy Nhà nước Liên bang Xô Viết thời đó thì đừng có mơ được chia chác tài sản của ai!

Hay đi đấu thầu khu đào vàng, đào đá đỏ Quỳnh Trâu? - Nguy hiểm, vất vả và bần thiêu lắm - tấm thân trí thức nho nhã của anh chẳng nên dính! Mà có muốn cũng không kham nổi.

Cũng có một cách nhẹ nhàng ít tốn kém mà lại hiệu quả hơn đó là ngành công nghiệp không khói - du lịch và giải trí của kinh đô Hôlyut ở Mỹ.

Anh sẽ kết hợp con đường này với con đường kinh doanh giáo dục! Điều này cha anh với mớ kinh nghiệm ấu trĩ của mình kham làm sao cho thấu.

Anh sẽ cho xây cả khách sạn lớn năm sao đẳng cấp quốc tế trong trung

tâm du lịch của mình. Anh sẽ thuê những người có trình độ cao làm công cho mình. Những người lao động của anh phải thông thạo nhiều ngoại ngữ, có chuyên môn cực cao trong nghiệp vụ, được đào tạo bài bản trong các trường lớp chính quy.

Làm kinh doanh lớn mà lại tùy tiện theo cảm tính thì chẳng mấy nổi lại đi ăn mày. Rút kinh nghiệm sau khi nghiên cứu kỹ đường đi nước bước từ sự thành đạt của các công ty du lịch, các trung tâm phát triển văn hoá trên quốc tế - anh chủ trương là dù tốn kém đến đâu, cũng phải thuê bằng được người tổ chức điều hành giỏi nhất có đẳng cấp giám đốc quốc tế hiện tại trong môi trường du lịch và giáo dục.

Lúc đầu, để trả được lương ông chuyên gia đó đến mức mười lăm, hai chục ngàn Đô một tháng ngang với mức lương của các giám đốc Quốc tế, có thể anh sẽ bị lỗ nặng từ sáu tháng đến hai năm.

Nhưng Sáng đã quyết định, anh sẽ tìm tòi sàng lọc lấy người giám đốc điều hành cực siêu đến mức chẳng những ông ta có kinh nghiệm mà còn có cả một hệ thống màng lưới maketing, thị trường lớn mang theo về cho công ty cho anh để giảm thời gian chịu lỗ đến mức ngắn nhất có thể. Nên ông giám đốc điều hành này có thể không những hưởng lương tháng hơn 2 chục ngàn Đô mà còn được hưởng thêm 5% lãi suất tính trên tổng số doanh thu của công ty.

Sau này, khi đã ổn định lãi, và nhân sự kể từ phó giám đốc điều hành trở xuống đã là người thân tín của anh - tức ông chủ- đã được ông giám đốc điều hành ấy huấn luyện tinh thông nghiệp vụ; nắm được mạng lưới thị trường, công việc đã vào guồng bài bản đâu vào đấy, lúc đó ông giám đốc điều hành có mức lương cao ngất ấy sẽ phải nghỉ việc để công ty giảm chi phí điều hành, tăng lãi suất.

Phó giám đốc điều hành sẽ được lên chức giám đốc điều hành với mức

lương thoả thuận sẽ chỉ là một ngàn rưỡi đến hai ngàn Đô. Đó là con đường bất di bất dịch của các công ty trong các nước đang phát triển trên thế giới muốn thành đạt đã đi.

Như thế sẽ có nghĩa là hiện tại anh sẽ để cho ông Giám đốc điều hành ấy có toàn quyền trong việc tổ chức nhân sự. Tất cả những người làng, kể cả người trong họ hàng của anh muốn tham gia công ty của anh đều phải qua ông Giám đốc ấy xét tuyển chuyên môn và năng lực một cách chặt chẽ.

Tất cả những tiêu chuẩn đó e rằng cái đám thanh thiếu niên của làng Hoàng Ngôn bây giờ không chịu đi học, chỉ thích kiếm xõい vài ngàn bạc bằng đánh giầy và bán báo như anh ngày xưa, khó mà thoả mãn nổi.

Anh có thể giúp mọi người bằng cách cho họ tiền để giải quyết khó khăn, nhưng anh không thể nhận người làm cho mình vì tình cảm. Thà phải nghe cha anh chê bai còn hơn.

Rồi Sáng đã chi thêm mấy trăm ngàn USD nữa cho Marketing để thiết lập thị trường với các hãng du lịch khác tạo tour cho mình. Anh còn đã thuyết phục được một vài yếu nhân tham gia cùng vào công ty trách nhiệm hữu hạn của anh. Yên tâm - vậy là coi như anh đã được bảo kê. Các công việc coi như đã hình thành nhùng nhằng được hai phần ba.

Nhưng cái một phần ba công việc còn lại này mới lại là cái đình cho sự thành công của công ty. Tin tức anh nhận được hiện đang rất xấu. Đợt tăng lương cuối năm vừa rồi, cùng với giá cả leo thang với tốc độ khinh hoàng đã làm giá sắt thép, tôn và các nguyên vật liệu khác tăng lên vùn vụt, khiến chi phí xây dựng khách sạn năm sao của anh tăng lên gần như gấp đôi so với dự tính.

Rồi Chứng khoán thùng sắn liên tục. Cổ phần của những công ty anh có tham gia dù không bị rớt giá kinh hoàng như FPT trên sàn Chứng khoán,

nhưng cũng xuống thảm hại, và đáng ngán hơn nữa là chẳng ma nào muốn mua dù giá rất rẻ. Vốn của anh đang đọng! Những miếng đất anh mua đón đầu dự án đều bị đình dự án do suy thoái kinh tế mà trở nên không có lãi, thậm chí có thể sẽ lỗ một thời gian dài.

Đã có lúc anh không biết mình có bị lằm cầm không khi nghĩ đến một khả năng bi hài là anh có xe Mẹo để đi mà không có tiền để đổ xăng, vì hầu hết của nả của anh đều bị cuốn vào trong những canh bạc đời người này. Chính nó cũng là một trong những nguyên nhân khiến cho anh phải dứt xa khỏi thành phố Hồ Chí Minh ít ngày để mong lấy lại được một phần nào sự thăng bằng, kéo anh thấy mình như sắp bị quay trên lửa.

Thầy Cả trên đình Nguyệt Luận dạy rằng các thủ tục cuối cùng khi hoàn tất căn nhà thờ tổ đã bị cha anh làm nhì nhằng cho xong - ông Thường vốn không mấy tin vào những chuyện cúng bái, nên tiền chủ cũ của căn nhà thờ bằng gỗ anh mua được từ trên vùng người dân tộc mang về làm nhà thờ tổ, vẫn còn ở lại đó và ra sức quấy phá, vì vậy công việc của anh mới bị hỏng đổ lung tung.

Ánh đèn pha ô tô của Sáng bỗng lia vào một chỗ vũng xoáy sâu hoắm xuống như một cái huyết bên đường. Ngày xưa, chính chỗ đó một Cụ đa rất to, uy nguy ngự trị, toả rợp bóng râm xuống một túp lều gianh bán nước chè xanh, kẹo cu đơ.

Bóng đa luôn là biểu tượng của quê nhà, làm dịu mát tâm hồn Sáng mỗi khi ở xa nhớ về đất mẹ. Nhưng năm ngoái Cụ đã bị hai cơn bão lốc liên tiếp, lớn nhất mấy chục năm nay quật đổ trơ gốc.

Cây đa cổ thụ khi bị bão đánh bật gốc, do thiếu hiểu biết, các vị lãnh đạo trong làng đã bán Cụ lấy gần hai triệu bạc cho làng liên hoan tổng kết bữa cuối năm.

Đang ở thành phố Hồ Chí Minh, nhận được tin buồn về Cụ đa bị ngã tiếc, Sáng đã đau đớn đến phát cuồng mất cả tháng: sao không trồng ngay Cụ lại chỗ cũ thì thế nào Cụ đa cũng sống lại.

Cây đa mất, túp lều gianh làm quán bán nước cũng mất theo. Làng Hoàng Ngôn trong mắt Sáng thương quá, mất Cụ đa trông bơ vơ côی cút như trẻ nhỏ mồ côی vậy.

Mất quán nước đầu làng như mất luôn tấm lòng nồng ấm yêu thương của người ở nhà rộng mở đón người đi xa trở về và khách vãng lai không cảm thấy có sự đón tiếp cởi mở thân thiện ở cái làng này.

Cây đa đầu làng luôn là một trong những biểu tượng của làng quê có bề dày lịch sử, bề dày văn hoá ở Việt Nam. Có lẽ sau này sẽ phải đề nghị dân làng trồng lại một cây đa ở đầu làng. Chỉ tiếc rằng muốn có gốc đa cổ thụ thì phải mất cho Cụ hàng mấy trăm năm.

Sáng dừng xe lại. Anh mở cửa xe bước ra ngoài đến bên chỗ hõm đất vũng xuống - dấu vết của gốc đa trước kia, nhìn mặt đất bị khoét xuống sâu hăm mà cảm thấy một nỗi đau lòng, cay đắng, xót xa bất lực như thể đứng trước huyết của một người thân.

Bầu trời lúc này đen đục, phía đông đằng chân trời hơi phớt trắng. Mặt đất láng ẩm sương, nhưng trong thình không đã vắng bật tiếng ếch nhái, chỉ còn tiếng côn trùng thừa thốt yếu ớt ỉ ọt.

- Ôi cha! Cha ời! Cha không hiểu vì sao con lại phải luôn trở về nhà hay sao?- Sáng thốt lên ngao ngán.

Đã bao lần Sáng đã bỏ đi, vậy mà rồi lại quá nhớ từng góc sân, giếng nước, bờ tre của cái làng này, nhớ cái mùi khói rạ oi oi nồng nồng, ngọt ngào toả ra từ mái bếp của mẹ anh mỗi mùa đông giá lạnh khi mẹ lúi sắn, nướng

ngô mà anh phải quay về.

Anh bỗng nhớ lại có một đêm mùa hạ lộng gió, cũng ở chính cánh đồng mênh mông này đây. Một mình Sáng đi kiếm cá giữa cánh đồng khuya thanh vắng không một bóng người.

Hôm ấy quả là một ngày may mắn. Mới đi có một vòng thăm câu cắm mà giỏ cá của Sáng đã đầy ắp toàn cá chuối, cá rô.

Sáng sung sướng dang rộng hai tay chạy giữa cánh đồng bát ngát, cái gió tre lặc lè nặng đập lách cách bên hông, miệng reo lên “A... a... a...” hoà mình cùng muôn ngàn tiếng reo hỉ hả, i uôm, ri ran của hàng ngàn, hàng vạn ve dế, ếch nhái, châu chuộc... những sinh linh có mặt trên ruộng đồng làng Sáng lúc đó. Chúng đang thán phục Sáng là tài nhất.

Sáng đang mở căng lồng ngực đón hít những luồng khí trong lành; lúc mát lúc nóng, lúc ngòn ngọt thơm mùi cỏ mực, lúc hoai hoải ngăn ngắt đắng mùi cỏ tranh, cỏ ấu thì bỗng sững sờ thấy hàng ngàn, hàng vạn vì sao rực rỡ, lấp lánh, chói sáng từ phía chân trời bay vút tới. Sáng thấy chúng như đang rơi ào ạt vào lòng mình.

Trong cơn bàng hoàng, sửng sốt - lần đầu tiên trong đời mình, Sáng đã nhận ra làng quê mình quá đẹp!

Sáng đã nhận ra thế giới này mới kì bí huyền diệu và đẹp để làm sao! Và Sáng - Sáng chính là con người. Con người đang đứng trên trái đất cao hơn hẳn hàng tỉ tỉ sinh linh đang rên rỉ sống trên mặt đất lúc đó; mở rộng tâm hồn ra để cảm nhận được cái đẹp của cuộc sống giao hoà với vũ trụ kỳ diệu này. Con người chính là sinh vật hùng mạnh nhất, là sinh linh vĩ đại nhất có quyền thống soái trái đất.

Lúc đó, Sáng đã ước ao có một ngày được đặt chân mình lên khắp nơi trên

trái đất này để có thể cảm nhận được nó một cách cụ thể nhất: trái đất này là của con người - là của mình.

Chính vì nghe những cảm giác ấy, sau một lần Sáng kể lại, mà thầy Vương Quang Khải Huy giáo viên dạy múa của Sáng đã đặt lại tên cho Sáng là Phương Quang Sao Sáng. Thầy nói:

- Đó là đêm mưa sao băng. Nói theo kiểu khoa học là sao Chổi. Sỏi ạ, em thật là hạnh phúc hơn người vì đã được ngắm nhìn nó. Người xưa cho rằng nếu người nào may mắn được chứng kiến mưa sao băng, nhân lúc đó liền cầu nguyện điều gì, thì điều ấy sẽ trở thành hiện thực. Lúc đó em đang nghĩ gì?

Sáng đã trả lời thầy rằng:

- Thưa thầy: lúc đó em đang cảm thấy mình to lớn nhất trong vũ trụ và em đang reo lên trong lòng là em yêu tất cả những gì đang hiện hữu trong mắt em lúc đó: em yêu làng quê của em - em yêu cánh đồng, em yêu từ lá cây ngọn cỏ trên mặt đất đang lóng sương đêm, đến từng con cua, con cá dưới ao hồ, đầm nước... Và em cảm thấy mình hạnh phúc vô hạn vì được làm người, được sống trên mặt đất này.

Thầy Khải Huy mỉm cười:

- Em có tấm lòng rất trong sáng, thiện lương. Thầy hy vọng sau này em sẽ thành đạt. Và thầy muốn em hãy ghi nhớ cảm xúc ấy để sau này khi ra đời, mỗi khi làm bất cứ một việc gì em cũng nhớ rằng em phải sống sao cho xứng đáng với chính mình.

Lúc ấy Sáng mới 15 tuổi. Sáng cảm động:

- Vâng ạ! - Anh đỏ mặt vì được khen.

Thầy Khải Huy nói tiếp:

- Với thầy, em chính là vì sao băng rực rỡ và sáng nhất trong đêm hội sao bay ấy, bởi vì lúc đó em chính là đại diện ưu tú nhất trong các loài sinh linh đang tồn tại ở đây, có trí tuệ ưu việt hơn hẳn, có cả nhận thức thẩm mỹ để có thể cảm nhận được vẻ đẹp của vũ trụ trong giây phút ấy, khiến cho nó đã được ghi nhận mà trở nên lung linh vì có ý nghĩa chứ không vô nghĩa như hàng triệu triệu lần không được ai chứng kiến đã xảy ra trong cái vũ trụ đã tồn tại ti ti năm trước này.

Lúc ấy Sáng đã lặng cả người đi vì những kiến thức mới mẻ mà thầy vừa gieo vào lòng mình. Thầy đã khơi dậy trong lòng Sáng một niềm tự hào được làm người, trong khi anh vẫn sở hữu thân thể mình bao nhiêu năm nay mà không hề biết; hoặc có biết thì cũng chỉ là ở dạng vô thức, hoàn toàn bản năng.

Chừng như bị xúc động bởi chính những điều vừa nói ra, thầy Khải Huy lặng đi một lát, rồi bỗng nói sang một chuyện khác hẳn:

- À, mà Sỏi này! Mỗi một nghệ sĩ đều cần có một cái tên cho hợp với nghề nghiệp của mình. Em sau này khi ra trường sẽ là một người nghệ sĩ. Bất cứ người nghệ sĩ nào cũng cần có một tên hiệu đặc biệt cho sáng danh cái nghiệp trên sàn diễn của mình. Nhưng cái tên Phương Văn Sỏi của em lại hoàn toàn chỉ hợp với anh nông dân làm nghề cuốc đất. Cho nên nhân câu chuyện này, thầy đặt cho em cái tên mới: Phương Quang Sao Sáng! Em nghĩ sao? Thầy hy vọng em sẽ là một ngôi sao sáng nhất, là ngôi sao băng toả sáng trên bầu trời nghệ thuật của nước nhà!

Và rồi mang những điều tâm huyết thầy dạy ấy, Sáng đã cố gắng hết mình. Anh đã đăng quang nhiều lần dưới ánh đèn sân khấu từ Bắc vào Nam. Sáng đã không làm thầy phải tủi hổ vì đã có một học trò mà thầy đã ưu ái đặt tên cho.

Giờ đây, Sáng buồn nhất là dù anh có tài giỏi có thành đạt được đến đâu

đi chẳng nữa thì trong mắt cha anh, anh thừa biết - chẳng có cái ông nào là cái ông Phương Quang Sáng có các bằng cấp đầy mình - chẳng có cái ông nào là ông Phương Quang Sáng nhà doanh nghiệp trẻ đang phát lên như điều trong miền Nam về bất động sản và cả cổ phiếu nữa, những năm gần đây.

Đối với cha anh, cái gì phải ở ngay trong cái làng Hoàng Ngôn này, mà phải là ở trong tay của ông - ông phải nhìn thấy, sờ mó thấy, cầm chắc trong tay thì mới là thật, mới đáng tin và mới có giá trị. Mọi thứ chỉ có trên giấy tờ, trên lời nói thì với ông nó hoàn toàn là vô nghĩa.

Cha Sáng vẫn to tiếng với mấy ông bạn già tưởng tượng trong cuộc trà dư, tửu hậu một mình rằng: “Đã chẳng có một thời người cày có ruộng đó sao, nhưng cũng chỉ là một nhát rồi là lại phải nộp lại cho hợp tác ngay. Thế thì khác gì cho nhau ăn bánh giầy.

Đã chẳng một thời ông cũng được làm ông chủ - ông chủ chung tập thể của một cái hợp tác nghe rõ to và oai sao? Nhưng ông chủ thực lại là Ban chủ nhiệm hợp tác đấy chứ. Mình phải chạy theo cái keng của cái Ban ấy rồi như đèn cù: keng ra đồng, keng về đồng, keng đi họp... để rồi thẳng còng còng thẳng ngay, để rồi là kết cục ăn điểm nhiều hơn ăn cơm. Thế thì cũng là một dạng ông chủ hứa đổi trâu đổi bò cho thẳng Bờm. Cuối cùng là Bờm tôi măm môi cầm xôi cho chắc. Ai cười mặc ai, vậy thôi!”

Vì thế mà những chuyện bằng cấp ngất ngưỡng, tài sản toàn bằng cái thứ tiền giống tiền Âm phủ, đất đai cũng toàn trên giấy mà lại ở tận đầu tận đuôi của Sáng là cái thứ với ông chẳng đáng tin tí nào.

Nó mà lại thay đổi chính sách một tí chứ đừng nói đến thay đổi chế độ là lại bằng không, bằng giấy lộn tất cả thôi. Chẳng đã có hẳn một cái chế độ xã hội - chế độ nguy quyền Sài Gòn đã bị xoá sạch ngay trong thời ta đang sống đây sao? Giấy tờ bằng cấp của xã hội đó ư, đất đai của bọn chớp bu ấy ư? Liệu hồn - tro bụi tất!

Cho nên trong mắt ông Phương Văn Thường này không có cái ông Phương Quang Sao Sáng nghệ sĩ nghệ xiếc; Phương Quang Sáng - doanh nhân doanh nhieć nào hết. Trong mắt ông vẫn chỉ có cái thằng Phương Văn Sỏi - cái thằng chân đất mắt toét, bố nó là ông vẫn bắt nó đi chăn trâu đi tát nước; cái thằng chuyên thích mò mẫm ban ngày bẫy chim, đêm hôm đi mò cua, bắt cá để sáng ra đem bán ngoài chợ ngày xưa...

Trong tâm hồn bố anh vẫn không hề có một ông vương ông tướng nào khác, vẫn chỉ có cái thằng Sỏi - con út ngày xưa ngày xưa vẫn luôn làm cho ông nhức răng, gai mắt khiến ông ngứa ngáy chân tay phải đá đập tời bởi vì hay gây cho ông những chuyện buồn bực xưa kia mới là thật - vẫn chỉ là cái thằng con út có lẽ vì luôn gây cho ông quá nhiều rắc rối, phức tạp luôn khiến ông phải không ngừng để mắt đến mệc mội, mà bỗng trở nên có một quan hệ mật thiết với ông hơn bất cứ đứa con nào trong nhà - cái thằng nhóc con đầy cá tính và bản lĩnh, mới dăm tuổi đầu, đã dám trốn nhà đi đánh giầy, bán báo ngoài thiên hạ ngay khi tóc chỏm đầu còn hoe máu mẹ, cách đây những gần hai mươi năm...

Ồi! Ông bố già cổ lỗ, cổ hủ như chiếc cối đá giã gạo của nhà anh!...

Đêm nay không giống cái đêm hội sao bay rực rỡ trong những năm tháng xa xưa, nhưng anh vẫn yêu mảnh đất này, yêu nó đến quặn buốt đáy tim.

Sáng bỗng nghĩ không biết các cụ ngày xưa ai đã đặt tên cho làng anh là Hoàng Ngõn? Nếu là người ngoài làng thì hẳn có ý mỉa mai dân làng anh nặng tính ngoa ngõn, nói trạnć - nói đến tự thích - nói lấy được!

Còn nếu đích thực là người do làng này sinh ra thì hẳn người đó phải yêu làng mình lắm mới cho là làng mình đặc trưng có lời ăn tiếng nói thật bản lĩnh, thật đáng mặt trưởng trumć, dọc ngang bất biết trên đầu có ai.

Bằng không thì người đó cũng có một tầm hiểu biết lớn, đã kinh qua mội

nổi thẳng trâm để có được một tâm hồn rộng lượng đủ dung thứ cho tất cả mọi câu nói xỏ xiên, ngang ngược tùy thích của dân làng bãi ngang mà cho rằng dân làng mình nói cũng hay hay là, đến là mạnh mẽ - đúng là Vua Nói Trạng!

Ừ cái làng này nói thì giỏi lắm - như Thánh, như Chúa - Hoàng Ngôn kia mà. Nhưng cứ thử bối đất lật cỏ lên mà truy tìm xem đằng sau thứ ngôn từ rỗng tuếch trên miệng mọi người kia có một chút gì có thể làm bằng chứng cho cội nguồn, cho lịch sử văn hoá của làng không? - Chẳng có cái gì cả!

Chứng cứ là làng tuy đã khai sơn, lập thổ tồn tại từ ba bốn trăm năm trước, vậy mà chẳng có nổi lấy một cái đình, một ngôi chùa. Ai có một chút tâm linh thì đi sang làng khác, xã khác, huyện khác, tỉnh khác mà khẩn nhờ.

Thôi thì nghèo quá không đủ sức góp nhau mà dựng nổi cho làng một cái đình, một ngôi chùa. Nhưng đến cái cổng làng cũng chẳng có nổi thì phải kết luận bản chất người làng Hoàng Ngôn là không có cái tâm cho văn hoá cộng đồng.

Không thèm đếm xỉa đến cội nguồn của chính bản thân mình từ đâu mà ra; hay là thực dụng đến mức chỉ quan tâm đến mỗi cái bụng của mình; cùng lắm thì biết đến cái bụng của mỗi những người trong nhà mình, không thèm biết đến bất kỳ cái gì nữa. Như thế có nghĩa là về mặt trình độ văn hoá: làng anh khá là mông muội - mà nói đến như thế thôi là còn quá thiên vị quê ta.

Trước đây Sáng đã từng đi rất nhiều nơi trên khắp đất nước, từ ngày học thêm môn Quản trị và Kinh doanh Du lịch ở một Trường đại học Khoa học Xã hội và Nhân văn - một cái môn khá mới mẻ với đa số dân chúng Việt Nam, anh càng có cơ hội đi nhiều hơn, và anh càng hiểu biết nhiều hơn về thế nào là văn hoá, và thế nào là văn hoá cội nguồn.

Anh càng hiểu biết thêm về con người của đất nước mình, càng luôn có mong muốn tạo dựng những mối quan hệ rộng rãi với tất cả mọi lớp người trong mọi tầng lớp xã hội, thì lại càng thấm thía hơn về cái làng quê Hoàng Ngôn nghèo nàn và đói khổ của anh.

Thậm chí nhờ những bức xúc trong lòng ấy mà anh đã quyết tâm phải bảo vệ xong xuất sắc một luận án thạc sĩ có chủ đề về tâm lý cá nhân trong sự tiến triển của văn hoá cội nguồn dân tộc.

Trong quá trình nghiên cứu Sáng đã ngộ ra một điều là tất cả những ai thành đạt đều muốn được tự hào về dòng họ của mình. Và khi đã vinh danh rồi là họ đều ra sức tô vẽ cho nguồn gốc xuất thân.

Tất cả từ to xuống nhỏ, đều có một tâm lý chung như vậy: người lớn nhất tự nhận mình là Thiên tử. Vua là con Trời thuộc dòng dõi nhà Giời.

Những người khác nhận mình thuộc dòng họ nhà vua, không đời vua này thì đời vua nọ.

Những người họ Trần sẽ nhận mình không thuộc dòng trưởng cũng là dòng nhị, dòng tam... đời thứ mười ba, hay mười bảy hay hai mươi, hai mấy gì đó của vua Trần.

Những người họ Lê, họ Trịnh... sẽ nhận mình thuộc dòng con vua cháu chúa.

Và anh - Phương Quang Sáng - anh có cái gì để tự hào khi đứng bên các đại gia có tông vua, giống chúa khác của đất nước bây giờ?

Chẳng phải vì họ Phương của Sáng chưa từng có vua mà anh cảm thấy mình sẽ không được tự hào lắm trong vai con cháu đời thứ bao nhiêu đó của một Đấng họ Phương nào đấy.

Nếu anh là một kẻ cơ hội như ai đó, anh hẳn sẽ tìm cách đào bới tông ti dòng họ để xem cái họ Phương của anh liệu có cái họ vì một lý do nào đấy chẳng? Trước đó có thể nó đã từng là họ Phạm, hoặc là họ Phan với những Phạm Ngũ Lão, Phan Bội Châu... vang danh sử sách. Và như thế, anh sẽ vinh dự có cùng một tên họ với các Ngài nguyên Thủ tướng như Phạm Văn Đồng hay Phan Văn Khải. Biết đâu, một lúc nào đó lại chẳng có dịp mượn danh con cháu hờ mà loè bịp thiên hạ.

Nhưng không, đối với Phương Quang Sáng này những nhãn từ mỹ miều đầy ao ước của bao người đó, không hề làm nên sự thành đạt của anh ngày hôm nay.

Sáng tự hào đi lên bằng chính đôi chân của mình. Anh tự hào là Phương Quang Sáng - một Phương Quang Sáng từ hai bàn tay trắng, từ một đứa trẻ lang thang cơ nhỡ đánh giày, bán báo đi lên.

Càng đi nhiều, càng biết nhiều về các dòng họ danh gia vọng tộc của đất nước như Đinh, Lý, Trần, Hồ, Lê, Mạc, Trịnh, Nguyễn... biết thêm về rất nhiều những ngôi làng cổ, những ngôi đền, chùa cổ Việt Nam như làng Đường Lâm, đền Hùng, thành Cổ Loa, thành cổ Sơn Tây, chùa Và, chùa Bối..., Sáng càng buồn cho cái làng bãi ngang của anh.

Nếu một người bạn phương xa, những vị khách quốc tế - như ông Tường - thầy phó hiệu trưởng Việt kiều vốn sinh ra và lớn lên ở Nhật, sống và làm việc ở nước ngoài gần 60 năm nay, đã coi Nhật như một tổ quốc thứ hai và những người bạn các nước Pháp, Mỹ, Anh, Đức, Nhật, Hàn... đã từng cùng anh học môn Đông phương học trong trường Đại học Quốc tế anh đang học chẳng hạn - muốn được về thăm làng quê của anh, thì sao đây?

Anh biết giới thiệu với họ cái gì là tiêu biểu của làng mình đây?

- The well - know man of Hoang Ngon village? The relic of Hoang Ngon

village? What is the top of this village? Danh nhân của làng Hoàng Ngôn ư? Di tích của làng Hoàng Ngôn ư? Cái gì là đỉnh cao của cái làng này?

- Nobody! Nothing! No, really have not any thing! - Không có ai! Không có cái gì! Thực ra là chẳng có một cái gì ráo!

Nỗi buồn đó khiến Sáng quay lại làng Hoàng Ngôn, anh muốn làng anh sau này cũng có được một chút gì đó để người đi xa có thể tự hào về nó, chứ không phải chỉ có mỗi một cái tên màu mè khoác lác - Nói lên nghe rất văn hoa, bóng bẩy: Hoàng Ngôn - làng Hoàng Ngôn!

Phải có một cái gì đó cho mảnh đất quê hương khốn khổ của mình mà anh luôn yêu tha thiết. Phải biến tình yêu ấy thành một cái gì đó thật thiết thực để đền đáp cho dải đất Mẹ quê hương.

Anh cứ có một thứ cảm giác rất tâm linh rằng chính cái dải đất bãi ngang nghèo nàn xơ xác như miếng xơ mướp này đã chọn anh - Phương Văn Sỏi này chứ không phải là một thằng nhóc nào khác để dồn vắt hết sức hun đúc ưu ái cho riêng anh bằng tinh cha, huyết mẹ nên xương nên da; bằng tất cả linh khí ruộng đầm, núi non, ao hồ thấm thấu qua hạt lúa, củ khoai, con cá, cái tôm nuôi anh khôn lớn từng ngày; khiến anh trở thành một Phương Quang Sáng, một triệu phú Đô la để có cơ hội quay về làm những việc để tôn vinh quê hương; chứ không phải để trở thành một anh giáo quèn, một viên công chức nhì nhằng mãi đưng quần nơi công sở đợi ngày về hưu, chỉ giỏi nói mồm nuôi mình còn chưa xong, nói gì tới tôn tạo cho quê hương, xứ sở. Đó chính là nỗi niềm đau đáu đã luôn tiềm ẩn trong anh, và giờ đây anh càng hiểu rõ nó hơn bao giờ hết.

Chẳng dám bàn tới làm một cái gì to lớn như xây đình hoặc dựng chùa, vì Sáng biết dân làng mình quá nghèo chẳng thể góp tiền chung tay. Mà anh lại có đủ tri thức văn hoá để biết mình chưa phải là một bậc hiền đức để được phép đứng đầu, lấy tên chủ làm cả một cái đình cho làng.

Sáng chỉ dám xin được đóng góp cho làng một cái cổng làng, mọi chi phí không cần biết là hết bao nhiêu anh xin thanh khoản.

Một cái cổng làng để có thể chính danh được trong con mắt thiên hạ cái mặt của làng ta bắt đầu từ đâu.

Ấy vậy mà cũng không được chỉ vì anh đã thề sẽ giữ kín một bí mật tuyệt cùng. Một lời thề sống để dạ chết mang theo.

24 GIỜ LÊN ĐỈNH

Nguyễn Thị Anh Thư
www.dtv-ebook.com

Phương Văn Sỏi

Ngày 24 - 8 - 1989

Biển Bắc Bình lúc gần trưa xanh lộng lẫy trong nắng vàng rực rỡ. Gió nhẹ nhàng như ve vuốt. Bắc Bình vừa trải qua một tuần mưa bão kinh hoàng trước đó cho nên bãi biển mấy hôm nay chưa đông khách lắm.

Sỏi ôm chồng sách báo chạy ù xuống bãi cát phẳng lừ. Suốt từ sáng đến giờ nó ôm chồng sách báo đi mỗi rã cẳng, rao khăn cả tiếng mà chẳng kiếm được một đồng nào.

Người Sỏi nhóp nhúa mồ hôi. Bụng đã có vẻ rỗng rảnh. Nhưng nó chưa muốn ăn lúc này. Bao giờ cũng vậy, nó chỉ cảm thấy ngon miệng khi người ngợm nó sạch sẽ, thơm mát.

Hồi ở nhà cũng chỉ vì cái thói ưa sạch sẽ của nó mà thỉnh thoảng Sỏi lại bị cha cho mấy cái bạt tai vì tội chậm trễ mề.

Từ ngày ra Bắc Bình nó thực sự sung sướng vì thoát khỏi sự áp chế rất bất công chẳng hiểu sao rất vô tình và thiếu lý của cha mình.

Giờ thì nó muốn làm gì thì làm, muốn ăn gì thì ăn miễn là có tiền để ăn. Muốn tắm lúc nào thì tắm. Biển trời mênh mông này thật hợp với ý thích luôn vẫy vùng, đầy hiếu động của nó.

Nếu thỉnh thoảng không bị đói quá, và không bị những đêm mưa gió rét buốt ướt run lập cập thì Sỏi cảm thấy nó hoàn toàn thoả mãn vì được sống với

không khí, đất trời ở Bắc Bình như một con cá nhỏ hạnh phúc được sống giữa lòng biển cả.

Sỏi đi qua một con bé chừng 12, 13 tuổi có thân hình gầy gò, trắng trẻo, mặc một chiếc áo bơi diêm dúa kiểu lính thủy có chiếc thắt lưng trắng đỏ duyên dáng, đang cúi húi vốc những vốc cát ướt đắp một toà lâu đài bằng cát.

Sỏi dừng chân đứng lại ngắm nghía. Con bé thật khéo tay nên toà lâu đài của nó có tường thành bao quanh và những đỉnh tháp vút cao trông thật đẹp và hoành tráng như trong những tập truyện cổ tích Sỏi thường cắp vẹo cả sườn đi bán.

Thấy có người dừng lại bên cạnh, con bé ngược khuôn mặt tròn có chiếc sống mũi thẳng tắp, cặp lông mày dài hơi đậm, cong lên một vẻ thanh thoát như đôi cánh chim vung lên duyên dáng trên vầng trán trắng mịn, rạng rỡ sáng trong như bằng sứ, lên nhìn Sỏi.

Và cặp mắt xếch đẹp lạ lùng ẩn dưới tròng mày cao của cô bé có đôi đồng tử màu nâu to tròn long lanh như ẩn chứa những tia nắng vàng rực rỡ được bao bọc tách biệt rạch ròi với màu trắng xanh của lòng mắt bằng một đường viền đen tròn mỏng mảnh. Cặp lông mi dài, dày dặn dợp bóng xuống cặp mắt một vẻ quen thuộc. Hai bím tóc buộc hai chiếc nơ đỏ điệu đà của con bé đung đưa trong gió.

Sỏi bỗng lặng người trước vẻ đẹp tuyệt mỹ của đôi mắt ấy, của dáng vẻ quý phái của con bé trên bãi biển. Sỏi thấy tim mình như thắt lại một nhịp đập. Một thứ tình cảm thật lạ lùng bỗng dâng lên tràn ngập trong lòng nó khiến nó ngây ngất.

Sỏi cảm thấy hình như Nàng đấy! Người mà sau này nó sẽ lấy làm vợ. Ôi, Nàng! Nàng xa cách, nhưng lại có một cái vẻ gì đó gần gũi biết bao. Gần gũi như thế nó đã thân thuộc với nàng ở đâu đó, từ lâu lắm, xa xôi lắm... xa lắm,

như thế ở một tiền kiếp nào đó, chẳng nhớ được.

Có lẽ đây mới là Nàng thực. Vậy mà trước đây Sỏi cứ tưởng Nàng là Phượng Oanh kia. Vì một lần vào khoảng cuối năm học lớp bốn, bỗng nhiên một hôm Sỏi lại phát hiện ra Phượng Oanh có đôi môi đỏ như son, có cái lúm đồng tiền rất xinh, nũng nịu một cách rất đáng thương xoáy ngay bên khoé mép trái và một đôi mắt to đen thăm thăm buồn với hàng mi dài dày mượt lúc nào cũng như trĩu xuống vì sắp đầy nước mắt. Phượng Oanh khiến nó ngây ngất.

Sỏi đã từng cho rằng Phượng Oanh là cô bé đẹp nhất trên đời. Ngồi trong lớp học tâm hồn nó luôn hướng về cái lưng thon mảnh của cô. Ánh mắt của nó như bị dán vào cô khắp các nơi trong lớp, ngoài lớp, tóm lại là bất cứ nơi nào cô có mặt.

Tình cảm của Sỏi đối với Phượng Oanh lộ liễu đến nỗi thằng Hùng Sủa con lão Hanh trông đồng cho Hợp tác xã cùng học một lớp với nó cứ ra sức chế giễu hai đứa. Sỏi thừa biết thằng ấy đang muốn ăn cắp bỏ cho người, đang ghen tị vô phương cứu chữa với Sỏi vì Sỏi có đặc quyền là anh họ của Phượng Oanh, nên có thể đi bên cô, nói chuyện với cô bất cứ lúc nào.

Tiếc thay Phượng Oanh đã bị... đã bị chính bố của thằng Hùng Sủa làm cho tan nát. Mỗi khi nhớ đến chuyện này không hiểu sao Sỏi lại thấy nhói đau trong lòng, cứ như người bị hại chính là nó chứ không phải là Phượng Oanh.

Vừa lúc đó một toà tháp của con bé có đôi bím tóc thắt nơ đỏ bỗng sụt xuống tan ra trong vũng nước. Sỏi buột miệng:

- Kia! Lâu đài đổ rồi!

Con bé vội quay xuống nhìn toà lâu đài đang sụp đổ của mình rồi ngay lập

tức quay phắt lại nhìn lên Sỏi. Cặp lông mày cao vút của con bé nhú lại một cách giận dữ như thể chính Sỏi là thủ phạm làm toà lâu đài của nó sụp đổ. Môi nó cong lên sì một tiếng đầy vẻ khinh thị, rồi quay ngoắt đi.

Bắt gặp ánh mắt vừa đánh đá, vừa có vẻ coi thường của con bé, Sỏi sững lại tự nhìn lại mình. Nó bỗng nhìn thấy đôi bàn chân thường ngày vẫn xỏ trong đôi dép nhựa cứng quèo của nó sao mà gày gò, đen nhem.

Sỏi vội rút đôi bàn tay với những cái móng dài ghê, khé vàng vênh vào vào trong đôi ống tay áo trắng lụng thụng dài quá khổ đã trở nên nhem nhuốc và cứng đơ vì thiếu xà phòng của mình, và bỗng cảm thấy cái tình cảm kỳ lạ vừa ngập tràn trong lòng của nó lại đã tan vụn xuống y như cái tháp trên toà lâu đài bằng cát đang tan loang xuống nước của con bé kia.

Sỏi bỏ đi không một chút lưu luyến. Nó dừng lại ở một khoảng trống trên bãi cát, cách chỗ con bé nghịch cát chừng hai chục bước chân, và cũng đủ xa ở độ sóng nước không thể đánh lên tới nơi nó dừng lại. Như một cá sấu mẹ bảo vệ ổ trứng của mình - Sỏi tụt dép ra đặt chồng sách báo của mình lên trên rồi cởi áo cẩn thận phủ kín đồng sách báo.

Cảm thấy đã an toàn, nhưng vẫn đầy cảnh giác với những kẻ nào đó đang rình rập định xoáy đồ của nó, Sỏi quên bẵng ngay con bé đánh đá đang nghịch cát kia và khởi động thân thể bằng cách nhanh thoăn thoắt đi lại những thế võ anh Nguyễn đã dạy nó hồi anh học được ở trong Trường đại học Quân sự. Vừa múa võ nó vừa hát ầm ĩ ra miệng một cách rất khí thế những bài hát trong quân đội của anh Nguyễn.

Trong lúc đó con bé có hai bím tóc buộc nơ không sao xây lại được lâu đài như cũ nữa. Nó bực bội xoá sạch dấu vết rồi ngẩng lên nhìn Sỏi một cách tức tối.

Sỏi chống hai tay trồng cây chuối, lộn người hất ngược trong không trung.

Như một con sâu đo nó bay từng vòng tròn rất ngoạn mục trên bãi cát rồi rơi tõm xuống đợt sóng biển trắng xoá gần nhất vừa đánh vào bờ trong ánh mắt mỗi lúc một thêm sững sờ của con bé có đôi bím tóc buộc nơ.

Với kiểu cách khởi động cơ thể trước khi bơi và xuống biển rất li kỳ ấy Sỏi vừa thoả được ý thích nhảy nhót tung tăng của mình vừa trở được tài năng siêu phàm của cao thủ trong giới “giang hồ” uy hiếp được bọn nhóc nào định xoáy tài sản của nó.

Gần ba tháng của một thằng nhỏ 11 tuổi sống trong cảnh màn trời chiếu đất ở cái đất mỏ này đã cho nó một bài học đắt giá: luôn luôn cảnh giác. Không động đến ai, nhưng cũng không cho phép bất cứ ai được động đến mình.

Hồi đầu mới ra Bắc Bình - Sỏi nhớ lại - nó cũng bỡ ngỡ lắm. Nhìn cái gì nó cũng thấy lạ. Cũng là trời là biển, như trời, như biển cả ở cách làng nó hai cây số, nhưng biển ở đây không phẳng lì tẻ nhạt im lìm xám xịt trong nghèo rách như vùng quê nó.

Biển ở vịnh Bắc Bình có muôn hình vạn trạng những hòn núi khác nhau giăng thành vây quách ở tứ ngoại xa. Giữa vịnh có vô vàn những hòn núi nhỏ nhẵn với nhiều hình thù thật vui nhộn: cá vàng, gà chọi, cái ấm, cái guốc... rất xinh xắn.

Những hòn núi nhỏ xanh thẫm màu cỏ cây choàng ánh bình minh lộng lẫy của mặt trời vừa nhú lên rải rác trên mặt đại dương thẫm thẫm như một nền trời xanh biếc nữa vừa rơi xuống biển như những nàng công chúa choàng khăn mạng giát vàng, giát bạc ngồi trên đĩa ngọc khổng lồ, xanh mướt.

Nhất là ở ngoài bãi tắm. Màu sắc mới sắc sỡ làm sao, la liệt những chiếc dù đủ màu xanh, đỏ, tím, vàng. Bãi chen nhau những người là người thật đông đúc, ồn ào, náo nhiệt.

Kiểm tiền ở đây cũng dễ dàng. Chỉ cần có cái bàn chải một chút xi đánh vài ba nhát là có ngay hai ngàn bạc. Số tiền đó đủ mua sẵn nuôi cả nhà một người dân ở làng nó một ngày.

Người thành phố đổ về đây tiêu pha xả láng, ăn uống linh đình. Họ giàu có, sung sướng chỉ những ăn rồi lại tắm táp, đùa giỡn phè phỡn, hạnh phúc như thế cả đời chẳng hề phải lo toan điều gì.

Sao họ lại sướng thế nhỉ? Chẳng bù cho những người dân quê biển của Sỏi lần lần được con tôm, con cá, con mực to ngon nào là vội vã đem ngay đi cung phụng cho bọn người thành phố.

Rồi sau này Sỏi sẽ tìm hiểu xem làm thế nào mà bọn dân thành phố lại có thể có cuộc sống sung túc như vậy? Sỏi cũng sẽ làm tất cả để có được một cuộc sống đàng hoàng như họ - một cuộc sống đúng như phải có cho một con người.

Ôi cái lũ trẻ con của họ mới sung sướng làm sao! Chúng cũng bằng tuổi Sỏi, tuổi Chính, nhưng chỉ những ăn những chơi rồi học hành, chẳng phải làm gì, chẳng phải lo đói ăn gì cả.

Giá mà Sỏi được thoải mái như chúng nó để học hành nhỉ? Sỏi sẽ hết sức cố gắng để học hành để đứng đầu lớp. Hồi đi học lớp 5 ở nhà Sỏi cũng đứng đầu lớp.

Nhưng bây giờ chuyện học hành của Sỏi đã trở nên xa vời lắm rồi. Có ở lại quê nhà thì Xã cũng kết tội phá hoại tài sản xã hội chủ nghĩa cho Sỏi rồi, chẳng ai ký lý lịch cho Sỏi đi học lên cao nữa. Cứ nhìn tấm gương đau đớn của chị San nhà Sỏi thì biết tương lai của Sỏi sẽ như thế nào.

Ngày đầu theo thằng Chính, em họ của Sỏi ra Bắc Bình, Sỏi được Chính dắt đến nhà ông bầu Thẩm. Ông bầu Thẩm đưa cho Sỏi một cái hòm gỗ trong

đó có chứa một hộp xi nâu, một xi đen, một ống xi trắng, ba cái bàn chải đánh răng để đánh ba màu xi khác nhau, một cái bàn chải to để đánh bóng, một vài miếng giẻ rách.

Cái hộp gỗ ông cho thuê với giá hai ngàn đồng một ngày. Tiền vật liệu trong hộp trị giá khoảng 50 ngàn đồng, ông Thẩm cho Sỏi vay với lãi suất 10% một ngày. Tóm lại mỗi ngày trừ tiền vật liệu ra, Sỏi phải kiếm được mười ngàn đồng nữa thì trừ tiền phải trả ông Thẩm đi, Sỏi sẽ có ba cái bánh mì ba bữa giát bụng. Hôm nào hên hơn, có nhiều giày để đánh thì nó sẽ có được chút tiền để dành.

Hôm ấy, mãi mê ngắm một ông bố rất vui tính đang nhào lộn trồng cây chuối trong nước biển để chọc cười đứa bé khoảng sáu, bảy tuổi của ông ta, Sỏi đã để bốc hơi mất cái hòm bằng gỗ có chứa đồ nghề đánh giày đi thuê của ông bầu Thẩm.

Báo hại Sỏi phải đối rã hòng mất nửa tháng và mang nợ đến cả tháng mới trả hết món nợ cái hòm đồ. May mà nhờ thằng Chính nói khó với bác họ nó chia cho Sỏi một ít sách báo đi bán dạo, Sỏi mới đỡ đối được hơn tháng nay.

Những lúc nhớ lại tai nạn mất mát của mình chỉ vì mãi mê ngắm hai cha con thiên hạ âu yếm nhau, nó thấy buồn nhói lòng vì phát hiện ra: nó thèm khát được có một ông cha có khả năng yêu thương vui vầy cùng nó như ông cha của con bé kia biết bao nhiêu.

Chưa hết khó khăn, Sỏi còn phải đề phòng hội “Gấu biển” của bọn thằng Lự trả thù. Mới tháng trước, vì tự vệ, Sỏi đã phải chém toạc vai thằng đó trong một cuộc ẩu đả tranh giành nơi trú ngụ trên một cái tàu đánh cá nhỏ cũ nát có ghi dòng chữ Hợp tác xã Quyết Thắng không biết đã bị bỏ hoang từ bao giờ.

Cái tàu hoang đó tình cờ Sỏi và Chính tìm thấy trong một lần chạy vội trú

mưa trên bờ biển.

Có nhà rồi! Chấm dứt những ngày hai đứa phải ra ga, ra bến tàu ngủ vạ vật ở vỉa hè, hành lang. Giữa đêm đang say giấc, hai anh em Sỏi cũng có thể bị thằng khác, lớn hơn đá dít đuổi đi để chiếm chỗ. Hai đứa sung sướng như vợ được toà lâu đài bằng vàng.

Sỏi và Chính cất giấu những thứ chúng nhặt nhạnh được ở trên tàu - căn nhà riêng tư quý giá của chúng: một mảnh chiếu cũ rách nhưng vẫn còn dùng tạm được của nhà nào đó vất đi, một cái nồi gang mẻ một miếng to ở miệng được Sỏi tha về.

Vốn tính thích ăn ngon, chỉ bằng vài ba ngàn bạc mua một con cá cỡ cỡ tay và vài lạng gạo, tối tối Sỏi nổi lửa trên tàu làm một nồi cháo cá ngon lành nóng sốt. Hai đứa vừa được sưởi lửa ấm áp vừa được đánh chén một cách đàng hoàng chứ không phải ăn những thứ cơm thừa, canh cặn như của bố thí của những bà chủ hàng cơm vất ra cho chúng nó như cho chó, mặc dù chúng vẫn mất tiền phải mua như bao khách hàng khác.

Thấy hai đứa Chính và Sỏi đi bán sách báo mà lại nhặt thêm củi, Hội “Gấu biển” do thằng Lựu cầm đầu liền tò mò theo dõi.

Một tối khi hai đứa vừa về đến tàu, Sỏi ngỡ ngàng thấy quần áo của mình bị vứt lung tung khắp nơi, cùng lúc đó thằng Chính nhìn những mảnh gang của chiếc nồi vỡ toang trên sàn tàu kêu lên thẳng thốt:

- Anh ơi! Đứa nào đập vỡ nồi của chúng mình rồi!

Sỏi vội chạy lại chỗ vách tàu thủng nơi nó vẫn giấu túi gạo ăn còn thừa từ bữa trước, thò tay vào - túi gạo không cánh mà bay!

- Chỉ có tội thằng Lựu thôi! Tối qua anh đã thấy một thằng nhãi trong nhóm chúng nó thò tay ở cửa tàu của mình. Tội này muốn chiếm chỗ của

anh em mình đây! Đừng có hòng!

Thằng Chính tuy bằng tuổi Sỏi, cũng mười một tuổi nhưng người lại nhỏ bé hơn Sỏi rất nhiều, tính tình vui vẻ, láu cá, rất dễ thương. Thằng Chính thất vọng, buồn rầu kêu lên:

- Thế là chúng mình lại bị mất mất cái chỗ ngủ ấm áp này rồi!

Sỏi nhún vai nhếch mép:

- Mất là mất thế nào! Mình phải giữ đến cùng!

Thằng Chính co rúm cái thân hình bé xiu, gầy nhẳng như cò hương lại:

- Nhưng chúng nó lại lớn hơn anh em mình! Hay là thôi, ta bỏ nơi này đi vậy?

Sỏi cảm thấy trong lòng đầy lo ngại. Đi đâu bây giờ? Chẳng có nơi nào để đi cả. Vả lại, nơi này đang yên ấm biết bao

- Đi là đi thế nào? Nói dễ nghe nhỉ? Mình kiếm mãi mới được cái tổ ấm thế này! - Sỏi thực sự luyến tiếc đứt ruột nếu phải từ bỏ nơi này. - Ở lại! Không có đi đâu hết!

Thằng Chính tròn mắt lên ngờ ngàng:

- Ở lại? Nếu chúng xúm vào đánh mình thì sao? - Thằng Chính hỏi lại vẻ đầy ngờ vực.

Đã là một thằng anh thì phải có nghĩa khí của một thằng anh, không được để thằng em biết là mình cũng yếu, cũng hơi hoảng. Nghĩ vậy, Sỏi mạnh mẽ:

- Thì đánh lại chúng! Sợ gì?

Thằng Chính vẫn bản khoăn:

- Chúng đông đấy!

Sỏi cổ trấn an thằng Chính:

- Đừng có sợ. Mình dụ nó đánh nhau bằng cái đầu, chớ dại đánh nhau bằng sức lực. Thế là được chớ gì?

Thằng Chính dẫn đo:

- Thằng Lựu đô con lắm. Nó phải lớn hơn anh hai tuổi ấy. Không đánh nhau với nó được đâu!

Sỏi tỉnh bơ:

- Yên tâm đi! Mày không nhớ anh có võ à? Mà lại là võ đặc công hần hoi cơ đấy.

Tính run rẩy nhìn quanh:

- Nhưng mà ba năm võ Tàu không bằng một châu củ đậu.

Sỏi ngẩn người, nhìn quanh, rồi chợt nhớ:

- Nhìn đây! - Sỏi rút soạt từ trong đám sách báo của nó ra một con dao Thái Lan dài tới 25 cm chúng vẫn mổ cá, múa lên cho thằng Chính an tâm - Ông mày đã sẵn sàng! Đứa nào dám xông vào thì liệu hồn... Mình sẽ dọa cho các cu xón đái ra quần.

Thấy thằng Chính ngây người nhìn con dao, Sỏi đặc ý hỏi tiếp:

- Thế nào? Có dám ở lại không?

Chính trút một hơi thở dài, rồi cũng trừng mắt lên:

- Dám!

Đêm hôm ấy bọn thằng Lữ lưu manh cầm gậy gộc xông vào tàu. Thằng Lữ đứng ở mũi tàu tuyên bố:

- Ê, hai thằng lỏi! Biến ngay khỏi đây! Bây giờ cái tàu này là đại bản doanh của ông.

Sỏi đứng chặn ở cửa ra vào nhếch mép, nhún vai:

- Đừng có mà giàu trí tưởng bở nhé! Có giỏi thì xông vào đây! Ông đánh cho tuốt xác!

Thằng Lữ vẫy tay ra hiệu cho bọn đàn em xông vào đánh Sỏi:

- Đánh bỏ mẹ hai thằng lỏi con đó đi!

Sỏi không nói không rằng, tả xung hữu đột trong đám trẻ cù bơ cù bất bằng các thế võ đã học được của anh Nguyễn. Hai, ba đứa bị Sỏi đá vào người, mất đà ngã lồm tồm xuống biển.

Thằng Chính cũng lì lợm, lăn xả vào ôm lấy tay, lấy chân bọn đàn em của thằng Lữ mà cắn xé.

Nhưng thằng Chính quá bé nhỏ, nên chẳng mấy chốc đã bị thằng Lữ tóm ngay được tóc, giập đầu xuống đất. Thậm chí thằng Lữ còn bóp chặt cổ Chính.

Nhìn Chính ghệt thở - mắt trợn ngược, miệng há hốc lè cả lưỡi, Sỏi thấy đau nhói trong tim. Nó trừng mắt rút soạt con dao Thái giấu kỹ cùng đám sách báo trong vách tàu ra cho thằng Lữ một nhát dao toé máu ở cánh tay. Thằng Lữ bị thương, mất đà ngã bổ chửng xuống biển.

Cả bọn lau nhau của thằng Lựu thấy thủ lĩnh bị bại trận bạt vĩa kinh hoàng bỏ chạy nháo nhác, không dám lai vãng đến chiếc tàu của hai anh em nhà Sỏi nữa.

Đêm ấy, khi đã vào chỗ nằm, Sỏi không sao ngủ được. Có lẽ trận đánh nhau làm nó bị kích động. Có lẽ sự khăng định chủ quyền một cách oai phong, đàng hoàng con tàu làm nó vui quá. Nhưng cũng có lẽ là vì nhát dao nó chém thằng Lựu. Không hiểu sao lúc này nó cứ như nhìn thấy vết máu ứa ra từ cánh tay của thằng Lựu và bỗng thấy ghê ghê, kinh kinh ở cánh tay đã cầm dao chém.

Rồi có đến cả chục ngày sau, Sỏi để ý mãi mà không thấy thằng Lựu đâu thì nó đâm lo. Nhờ thằng Lựu bị nó chém rồi đau quá không bơi được vào bờ mà chết đuối thì sao nhỉ? Lỡ chỉ vì nhát dao ấy mà thằng Lựu chết!

Sỏi bỗng thấy kinh hoàng. Không, nó không muốn dính vào một chuyện khủng khiếp đến thế. Nó bỗng ớn cái cuộc sống hiện tại chỉ những lo lắng kiếm miếng ăn, lo kiếm tiền trả cho ông chủ rồi rình rập tranh cướp khách của nhau, tranh cướp tài sản của nhau.

Giờ nó lại đeo thêm cái vụ làm chết thằng Lựu nữa thì kinh quá.

Ôi, giá mà Sỏi có thể bỏ nơi này mà đi nhỉ? Nhưng nó biết đi đâu bây giờ? Đi đâu thì cũng phải có một nơi, một chốn nào đó để nương tựa buổi đầu chứ.

Buổi đầu nó ra Bắc Bình này là nhờ có thằng Chính rủ rê đi. Thằng Chính đã ở đây trước cả năm, đã quen đường đi nước bước nhờ bác nó chỉ lối. Tuy chỉ ít ỏi, chỉ là cái hòm đồ nghề đánh giày, nhưng thế cũng là tốt lắm rồi. Có người tạo cơ sở vật chất lúc đầu cho.

Ôi, giá mà Sỏi có thể quay về với mẹ! Cũng đã lâu rồi Sỏi không được hít cái mùi oi oi thân thuộc trên gáy mẹ mỗi khi nó đùa giỡn bất ngờ rón rén

vòng ra phía sau choàng hai tay bịt mắt mẹ ú oà. Nhưng cứ nhớ đến trận đòn vô lối và nghiệt ngã của cha mình trước hôm bỏ nhà ra đi, Sỏi lại ngán, tắt hẳn ý định quay về nhà.

Sỏi săn tìm túm được một thằng đàn em hồi trước vẫn theo sát thằng Lựu như hình với bóng tra hỏi. Thằng nhỏ kể:

- May mà đại ca Lựu bơi giỏi nên hôm ấy không bị chết đuối. Nhưng vết thương của đại ca Lựu mừng mủ ghê lắm. Đại ca lại còn sốt nữa. Mẹ đại ca Lựu phải nhờ hai người họ hàng từ dưới Thái Bình cùng đi lên đây, vâng đại ca Lựu về quê chăm sóc rồi.

Sỏi choáng váng, sa sầm mặt mày. Sỏi bỗng cảm thấy Sỏi đang nằm trong cái võng được xỏ đòn càn, và mẹ Sỏi đang chạy bộ theo đằng sau cái võng cang Sỏi do hai người họ hàng đeo dung dăng giữa hai cái xe đạp.

Nghĩ đến đoạn ông bố không biết lúc đó sẽ đối xử với Sỏi ra sao, Sỏi thấy ớn quá. Không biết bố thằng Lựu như thế nào nhỉ? Có hay vô lý như bố Sỏi không nhỉ?

- Thế bố thằng Lựu đâu mà mẹ nó phải lên đây để đưa nó về? - Sỏi tò mò gặng hỏi thằng nhãi con.

- Bố đại ca Lựu chết từ lâu rồi. Từ hồi đại ca Lựu mới tám tuổi. Dưới đại ca Lựu còn có ba đứa em lít nhít nữa cơ, nên đại ca phải lên đây kiếm tiền về cho mẹ đại ca nuôi các em.

Sỏi bỗng thấy mình chẳng ra làm sao - chỉ vì tranh nhau chỗ ngủ trên cái tàu này mà nó thành ra suýt làm chết thằng Lựu. Kinh khủng quá! Mà thật ra nó với thằng Lựu trước đó chẳng thù ghét gì nhau cả. Cái tàu này hoàn toàn có thể chứa được cả lũ chúng nó, nếu chúng nó hoà thuận với nhau.

Sỏi ân hận lắm. Nó bỗng thấy thương thằng Lựu ghê gớm. Sỏi quyết định:

nếu thằng Lữ còn quay trở lại Bắc Bình, mà gặp lại nó, nó sẽ mời thằng Lữ về cùng ở trên chiếc tàu này.

Sỏi đang vừa tắm tấp vừa để mắt coi chừng đồng đồ trên bờ vừa nhớ lại những ngày tháng gian nan vừa qua của mình thì nó chợt đập phải một vật gì trơn truội như một thân cây chuối nhũn nhẽo. Sỏi lấy mũi chân hất tung cái thân cây nhũn nhẽo ấy lên.

Một đám gì mũm mĩm trắng bệch nổi bùng lên ngay trước mặt Sỏi - một đứa bé trai khoảng chừng chín, mười tuổi mắt nhắm chặt, tóc xoã ra bập bềnh trên mặt nước. Sỏi rú lên:

- Có người chết đuối!

24 GIỜ LÊN ĐỈNH

Nguyễn Thị Anh Thư
www.dtv-ebook.com

Trong Cõi Điều Linh Tìm Bến Nhớ

Phượng Oanh - 3 giờ 34 phút, ngày 20 - 06 - 2008

Không biết dòng khí nào đang đẩy nàng lướt như bay là là trên những đỉnh đồi, ngọn cây. Đôi lúc nó đang dúi nàng sấp mặt vào những tảng đất rắn đanh trong những thửa ruộng cần cỗi, lại bỗng bốc đồng đẩy nàng ngóc vót lên chói với phía ngàn sao.

Nhanh lên! Khẩn trương lên! Bình mình đang tới rồi! Anh là ai? Anh tên là gì? Tại sao mãi ta vẫn không nhớ được ra Anh? Không nhớ được ra tên Anh thế này?

Lẽ nào ta không có nửa mình? Ta vốn vẫn là kẻ khiếm khuyết từ vạn kiếp? Đâu rồi khuôn mặt thân thương dành riêng cho ta?

Ôi bí kíp nào cho ta lời giải nguyên khởi sự cô đơn ngàn đời!

Bất chấp tất cả, bản thể nàng vẫn căng ra tìm kiếm nơi trú ngụ thân thiết của nàng trước kia. Không phải chỉ có những khu nhà cao tầng vãn toả sáng ánh đèn điện mới quen thuộc với nàng. Những nơi như thế này không biết từ bao giờ, cũng có vẻ quen biết với nàng - những vùng ruộng đồng bờ bãi.

Phải rồi, nàng cũng đã từng chạy giữa những đám mướt mát cỏ lau cao ngang lưng người như thế kia.

Khi đó trời đang chuyển bão. Những tia chớp phóng những luồng sét lửa rực rỡ và chói loà từ bầu trời đêm tăm tối xuống mặt đất thâm u gây nên

những tiếng sấm rống kinh thiên động địa.

Đêm đó nàng tròn mười một tuổi hai tháng. Đêm đó là một đêm hè trời bất ngờ nổi cơn dông bão. Nàng được bà nội - một bà lão bảy mươi tư tuổi còm nhom đang què lết vì bệnh viêm dây thần kinh tọa ra lệnh cho đi tìm ông nội đã bảy mươi tuổi đang làm bảo vệ cho Trường tiểu học ở bên kia cánh đồng làng về nhà xả thịt con lợn bị bệnh đang hấp hối.

Nàng đang vội vã chạy tắt cánh đồng trên bờ ruộng. Bỗng có một kẻ nào đó từ sâu trong đám cỏ cao lưng chừng người nhào ra choàng vồ lấy nàng.

Nhưng sự sợ hãi màn đêm mịt mù luôn thường trực lúc đó đã giúp nàng nhảy bèn như một chú mèo con. Nàng thét lên kinh hoàng nhảy tránh sang bên đường bên kia.

“Oạp!”. Nước với bùn sục đầy vào mặt mũi nàng. Chưa kịp định thần, nàng đã hiểu ngay là mình đang bị rơi xuống cái đầm nước lớn ven đường nơi được gọi là Hồ nuôi cá của Hợp tác xã.

Nước và bùn làm nàng tối tăm mặt mũi. Ngực nàng căng tức muốn nổ vỡ. Nàng sặc sụa, giãy giụa, ngọt ngọt chìm xuống, tối tăm u mê đi trong bùn nước... thời gian như ngừng lại...

Rồi nàng thấy mình tỉnh dậy không còn một chút sức lực, ướt nhẹp, đang nằm xõng xoài trên cỏ. Những viên đất đá lổn nhổn đâm vào lưng nàng đau nhói. Mồm miệng nàng lạo xạo bùn đất, trên đầu nàng, nền trời vẫn liên tục bị xé rách và sáng rực lên vì ánh chớp. Sấm vẫn nổ ù ù.

Một cái bóng tối đổ xuống người nàng. Hai bàn tay nào đó thô ráp, nhớp nháp đang sục sạo xuống bụng dưới nàng.

Cái bóng tối mang hình một người đàn ông. Một tia chớp loé sáng ngang trời cho nàng thấy gương mặt của gã Hanh - một lão già chuyên làm nhiệm

vụ canh đồng cho Hợp tác xã.

Gã Hanh đang vội vã dùng hết sức mình rút đứt chiếc dây dải rút buộc quần nàng. Nàng còn chưa kịp hiểu điều gì đang diễn ra thì chiếc quần ướt sũng của nàng đã bị kéo tuột xuống dưới gối.

Gã đổ ập xuống người nàng. Rồi một vật gì đó từ phía trên nóng hổi cuống quýt, tới tấp dội xuống giữa hai đùi nàng.

Nàng vội thét lên kinh hãi vì cảm giác đau đớn, khó chịu:

- Ôi, bà ơi!... Cứu con với!...

Nàng cố oằn người giãy giụa chống đối. Nàng vừa cố đẩy cái bộ mặt đang phả những luồng hơi hôi hám của lão ra khỏi mặt mình, vừa gào lên:

- Ối! Bà ơi!... Bà ơi!... Cứu... với!...

- Câm mồm!- Lão già rít lên.

Một cái tát choáng đầu, ù tai, làm nàng lật mặt đến sái cổ.

Hai bàn tay hộ pháp gân guốc dẫn mạnh đôi vai bé nhỏ mỏng manh của nàng xuống mặt đất bùn lầy làm cho nó vang lên tiếng kêu răng rắc muốn gãy.

Đau đớn và kinh hoàng khiến nàng chết lặng...

24 GIỜ LÊN ĐỈNH

Nguyễn Thị Anh Thư
www.dtv-ebook.com

Phương Văn Sỏi

10 giờ 45 phút ngày 24 - 8 -1989

Sản vác ngược thẳng bé bị ngợp nước lên vai, nó vừa chạy vòng quanh bãi cát vừa gào thét thanh: “Có trẻ chết đuối!...Có trẻ em chết đuối!...”

Sỏi chạy tới lúc kiệt sức, vấp ngã kiến cả hai văng ra lăn lóc trên bãi cát.

Không quản mệt nhọc đứt hơi, Sỏi chồm ngay dậy, lồm cồm bò đến ghé miệng vào mồm thẳng bé thổi ngạt. Hai tay nó bắt chéo nhau trên ngực thẳng bé ép mạnh nhịp nhàng, miệng vừa thổi hồng hộc vừa đếm:1, 2, 3, 4, ...

Sỏi áp dụng hết tất tần tật những cái gì mà nó đã học lỏm được của những người dân vùng biển quê nó cứu người chết đuối để mong cho thẳng bé sống lại.

Sỏi cứ say mê cứu chữa cho thẳng bé đến tận khi những người lớn đến gạt nó ra và bảo:

- Cháu thôi đi! Em nó chết rồi! Để cho nó được ra đi nhẹ nhàng!

Sỏi oà khóc thút thít. Nó cảm thấy như nó đã chưa hết tận lực nên nó vừa mất một đứa em. Nó vừa mất một đứa em thân thiết y như nó vừa mất anh Nguyên, mất chị San thân thiết cách đây mấy tháng của nó.

Những người làm công tác cứu hộ ở bãi tắm mang đến một cái chiếu, họ bó đứa bé lại và vác đi.

Sỏi cứ đứng ngây dại, nước mắt giàn giụa nhìn theo cái chiếu trong đó có đứa bé, được mang đi xa mãi.

Sỏi chỉ choàng tỉnh lại khi con bé có đôi bím tóc buộc nơ đỏ ở đâu chạy tới giúi chồng sách báo của Sỏi vào trong tay nó:

- Này bạn ơi! Sách báo của bạn đây này! Cầm lấy đi kéo mất hết đấy!

Sỏi ngớ ra đờ đẫn nhìn cô bé cao sang trong mơ của nó đang có những cử chỉ thân thiện với chính nó như trong mơ.

Sỏi còn chưa kịp ngỏ một lời cảm ơn cô bé đã quan tâm đến số vốn liếng sống còn của nó, thì những du khách trên bãi biển vừa chứng kiến cảnh Sỏi cứu đứa trẻ bị nạn nhìn thấy đám sách báo của Sỏi liền xúm lại khen ngợi:

- Thế ra cháu là trẻ bán báo à?

- Ngoan quá! Bán cho chú một cuốn sách!

- Thằng bé dũng cảm quá nhỉ! Để bác mua cho mấy tờ báo nào!

Đám đông xúm lại giữ Sỏi và tranh nhau mua sách báo cho Sỏi.

Sỏi mù mịt đi như đang trong cơn mơ. Nó mặc cho khách hàng tranh nhau lấy sách báo và giúi tiền vào tay nó.

Chỉ trong chốc lát cả một đồng sách báo của nó đã hết sạch. Khách hàng nhanh chóng tản. Và cô bé có đôi bím tóc thắt nơ đỏ cũng biến mất trên bãi biển.

Mọi việc diễn ra mơ hồ mờ ảo như thể không có thật. Sỏi đâm ngờ vực không biết có thật chính cô bé ấy đã bê đám sách báo của Sỏi lại cho Sỏi hay Sỏi đã tưởng tượng ra điều ấy.

Chưa bao giờ trong đời bán sách báo dạo của Sỏi lại có một buổi bán hàng thu tiền mỗi tay đến thế, mà lại toàn bán theo giá chính thức ở sau bìa sách, không một ai cò kè bớt một thêm hai gì.

Sỏi cảm thấy ngỡ ngàng vô cùng với cái đồng tiền được nhét một cách vồn vã càn cái túi giờ đây nó đang giấu trong bụng.

Sỏi cứ lơ mơ trong trạng thái ngây dại cho đến tận hai giờ chiều, mới sực nhớ nó đã hứa sẽ mang đến cho cô Quyên ở Trường Cao đẳng Nghệ thuật một cuốn sách nghiên cứu về hội họa nổi tiếng mới ra.

Sỏi chạy đi lấy thêm sách báo chỗ ông bác của thằng Chính rồi vội vã đi đến Trường Cao đẳng nghệ thuật Bắc Bình, cách bến phà nơi Sỏi vẫn bán sách báo khoảng 2 km.

Cô Quyên là khách hàng rất ưu ái Sỏi. Ngày nào cô cũng hẹn sẽ mua báo An ninh thế giới, báo Phụ nữ, báo Tiền phong... cho Sỏi để Sỏi kiếm cái bánh mì cho đỡ đói lòng.

Sau này Sỏi mới biết, cô Quyên nổi tiếng là một bà giáo nhân hậu, giàu lòng trắc ẩn ở trường. Cô thường giúp đỡ học sinh nghèo.

Với riêng Sỏi, có lẽ cô Quyên còn động lòng trắc ẩn vì Sỏi bằng tuổi con trai cô, và cũng có hình thức na ná như con trai của cô. Và vì dù đã phải lang bang vất vưởng đầu đường xó chợ suốt gần ba tháng, nhưng trời vẫn phú cho Sỏi một nước da trắng hồng, lại cũng ưa sạch sẽ nên trông nó có vẻ giống con nhà tử tế bị sa cơ lỡ vận.

Trường Cao đẳng Nghệ thuật chiều hôm ấy bỗng đông lạ thường. Sỏi tìm mãi mới nhìn thấy dáng hình đậm đà và gương mặt phúc hậu hồng hào trong mái tóc uốn bồng bênh của cô Quyên.

Cầm được cuốn sách quý trong tay, cô Quyên mừng lắm. Cô cứ xuýt xoa:

- Cô cảm ơn nhé!

Nó mỉm cười, lễ phép:

- Được giúp cô là cháu vui rồi ạ!

Rồi cô lại chặc lưỡi:

- Cháu ngoan quá! Tội nghiệp thằng bé! Trông mặt mũi sáng sủa thế này mà phải đi lang thang kiếm sống! Thế cháu học đến lớp mấy rồi? Phải nghỉ học lâu chưa?

Sỏi buồn rầu:

- Cháu đã được lên lớp sáu rồi cô ạ. Cháu mới bắt đầu đi bán báo từ hè đến giờ thôi cô ạ. Chắc ở quê các bạn cháu đang chuẩn bị vào năm học mới.

Cô Quyên lắc đầu:

- Trời đất! Thế thì phí quá! Trông mặt mũi cháu sáng sủa thế này mà được cho ăn học thì chắc cũng nên người đấy! - Bỗng cô sững người: - Ờ, mà Sỏi này! Năm nay cháu bao nhiêu tuổi nhỉ?

Sỏi vui vẻ đáp:

- Mẹ cháu bảo cháu sinh năm Đinh ty. Sắp tròn 12 tuổi ạ.

Cô Quyên ồ lên vui vẻ:

- Vừa may còn đủ tuổi! Cháu có muốn được vào học ở trong trường này không?

Sỏi ngờ ngàng:

- Trường Cao đẳng Nghệ thuật này ấy ạ? - Nó có vẻ không tin vào tai mình:

- Ủ! Mấy hôm nay Trường đang chiêu sinh đấy! Mà trường này chiêu sinh trên địa bàn cả nước, nên dù cháu có hộ khẩu ở đâu thì cũng vẫn không phạm quy. Vẫn có thể dự thi được.

Sỏi chờ dẫn cả người. Đi học! - niềm mơ ước đã trở nên xa vời ấy đang có cơ trở thành hiện thực ư?

Đi học cùng với những đứa trẻ thành phố này ư? Nó - một đứa trẻ ở một miền quê xa lắc, nghèo khổ, cù bơ cù bất lại có thể đi học! Mà lại là học ở một cái trường danh giá, cao sang như cái trường Cao đẳng Nghệ thuật này?

Sỏi khẽ nhắm mắt lại. Trong tích tắc của chớp mắt, nó hình dung thấy mình đang cắp cái cặp sách đi vào sân trường kia một cách đàng hoàng, rồi vào ngồi trong cái lớp học đẹp đẽ lúc nào cũng vang lừng tiếng ca hát, đàn sáo véo von này.

Sỏi thấy trong lòng dâng ngay lên một niềm hạnh phúc ngập tràn. Nó thấy mình ngồi cùng bàn với lũ trẻ con thành phố, những đứa con nhà giàu như con bé xinh xắn ăn mặc diêm dúa buộc nơ đỏ trên đầu trên bãi biển sáng nay. Những đứa trẻ chỉ ăn chơi và học hành, chẳng phải làm gì nên chân tay chúng bụi bặm, trắng muốt.

Ngay lập tức, Sỏi chợt nhớ đến cái phút nó nhìn thấy ánh mắt xét nét của con bé vào đôi bàn tay gầy khô, với những chiếc móng cóc gặm của nó. Và bỗng nó cảm thấy một nỗi ngượng ngùng, bất ưng về cơ thể của mình - một thứ tình cảm đầy mới lạ trước đây chưa từng có trong nó. Nó đã vội giấu đôi tay với những chiếc móng cẩu bẩn, dài nghêu - những cái thứ mà lúc đó chẳng hiểu sao nó bỗng cho rằng là chưa hoàn thiện của mình ấy vào trong hai cái ống tay áo lụng thụng dài quá khổ; và bưng bình khỏi viễn cảnh tươi

sáng:

- Nhưng cháu làm gì có tiền để đi học. - Sỏi rơm rớm nước mắt, nghẹn ngào: - Cháu cũng không có nhà để ở, cháu là trẻ lang thang mà cô? Ăn còn chả xong, lấy đâu ra tiền để đóng học phí!

Cô Quyên mỉm cười xoa đầu nó:

- Ở trường này học sinh không cần phải đóng học phí. Hơn nữa, học sinh còn được nhận học bổng, không nhiều, nhưng cũng đủ để nộp tiền ăn cho nhà trường hàng tháng.

Sỏi vô cùng mừng rỡ vì viễn cảnh tươi sáng đang mở ra trước mắt nó. Nhưng sinh ra đã là con nhà lao động nghèo nên nó đã quá quen với sự bất công và tráo trở của số phận luôn giáng xuống những thân phận yếu mọn. Nó e rè:

- Nhưng cháu không có chỗ ở cô ạ. Không lẽ nhà trường sẽ đồng ý chấp nhận một đứa trẻ không có mái nhà che đầu như cháu ngày ngày đến học?

Cô Quyên thở dài xoa đầu nó thương hại:

- Nhà trường có ký túc xá cơ mà cháu. Cháu không còn phải lo đến không có mái nhà che đầu nữa... - Cô mỉm cười khích lệ nó - Sẽ không phải ngày ngày lo kiếm nơi ăn chốn ở nữa. Thế nào? Có muốn được đi học nữa không?

Ôi chao ôi! Thế thì còn gì bằng nữa. Sỏi sẽ không phải lang thang nơi đầu đường xó chợ nữa! Sỏi sẽ không phải lo đêm đông rét buốt, không phải lo cái đói thắt ruột nữa.

- Có! Cô ơi, cô cứu con với! - Sỏi cuống quýt kêu lên - Cô cho con được vào trường học với!

Cô Quyên đặt cả hai tay lên vai Sỏi, nhìn xoáy vào mặt nó:

- Vậy thì để cô tính xem nào: con nên thi vào môn nào nhỉ? Hoạ à?

Sỏi tò mò:

- Hoạ là cái gì cơ ạ?

Cô Quyên mỉm cười rộng lượng:

- Hoạ là vẽ! Vẽ tranh ấy!

Sỏi sáng mắt lên:

- Giống như các bức tranh con vẫn nhìn thấy bán ở trong hiệu sách ấy ạ?

Cô Quyên gật đầu:

- Đúng đấy! Thi vẽ để tìm ra những học sinh có năng khiếu về vẽ. Nhà trường sẽ trên cơ sở năng khiếu ấy bồi dưỡng thêm kiến thức, giúp cho các học sinh ấy luyện tập, tạo điều kiện thuận lợi cho họ trở thành những hoạ sĩ tài năng; hoặc chí ít thì cũng là đào tạo cho đời những người có những kiến thức tốt về chuyên ngành này để làm việc trong môi trường nghệ thuật.

Sỏi sáng mắt lên:

- Thế thì con cũng thích vẽ lắm! Cô cho con học vẽ với!

Cô Quyên bỗng lắc đầu:

- À, mà không được rồi!

Sỏi cuống lên:

- Sao lại không được ạ? Mai mới thi cơ mà cô?

Cô Quyên thở dài xoa đầu Sỏi an ủi:

- Đúng là mai mới thi. Nhưng bọn trẻ thi vào đây chủ yếu là dân thành phố.

Sỏi ngờ vực:

- Sao lại không được? Đây là môn thi cần năng khiếu kia mà? Sao lại chỉ dân thành phố mới được thi? - Sỏi nhướn cao đôi lông mày lên, bất bình:- Không được thi vì con là trẻ em nông thôn nghèo khó ư?

Cô Quyên mỉm cười xoa đầu nó rồi lắc đầu:

- Không! Không phải thế! Con hiểu sai rồi - Cô ôn tồn giảng giải: - Đúng là môn thi cần tìm năng khiếu thật! Nhưng bọn trẻ đi thi môn này hầu hết đều đã biết vẽ, hoặc đã được luyện tập, chỉ dẫn để chỉ ít thì cũng không mắc những lỗi cơ bản.

Sỏi ngờ vực:

- Thế thì con cũng sẽ luyện tập. Cô sẽ chỉ cho con những cái cơ bản được không ạ? Con nghe nói cô cũng là thầy dạy vẽ cơ mà?

Cô Quyên lắc đầu:

- Không phải cô không muốn chỉ dẫn cho con mà là không kịp nữa rồi. Sáng ngày mai đã thi, thời gian thi lại có hạn, lượng học sinh tuyển vào cũng rất ít, con chưa bao giờ cầm bút vẽ, chưa biết cả cách pha màu thì con thi sao nổi với ai được. Cả nhạc cũng thế.

Sỏi muốn xiu cả người xuống vậy là hạnh phúc vừa loé sáng trên bầu trời số phận nó lại đã lại vụt tan biến mất như tia chớp trong đêm đông.

Nó cố dẹp nỗi buồn rầu nhưng vẫn không giấu được vẻ ai oán, cất giọng

năn nỉ:

- Thế là con sẽ chẳng được thi cái gì ư? Con sẽ chẳng được vào trường này để học hả cô?

Cô Quyên thở dài:

- Muộn mất rồi. Giá mà cô cháu ta nghĩ đến việc này sớm hơn. Chỉ cần một tuần thôi cũng được!

Sỏi ứa lệ vì nỗi thất vọng quá lớn:

- Thế là muộn mất rồi! - Nó quay đi giơ tay giấu diếm quệt nước mắt.

- Đợi đến sang năm thì lâu quá nhỉ! - Cô Quyên bắn khoản xót xa: - Con sẽ lại phải lang thang đầu đường xó chợ dòng dã một năm trời nữa? Những một năm màn trời chiếu đất...

Sỏi ngao ngán, buông một câu cầu may:

- Thế có còn môn gì nữa không ạ? Môn gì cũng được, miễn là con được học ở trong trường này!

Cô Quyên nhú mày suy nghĩ một lát rồi à lên:

- À thế này nhé! Cô trông thấy người con khá cân đối và nhanh nhẹn. Mặt mũi lại thanh tú, sáng sủa. Có lẽ con nên thi vào bộ môn múa.

Sỏi ngẩn ra:

- Múa à? - Điều này quả thật quá mới mẻ với nó.

Cô Quyên sốt sắng:

- Để cô vào ghi danh dự thi cho con.

Sỏi mừng hú, nhưng lại cuống lên ngay:

- Nhưng cô ơi, con có biết gì về múa đâu? Con cũng chưa từng múa bao giờ! Làm sao con thi được chứ?

Cô Quyên cười xoa đầu Sỏi một lần nữa:

- Đừng sợ! Người ta chỉ kiểm tra xem người con có cân đối, mềm dẻo, linh hoạt không, con có tai thính âm nhạc tốt không thôi. Về khoản cân đối, mềm dẻo, linh hoạt thì cô cảm thấy ổn rồi. Chỉ còn việc con có tai thính âm tốt hay không nữa thôi.

Sỏi đần mặt:

- Tai thính âm là cái gì ạ? Con chưa có cái dụng cụ ấy bao giờ!

Cô Quyên bật cười:

-Ồ, đó không phải là dụng cụ, nó là con có nghe nhạc tốt và nhắc lại được chính xác nốt nhạc đó không thôi. Nào, vào đây. Để cô nhờ người giúp cho con.

Rồi suốt cả buổi chiều hôm ấy cô Quyên nhờ một cô giáo dạy nhạc lấy thước gõ xuống cạnh bàn xướng âm và bắt Sỏi nhắc lại.

Cô giáo dạy nhạc luyện cho Sỏi làm quen với 7 nốt nhạc: đô, rê, mi, fa, son, si, la; những quãng ngân, quãng nghỉ... cho đến lúc cô cảm thấy tạm ổn mới thôi.

Cô Quyên hài lòng lắm, cô xoa đầu nó rồi dặn:

- Sáng mai ăn mặc thật tươi tắn rồi đến đây!

Sỏi mừng quýnh:

- Vâng ạ!

Trên đường về nó cứ nghĩ mãi sao hôm nay nó lại may mắn thế không biết. Nào là bán sạch hết sách báo, giờ lại được dự thi vào Trường Cao đẳng Nghệ thuật Bắc Bình - nơi xưa nay với nó trường ấy như chốn Thiên đường.

Nó vẫn thường chỉ dám đứng từ xa thèm khát nhìn cái lũ trẻ sung sướng cầm giấy, bút, rồi đàn, sáo đi vào những cái lớp học rất khác thường ấy - những cái lớp học gì mà chẳng thấy phải học hành giống như lớp học ở quê Sỏi.

Sỏi chỉ thấy bọn trẻ ở trong những cái lớp này rất những chơi là chơi: nào múa, nào hát, nào vẽ vờl...

Đêm hôm ấy, cả Sỏi và thằng Chính không sao ngủ được. Hai đứa cứ nghĩ mãi. Không biết ngày mai Sỏi sẽ thi cử kiểu gì? Nó sẽ phải nhảy múa như thế nào để đỗ được vào trường?

Sỏi nghĩ là nên bắt chước những bài múa của đội văn công vẫn về biểu diễn văn nghệ ở xã mà chúng nó đã từng được xem.

Nhưng Chính lại bảo:

- Họ múa nhiều bài lắm vậy anh định chọn bài nào? Anh có thuộc được hết cái bài múa đó không?

Ái chà, thằng Chính nói phải: nghe thì dễ. Bài nào mới được chứ! Xưa nay chúng nó cũng có xem múa dăm ba lần ở xã bên, mà cũng chỉ là xem lướt lướt chứ có định học đâu mà xem cho kỹ. Vả lại nó cũng không thuộc những bản nhạc những bài hát ấy thì múa thế quái nào được cho hết bài nhì.

Ôi, vậy mà nghe cô Quyên nói thì có vẻ dễ lắm. Có vẻ như cô quá tin tưởng vào tài năng của nó. Cô cứ tưởng như nó là con nhà thành phố hay được thưởng thức ca múa nhạc lắm thì phải. Chết thôi!

Thằng Chính bảo:

- Hay là múa sạp! Ai mà chẳng thuộc nhạc bài ấy: Sòn sòn sòn đô sòn. Sòn sòn sòn đô rê...Hồi còn ở trong đội thiếu nhi của làng, tất cả bọn trẻ con đều được dạy vỗ tay và hát theo nhịp bài ấy. Quá dễ!

Nhưng múa sạp thì lại phải có cả một đồng người gõ một một dãy những cây tre ấy vào nhau cho thì mới nhảy vào múa được. Lấy đâu ra người làm những việc ấy cho mình chứ? Phải múa một mình thôi.

Cuối cùng nó quyết định múa bài Cái trống cơm. Nó cũng sẽ giả vờ đeo cái trống trên người như mấy anh diễn viên múa hồi ấy và vừa hát vừa nhảy linh tinh.

Nếu ngày mai thi đỗ, thì sau đó Sỏi sẽ được sống trong cái Thiên đường ấy thật sự. Nếu trượt vô chuối, Sỏi sẽ vĩnh viễn phải đứng ở tít ngoài xa, nhìn lũ trẻ trong Thiên đường ấy mà nuốt nước bọt vì thèm muốn và tủi thân cùng cực vì cũng là trẻ con cả mà sao mình và lũ trẻ con ở làng quê mình lại khổ thế!

Cả hai thằng cứ trần trọc mãi không chớp mắt được, nào ngờ đến gần sáng lại cùng mệt quá thiếp đi. Sáng bảnh mắt, nghe những tiếng í ới náo nhiệt của mọi người họp chợ trên bến cá, hai thằng mới choàng dậy.

Mặt trời cuối thu đã lên rực rỡ. Hai đứa cuống quýt bỏ đến trường. May mà hai đứa vẫn luôn chỉ có một cái bánh mì buổi sáng, và cũng chỉ có mỗi một cái áo sạch nữa để mà thay, nên cũng chẳng có gì phải đắn đo nhiều trong chuyện ăn mặc.

Môn thi thẩm âm Sỏi vượt qua một cách dễ dàng vì đã được sự hỗ trợ của cô giáo dạy nhạc bạn cô Quyên. Chỉ có điều những cử chỉ, điệu bộ để múa Bài hát Cái trống cơm mà Sỏi cùng với thằng Chính đã cùng nhau quyết định sẽ nhảy nhót để làm bài thi thì đến giờ phút quyết định nhất, nó lại quên tiệt mất.

Sỏi vẫy hai cánh tay để giả bộ đang đánh cái trống cơm được vãi cái thì bỗng thấy mình nực cười vì thấy mình giống con vịt đang đập cánh trên mặt nước ao. Thế là nó không sao vẫy hai tay được nữa. Nó cứ đứng ngây như trời trồng giữa sân khấu của hội trường Trường Cao đẳng Nghệ thuật. Có lẽ cái sân khấu long trọng lần đầu tiên nó được bước chân lên làm nó run quá mất hết cả tự chủ.

Rồi Sỏi bỗng nhìn thấy con bé có đôi bím tóc buộc nơ đỏ trên bãi biển hôm trước. Hôm nay nó không buộc tóc hai bên mà cột thành một túm cao vồng trên đỉnh đầu cũng bằng một cái nơ đỏ. Nó diện một cái váy trắng muốt ngắn bồng bênh ngang hông khoe đôi chân dài thẳng tắp trong chiếc quần tất trắng và đứng ở ngay đằng sau ông thầy giáo giám khảo chấm thi bộ môn Múa.

Sau này Sỏi mới biết con bé ấy tên là Linh Nga, con gái của thầy Khải Huy, đang học những lớp cuối của khoa Múa và là một ngôi sao sáng trong trường. Linh Nga đã có tên trong danh sách được đi Nga học nâng cao. Sau này cô ấy lại sang Pháp học nâng cao hơn nữa. Và rồi kết quả là cô ấy lấy một chàng Tây Ban Nha và chẳng về Việt Nam nữa.

Nhìn con bé mặt lạnh tanh, kiêu kỳ liếc nhìn mọi người trong phòng thi rồi nghiêng đầu, thân mật thì thầm điều gì đó vào tai vị giám khảo mà Sỏi thấy đắng ngắt trong lòng. Sỏi chợt nhớ hôm qua Sỏi đã đứng nhìn lâu dài của nó sụp đổ và nó đã quét ánh mắt giận dữ, bực tức vào mặt Sỏi như thế nào. Chưa hết, hình như Sỏi còn đã vô ơn, thất thố với nó khi không hề có một lời cảm ơn nó đã bỏ công bảo vệ đồng sách báo cho Sỏi. Chắc chắn nó sẽ

thù ghét Sỏi. Nó đang ton hót với vị giám khảo cho Sỏi tốt cho bố ghét. Hừ!
Đồ con gái nhỏ mọn!

Nhưng vị giám khảo bỗng nói:

- Em Sỏi cứ bình tĩnh! Không việc gì phải hồi hộp!... Có phải trưa hôm qua ở bãi biển em đã cố cứu một cậu bé bị chết đuối phải không?

Sỏi lạnh người đáp:

- Vâng ạ!

Ông thầy giáo nói tiếp:

- Thầy là thầy Khải Huy trưởng bộ môn Múa. Thầy muốn hỏi Sỏi một câu hơi riêng tư một chút: lúc nhìn thấy cậu bé bị chết đuối, em đã không bỏ chạy mà lại còn ôm lấy cậu bé ấy, vác lên trên người mình nữa, em không thấy sợ ư?

Sỏi mạnh dạn trả lời:

- Thưa thầy Khải Huy. Em cũng hơi sợ ạ. Nhưng ở quê em mọi người đều phải làm như vậy ngay khi có người bị chết đuối. Vì nếu không vác ngược người bị nạn lên ngay, thậm chí chỉ chậm một phút thôi cũng có thể người ấy sẽ bị chết luôn, không bao giờ còn cứu được nữa.

Thầy giám khảo mỉm cười gật đầu hài lòng:

- Em là một cậu bé nhân hậu. Em rất dũng cảm thật đáng khen. Nhưng thôi, chúng ta vào việc chính. Bắt đầu lại nhé!

Sỏi đã bình tĩnh lại hơn sau câu chuyện:

- Vâng ạ!

Thầy Khải Huy ra hiệu cho người nhạc công không phải đệm đàn:

- Có phải trưa hôm qua, trước lúc xuống biển tắm, em đã vừa hát vừa nhảy những động tác khởi động phải không?

Sỏi ngờ ngàng không hiểu ý vị giám khảo muốn gì, nhưng vẫn run run đáp:

- Vâng ạ!

Thầy Khải Huy nở một nụ cười hiền từ, khuyến khích:

- Vậy thì em cứ làm lại như thế đi! Chúng ta sẽ coi nó sẽ là bài múa tự chọn và do em tự sáng tác.

Thế là Sỏi mừng hú. Sỏi đã tự tin vừa nhảy múa vừa hát hò một cách cuồng nhiệt y như lúc Sỏi chuẩn bị xuống tắm biển mọi khi.

Ban giám khảo đã cho Sỏi điểm tối đa trong cuộc thi hôm ấy.

Một tuần sau Sỏi đã nhìn thấy tên nó trên danh sách những học sinh trúng tuyển vào bộ môn Múa của trường Cao đẳng Nghệ thuật.

Cũng trong tuần ấy Sỏi nghe thấy người ta kháo nhau cậu bé bị chết đuối là con một của một gia đình ở Hà Nội. Họ gửi con về quê cho chơi với ông nội, đi tắm biển vớt vát nốt mấy ngày, nhân đầu năm học mới.

Sỏi tự kiểm lại thì thấy mọi may mắn của nó có lẽ bắt đầu từ lúc nó cứu thằng bé bị chết đuối.

Nếu vậy thì có lẽ do nó làm được một việc tốt mà không đắn đo. Nếu vậy thì từ nay nó càng phải chăm chỉ làm nhiều việc tốt hơn nữa.

Và Sỏi còn phải biết ơn đời đời Linh Nga - cô bé buộc tóc bằng nơ đỏ -

một tấm lòng cao cả. Linh Nga - một cô gái đẹp tuyệt vời về cả hình thức lẫn phẩm hạnh.

Linh Nga chính là thần tượng của Sỏi là đẳng cấp cao về người phụ nữ mà Sỏi hướng tới. Sỏi sẽ ngưỡng mộ cô suốt đời. Yêu Linh Nga thì chẳng dám, nhưng sau này Sỏi quyết sẽ lấy một người vợ giống như cô.

24 GIỜ LÊN ĐỈNH

Nguyễn Thị Anh Thư
www.dtv-ebook.com

Thoáng Lên Khỏi Bến Sông Mê

Phượng Oanh - 3 giờ 35 phút ngày 20 - 6 - 2008

Nàng đã nhớ lại khi đó.

Một ánh chớp loá sáng nhoáng nhoàng ngay bên trên đầu lão già, nàng thấy gương mặt của Sỏi - một người bạn thân thiết vừa cùng học xong lớp 5 A ở Trường tiểu học - nhô lên ngay trên đầu gã quỷ dâm dục.

Khuôn mặt đẹp đẽ đầy vẻ đàn ông cương nghị của Sỏi với đôi lông mày rậm xéch lên giận dữ như đôi cánh đại bàng vươn cao sáng rực trong ánh chớp vừa loé. Hai tay Sỏi dang cao một vật to đen, giáng xuống đầu gã Hanh:

- Cộc!

Lão già hồi hám đổ vật xuống người nàng.

Thằng Sỏi vất tảng đất lớn xuống ruộng. Nó vội vã đẩy gã đàn ông bí ối ra khỏi người nàng, hối hả kéo nàng đứng dậy:

- Chạy đi! Lão ta đuổi theo bây giờ!... Nhanh lên!

Nàng lập cập bò dậy, hai tay sờ soạng dưới chân kéo chiếc cặp quần lên cuốn vào bụng rồi run rẩy, luỳnh quỳnh chạy theo Sỏi về nhà. Nhà nàng ở ngay bên rìa làng, cách Hồ cá không xa.

Thằng Sỏi không những là bạn học mà còn có họ hàng khá xa cách năm bảy đời gì đó phía đằng bà nội của nàng. Theo thứ tự lớp lang họ hàng, nàng

là em của Sỏi.

Sỏi đeo cái giỏ đựng cua cá sau hông chạy thập thồm bên cạnh, cố kéo nàng khỏi những bước thui thụt, hụt hẫng vừa ngoái cổ nhìn lại đằng sau vừa nói:

- Lúc này, từ đằng xa anh đã nhìn thấy em chạy từ rìa làng ra, nhưng xa quá, chạy tới không kịp...

Trong ánh sáng của những tia chớp giật chói loá thay phiên rực sáng trên nền trời, Sỏi nhìn thấy lão Hanh loạng choạng đứng lên rồi lại đổ vật xuống ngay.

Từ trên trời nước mưa bất ngờ ào xuống xối xả hơn. Gió ào ạt quất những hạt mưa to bóng rập vào mặt hai đứa.

Sỏi vừa chạy vừa ngoái cổ nhìn lại đằng sau lần nữa. Vẫn không thấy một bóng người. Lão Hanh không đứng dậy được nữa rồi.

Cậu lẩm bẩm:

- Không biết, nhát đập vào đầu lão Hanh, vừa rồi, anh làm có mạnh tay quá không?... - Sỏi quay sang nàng hỏi, giọng đầy lo ngại - Tí Con này! Liệu lão ấy có bị chết không nhỉ?

Tí Con! - À, nàng nhớ ra rồi - nàng là cái Tí Con - một cô bé có khuôn mặt trái xoan xinh xắn, trắng trẻo, đôi hàng mi dài rợp bóng và đôi mắt to đen láy như biết nói. Một cô bé có cặp môi đỏ tươi với chiếc môi trên mỏng manh rõ nét, môi dưới bệu lên ngấn nhẹ ở giữa và một cái khoáy đồng tiền nhỏ xíu ngay bên cạnh mép trái. Mỗi lần cười, cái chấm đồng tiền nhỏ xíu ấy xoáy xuống trông vừa ngộ ngộ, vừa dễ thương.

Tí là con gái của một ông kỹ sư lúc ấy mới ra trường. Sau này bố cái Tí

làm tới chức thứ trưởng một ngành danh tiếng, nhưng lúc đó cô bé đang phải ở quê và sống trong côی cút, cơ cực nghèo khổ với ông bà nội vì mẹ cô mất sớm.

Hết hè với sức ép vô cùng quyết liệt của bà nội, cái Tí được bố đem ra Hà Nội ở cùng mẹ kế và đi học tiếp lớp 6. Từ đây cái Tí luôn chỉ còn được gọi bằng tên chính thức của mình: Lê Phụng Oanh.

Bà nội! Ôi, bà nội yêu thương của con! Bà còn hơn mẹ con vì con chẳng biết mặt mẹ, chỉ biết mặt bà mỗi khi con đau yếu hoặc đói bụng. Bà hơn là bà vì bà chẳng là mẹ nhưng lại nuôi dưỡng con như một người mẹ từ khi con còn đỏ hỏn.

Sau này khôn lớn con mới biết tại sao bà dứt khoát giằng đôi tay bấu chặt của con ra khỏi áo bà đẩy con ra Hà Nội sống với mẹ kế.

Lúc ấy con đã gào khóc thề bồi rằng:

- Bà ơi! Con sẽ không dám chê bánh sắn cắm que của bà cứng queo, đen sì, chát sít nữa. Con xin lỗi bà!... Con sẽ ăn cả vỏ dưa. Con sẽ ăn cả cám lợn. Bà cho con ăn gì con cũng sẽ ăn cái ấy... Bà cho con ở với ông bà!

Nhưng bà đã lạnh lùng đẩy con ra:

- Đi đi! Đừng về ăn bám ở đây nữa! Ông bà nghèo lắm, đói lắm! Ông bà già lắm rồi, chỉ kiếm đủ ăn để ông bà không bị chết đói thôi, không nuôi thêm được cháu nữa đâu!

Bà đã đuổi con ra khỏi căn nhà con vẫn coi là nhà mình từ lúc mới sinh ra. Con quay sang túm lấy ông nội. Nhưng bà lập tức trừng mắt nhìn ông. Và con thấy ông sợ hãi co rúm người lại.

Ôi người ông hiền lành nhân hậu luôn yêu thương con hết lòng. Người

ông tội nghiệp bỗng mới bị câm từ ngày con gặp nạn trong đêm mưa bão. Cũng từ ngày ấy, không hiểu sao ông bỗng trở nên yếu bóng vía vô cùng.

Ông nội bỗng hay hốt hoảng trước những việc không đâu. Ông giật mình thảng thốt trước cả một tiếng cành cây nhẹ rơi. Và ông luôn nghĩ lúc thì có người, lúc thì có ma sắp đến bắt ông đi... Hình như ông bị thần kinh!

Còn bà, cũng từ đêm ấy con thấy bà bỗng thay đổi hẳn. Bà trở nên nghiệt ngã với tất cả mọi người. Bà trở nên độc đoán, trấn áp cả ông, điều trước đây chưa hề có.

Con thấy mình cô đơn cùng cực vì không còn có lấy một chỗ dựa nào cả về mặt tinh thần. Con thất vọng hỗn xược gào lên:

- Bà sợ bị chết đói. Bà sợ con ăn hết phần của mình nên mới đuổi con đi. Bà tham lắm! Con ghét bà! Con ghét bà!... Bà đuổi con đi thì con sẽ không bao giờ quay về với bà nữa... Con sẽ không bao giờ thèm nhìn mặt bà nữa!...

Lúc ấy con chỉ cho rằng mình bị ông bà đuổi đi vì tội ăn quá nhiều, ăn hết phần của ông bà. Bao lâu nay con cứ vô tư ăn những bát cơm độn khoai bữa dậm ông dành phần bà.

Bao lâu nay con cứ hồn nhiên ăn những cái bánh sắn cắm que, những củ khoai lang bột đặc quánh cổ phải nín cột mới nuốt được, bà vẫn dành phần ông.

Chỉ đến lúc đó con mới biết ngay cả những thứ con vẫn chê bai ông eo đó nữa con cũng không có phần. Con không có khẩu phần lương thực ở cái làng quê này.

Bố con không hề gửi tiền về để ông bà nuôi con. Từ bao năm nay con vẫn sống bám vào hai tấm thân yếu già lụ khụ mà không biết.

Con quá ngây thơ và ngu ngốc lúc đó đã nghĩ rằng bà phải đuổi con đi vì bà sợ con càng lớn càng ăn nhiều ông bà sẽ bị chết đói, mà không biết rằng bà đang cố cứu vớt tương lai của con.

Bà nội sợ ông bà quá già cả yếu ớt không che chắn được cho con khỏi những con quỷ cuồng dâm khốn nạn. Bà sợ dư luận trong lũy tre làng sẽ giết chết đức hạnh của cháu gái bà.

Tất cả những yêu thương xa xót sâu sắc của bà dành cho con khi con hiểu được ra để trở về xin lỗi bà thì đã quá muộn. Bà đã ra đi vĩnh viễn sau khi con rời khỏi làng ba tháng vì quá thương nhớ con.

Hàng xóm kể rằng ngày nào bà cũng gọi tên con trong đau đớn và xót xa, ân hận. Mọi người cho rằng bà ân hận vì đã bắt con ra Hà Nội ở.

Chỉ có mình con, và cũng chỉ sau này khi đã lớn khôn con mới hiểu: bà ân hận vì đã sai con đi gọi ông trong cái đêm mưa gió khốn nạn đó.

Bà đã ân hận đến đau đớn vì bà chỉ vì tiếc một con lợn sẽ chết mà rồi làm tổn hại đến suốt đời đứa cháu gái yêu quý của bà.

Bà của con đã chết trong nỗi đau tinh thần không có thuốc thang nào cứu nổi.

Rồi cũng liền sau đó, chỉ một tháng sau, ông cũng buồn bã ra đi vĩnh viễn theo bà.

Ôi ông bà nội! Ông bà nội yêu quý của con ơi! Ông bà có biết mọi hy sinh của ông bà đều là vô nghĩa không?

Cuộc đời thật sự của con đã bị con quỷ cuồng dâm kia giết chết từ hôm ấy rồi.

24 GIỜ LÊN ĐỈNH

Nguyễn Thị Anh Thư
www.dtv-ebook.com

Phương Quang Sáng

Sáng đã nằm trên tàu biển hai ngày cùng con Merceds từ Thành phố Hồ Chí Minh ra Bắc Bình. Chuyển đi trên biển giúp anh có hai ngày để nghỉ ngơi thư giãn như đi du lịch, không phải lái xe suốt ngày đêm trên cả chặng đường dài gần 2000 km. Không mệt mỏi mà ra đến Hà Nội anh lại có xe riêng tiện ích cho công ty mà anh đang thành lập. Và lại anh còn định về quê vài ngày. Về làng thì chẳng lấy đâu ra tắc xi để mà đi, mà bố anh quá già, cũng chẳng đi đâu nên nhà không sẵn xe máy. Mang một chiếc ô tô riêng theo mình là tiện nhất.

Sáng sớm nay, mới 3 giờ 45 phút sáng ông thầy giáo phó hiệu trưởng trường Quốc tế, nơi Sáng đang theo học tại chức để làm luận án thạc sĩ về Đông phương học, khá thân với anh đã dựng anh dậy qua điện thoại di động của anh.

Biết Sáng đang có mặt tại Hà Nội, ông muốn nhờ anh lái xe riêng cho ông ngày hôm nay, vì nghe nói giao thông ở Hà Nội những ngày này bị tắc kinh khủng, mà ông lại không muốn bị lỡ việc. Thời gian của ông đã lên lịch chính xác đến từng phút rồi. Ông đang chuẩn bị lên máy bay ở sân bay Tân Sơn Nhất và sẽ có mặt tại sân bay Nội Bài vào khoảng 5 giờ 10 phút sáng. Và ông sẽ lại phải lên máy bay quay về Thành phố Hồ Chí Minh chuyển 11 giờ 30 trưa nay.

Vì chương trình làm việc của thầy hôm nay có nhiều việc khẩn cấp mà thời gian của một ông phó hiệu trưởng một trường Quốc tế đang xây dựng thương hiệu lại quá sát sao nên ông thầy đã phải đi chuyên cơ của hãng Jetsar

Pacific Airlines chuyển tối hôm qua, hy vọng có một đêm nghỉ ngơi và chuẩn bị dàn hàng cho chương trình phát hình trên Tivi lúc 9 giờ sáng. Nào ngờ chuyển bay cứ bị hoãn đi hoãn lại mãi thành ra tới 5 giờ 10 phút sáng nay máy bay mới đáp xuống sân bay Nội Bài.

Mặc dù những ngày thi đại học đang sắp đến nhưng Trường Quốc tế của ông thầy Việt kiều trong năm học mới vẫn còn rất nhiều vấn đề cần phải giải quyết với Bộ Giáo dục, với Bộ Ngoại giao, Cục đầu tư ... Là một nhà kinh doanh, Sáng chưa bao giờ bỏ qua cơ hội tạo quan hệ với các đối tác. Chuyển đi này cũng sẽ tạo điều kiện để anh mở rộng mối quan hệ cho mình, lại còn tình nghĩa thân thiết với ông thầy này nữa, nên Sáng vội vui vẻ nhận lời giúp thầy ngay.

Mới 6 giờ kém 5 phút Sáng đã đưa được ông thầy về tới trung tâm Hà Nội và vào ăn sáng ở 18 phố Núi Trúc.

Đang ngồi chờ nhà hàng bưng phở ra thì anh nhận được điện thoại của Phượng Oanh lúc di động của anh báo 5 giờ 58 phút sáng. Lâu lắm rồi anh chưa gặp lại cô, có lẽ là cách đây chừng gần 2 năm, từ sau hôm bố Phượng Oanh mất được ít lâu. Mà điện thoại thì có lẽ đây là lần đầu tiên cô gọi cho anh.

Giọng Phượng Oanh có vẻ gì không bình thường:

- Anh đang ở đâu đấy?

Sáng tỏ ý xin lỗi ông thầy rồi từ tốn trả lời:

- Anh đang ở Hà Nội!

Giọng Phượng Oanh mừng rỡ:

- Ôi may quá! Anh có thể đến gặp em được không? Em cần gặp anh ngay!

Sáng thở dài, nhún vai:

- Ngay bây giờ thì không được rồi! Anh đang đi làm việc cùng thầy giáo phó hiệu trưởng của anh.

Giọng Phượng Oanh xù xuống:

- Vậy lúc nào em có thể gặp được anh?

Sáng tần ngần một lúc rồi mới trả lời:

- Anh cũng chưa rõ lắm. Hôm nay anh cũng rất bận. Có chuyện gì vậy? Nói qua điện thoại luôn đi có được không?

Giọng Phượng Oanh chùng xuống:

- Không! Nói qua điện thoại không hết được! Chuyện dài lắm! - Cô nài nỉ
- Cho em gặp anh một chút đi! Một chút thôi mà. Em năn nỉ đấy!

Vừa lúc đó người phục vụ bàn bê hai bát phở ra. Sáng thở dài lăm bằm vào điện thoại:

- Thôi, để anh xem đã. Sáng nay thì rút khoát không được rồi. Còn trưa nay thì... trưa nay cũng có vẻ khó rồi... Thôi để anh xem. Tùy tình hình, anh sẽ gọi lại sau nhé!

Giọng Phượng Oanh đầy thất vọng, xen lẫn tiếng thở dài qua điện thoại:

- Thôi được, em sẽ chờ...

Sáng tắt máy di động rồi cúi xuống ra hiệu cung kính:

- Mời thầy dùng trước ạ!

Ông thầy mỉm cười gật đầu, rồi hít một hơi làn khói hương bốc lên ngào ngạt và nếm một chút nước dùng từ bát phở nóng hổi trước mặt, tấm tắc:

- Nước phở ở đây thật là đậm đà!... - Ông dùng đũa nếm một lát thịt bò trên mặt bát, rồi một sợi bánh phở, nhấm nháp... ngẫm nghĩ rồi thốt lên hào hứng- Thịt mỏng mềm như lụa! Mà vẫn không bỏ! Không khô! Ngọt, béo vừa đủ thấm trong yếu hầu!...Sợi bánh nuột nà, mềm mại quá thanh tao cho những cái lưỡi phù tục! Quá tuyệt vời!

Sáng nhĩ nhận:

- Vâng! Đây là một quán phở bò đặc sản gia truyền nổi tiếng lâu đời của một người dân Nam Định và cũng do dân Nam Định sáng tạo ra. Nhưng chỉ đến khi định vị tại Hà Nội được kết hợp với rau húng Láng một thứ rau gia vị chỉ có thể trồng được ở trên đất Láng - một vùng đất ngoại ô Hà Nội cũ mới có thể cho phở bò một hương vị đặc biệt quyến rũ. Mà cũng chỉ được kết hợp với mùi vị và chất nước đậm đà từ thịt và xương bò mới có thể làm nên phở đúng nghĩa cho những người đam mê phở sành điệu.

Ông thầy ngoại quốc gật gù:

- Thầy đã được ăn phở của Việt Nam ở nhiều nơi trên thế giới cũng như ngay trên đất nước mình. Nhưng chỉ ở tại Hà Nội, và cũng chỉ bây giờ, được ăn phở bò ở đây, thầy mới hiểu vì sao phở của đất nước ta lại có thể vươn ra quốc tế và ngang ngửa với các món nổi tiếng của các nước khác nhanh đến thế.

Sáng mỉm cười:

- Thưa thầy! Với em, ẩm thực là văn hoá. Mà phở bò là một thứ văn hoá cao cấp!

Ông thầy nhún vai cười:

- Em đã có đồng minh lâu dài trong vấn đề này! Tôi cũng vậy!

Họ cùng nhau hăng hái thưởng thức niềm thích thú của mình, sau đó nhanh chóng đến một tiệm cà phê Trung Nguyên ngay gần đó để tiện bàn công việc cho buổi lên chương trình vô tuyến trực tiếp lúc 9 giờ 00: chương trình quảng cáo cho Trường Đại học Quốc tế của ông thầy. Chương trình này chính Sáng cũng đã góp phần móc nối giúp ông xây dựng vì anh có người thân làm trong Ban biên tập của VTV1.

Hôm nay có khá nhiều công việc. Sẽ là một ngày có quá ít thời gian đối với Sáng. Chiếc Méc của anh quả là cực kỳ tiện lợi cho thầy trong dịp này. Có nó, hai thầy trò anh đi lại thật thoải mái và chủ động hơn nhiều.

Hình như nhờ thế mà công việc rất trôi chảy, rất mỹ mãn.

Mười một giờ theo đúng kế hoạch, anh lại giúp ông thầy giáo có mặt ở sân bay Nội Bài lên chuyên cơ Boeing 737 bay về Sài Gòn chuyến 11 giờ 30.

Khi ông thầy xách chiếc catáp khuất bóng vào phía sau tấm kính của phòng cách ly, Sáng mới ra chiếc Mercedes của mình.

Qua cửa kính xe ô tô anh nhìn thấy chiếc điện thoại di động anh để quên trên ghế phụ xe nhấp nháy sáng và tiếng nhạc từ trong xe vọng ra liên hồi.

Sáng vội vàng mở cửa xe cầm điện thoại lên. Té ra là cha anh gọi.

- Cha à! Con chào cha! Con - Sỏi đây! - Sáng cung kính chào, hỏi.

- Anh làm chi mà tôi gọi dữ không thèm trả lời? - Cha anh có vẻ cáu kỉnh quát vang. Khi nào bức tức ông thường gọi các con là anh, chị và xưng tôi.

- Dạ! Con đang tiễn thầy giáo con vào gara sân bay nhưng bỏ quên điện thoại trong xe ô tô.

- Thầy Cả nhắn anh phải về đền của thầy vào giờ Tuất ngày 16 Âm tháng 5 để thầy còn làm lễ giải hạn cho anh.

- Trời đất! 16 Âm tháng 5 cũng chính là tối nay!... Thế thầy Cả nhắn từ bao giờ mà bây giờ cha mới nói với con?

- Thầy nhắn từ hai, ba hôm trước, nhưng mà tao quên biến đi mất! Thôi nhé! - Sáng nghe trong điện thoại tiếng cha đặt máy cạch một cái.

- Ôi trời ơi! Cha thật là... - Sáng ngán ngẩm lắc đầu.

Gần như là hôm nào anh cũng gọi điện về nhà, thế mà cha anh lại chẳng nhớ mảy may một chút gì cái công việc trọng đại ấy của anh.

Nhưng không sao, khoảng 21 giờ tối anh mới phải có mặt ở đền thầy Cả. Thế thì anh có thể về quê vào khoảng chiều tối cũng kịp. Từ giờ tới lúc đó anh vẫn còn khá nhiều thì giờ cho những cuộc hẹn đã sắp xếp từ những hôm trước. Cũng có thể anh sẽ thu xếp được một cuộc gặp khoảng 15 phút cho Phượng Oanh.

Công việc đến giờ mới tạm ngơi. Theo thói quen nạp tin tức hàng ngày, Sáng bật cái Laptop mới tinh anh vừa mua giá 2000 USD vào Google xem Bản tin Chứng khoán trực tiếp.

Anh lướt con trỏ xuống mã MP. Giá chỉ còn 20. Thật thảm hại. VIC chỉ còn 70. VIB chỉ còn 30. So sánh về giá trị ban đầu thì FPT đã trở nên thảm khốc khiếp. Đã 33 ngày liên tiếp chỉ số Index càng ngày càng thoi thóp hết hơi hơn.

Sáng tắt Laptop rồi gọi điện tới ông chú ruột Lê Văn, ông vốn là một cựu Trưởng ban một Ban quan trọng của Đài Tiếng nói Việt Nam - một nhà văn tên tuổi từ trong kháng chiến chống Mỹ. Hôm qua Sáng đã hẹn mời ông đi ăn cơm trưa nay với anh.

Sáng hẹn sẽ đến đón ông Lê Văn đi ăn ở 19 Nguyễn Gia Thiều - một Gourmet restaurant - quán cho những người sành ăn, vào lúc khoảng 12 giờ. Sau đó anh muốn được ông dắt đi xem mảnh đất của bạn ông - một ông sĩ quan quân đội ở đường Thái Hà đang muốn bán.

Nghe nói khi xưa mảnh đất đó vốn là một bãi chuối với sinh lũy thả muống, lúc phân đất cho ông sĩ quan, cấp trên đã phân cho ông 12 mét mặt tiền đo theo kiểu ở quê, kéo dài được đến đâu là do công sức khai khẩn bãi chuối, đắp đất lấp sinh lũy của vợ chồng ông. Kết quả là đến khi có chính sách cấp sổ đỏ gia đình ông có hẳn gần 350 mét đất thổ cư giữa chốn Hà thành tắc đất tắc vàng.

Nếu mảnh đất đó vuông vắn, và thuận tiện giao thông, ô tô có thể vào được tận cửa thì anh sẽ mua để trao đổi lấy một biệt thự 104 mét vuông có đất mặt tiền 8 mét ở đường Nguyễn Thượng Hiền của một gia đình ngũ đại đồng đường đang bị phân hoá muốn tan rã thành riêng tư. Có đất anh dự định sẽ xây một ngôi nhà khoảng chín tầng làm khách sạn cho công ty của anh được chủ động khi đưa đón khách của anh đi du lịch phía Bắc.

Ông Lê Văn “OK!” ngay vì vợ ông hôm nay đi vắng, không ăn cơm nhà, đến quá trưa mới về.

Rồi Sáng lại còn có một cuộc gặp với một viên chức cấp cao của Bộ văn hoá thông tin và du lịch - người đang có những quyết định ảnh hưởng lớn đến việc thành lập công ty trách nhiệm Du lịch Văn hoá và Sinh thái: Phương Quang Sáng resort của Sáng. Nhưng anh ta rất bận, chỉ có thể thu xếp cho Sáng gặp vào sau 16 giờ 30 phút chiều mà thôi.

Suốt lúc đi trên đường cao tốc Thăng Long về Hà Nội anh cứ mừng mãi: may mà anh đã kịp thời bán sạch cổ phiếu của FPT ở thang giá trị gần như là cao nhất khi, bất hơi thấy hai vợ chồng ông trùm FPT có vẻ chuẩn bị ly dị.

Anh thấy tự hào vì mình đã rất nhanh chóng học hỏi, rút kinh nghiệm từ báo chí phương tây: khi các ông trùm của các công ty hàng đầu thế giới mà ly dị vợ thì thế nào giá trị cổ phiếu của công ty họ cũng bị mất giá đáng kể.

Anh cũng kiểm soát được khá nhiều trong phi vụ bán cổ phiếu FPT này. Cộng với nhờ Thị trường bất động sản hầu như cũng đang bất động chứ không đến nỗi tụt dốc quá đáng nên tài sản của anh trong thời gian này theo đà trượt dài của Chứng khoán toàn cầu dù cũng mất mát chút đỉnh: khoảng 20%. Nhưng so với giới kinh doanh Chứng khoán và bất động sản như anh thì thiệt hại chừng đó thôi cũng đã là quá giỏi.

Biết bao nhiêu nhà nghiên cứu lỗi lạc về kinh tế của đất nước, những chuyên gia hàng đầu về Chứng khoán có bằng cấp quốc tế, những tiến sĩ đi học Đại học Kinh tế tại Harvard đã để cho tên tuổi và tài sản của mình rơi tự do... xuống đáy vực Chứng khoán.

Xe của Sáng về đến cuối đường Láng khoảng hơn 12 giờ trưa thì Phượng Oanh lại gọi điện thoại tới di động của anh.

Phượng Oanh đòi anh tới gặp cô gấp. Giọng cô có vẻ gì đó vừa khẩn nài vừa căng thẳng lại vừa thô bạo quyết liệt một cách không bình thường.

Cứ nghĩ tới Phượng Oanh, nhắc tới Phượng Oanh là không hiểu sao trong óc Sáng lại hiện lên một cái lúm đồng tiền ngay bên khoé môi trái của Phượng Oanh. Nó xoáy vào lòng anh một vẻ bi thương sâu đậm đến nặng lòng. Nó làm cho các cô gái khác dù trẻ, dù đẹp đến mấy cũng bỗng nhiên trở nên nhạt hoét và nông toẹt trong anh.

Mỗi lần gặp Phượng Oanh là anh lại sợ phải nhìn vào đôi mắt của cô. Một đôi mắt chứa chan tình cảm như biết nói, như luôn bật ra một câu hỏi lớn thăm thăm buồn đến mênh mang mà anh luôn hiểu nghĩa, nhưng lại luôn lẩn tránh không dám dịch ra thành từ.

Chính vì thế anh rất ngại phải gặp riêng Phượng Oanh, không phải vì anh sợ cô, mà là anh sợ chính mình lúc đó không biết rồi anh sẽ xử sự ra sao! Sẽ như thế nào? Anh không biết mình sẽ ôm cô vào lòng trong xa xót hay sẽ hất cô ra trong khinh bạc? Anh sợ cái ý nghĩ chính mình lại dồn mình đến chân tường. Anh sợ không làm chủ được những ý nghĩ và hành động tiếp theo của mình.

Khi được biết Phượng Oanh lập gia đình, Phượng Oanh đã có một ông chồng, một người đàn ông đứng ra để che chở cho cô, anh thở phào như vừa trút được gánh nặng, nhưng đồng thời cũng bỗng cảm thấy mình cứ như vừa bị lột mất một cái gì đã quá gần bó, sâu nặng từ trong tâm khảm.

Anh cảm thấy mình nhẹ gánh hơn trên con đường đi lên vì sự nghiệp mà anh đang phấn đấu. Anh cảm thấy hiện tại mình hoàn toàn có đủ tiêu chí về cả tinh thần lẫn vật chất để trở thành một người có đẳng cấp cao - một con người hoàn thiện cao quý.

Phượng Oanh là con một ông to, có chức tước thật đấy nhưng thực chất lại vẫn chỉ là một cô gái gốc gác nông dân, một cô nhân viên hành chính chưa tốt nghiệp đại học, một cô gái chưa từng được nuôi dạy trong một gia đình có nòi giống quý phái để có thể xứng đáng là một bà chủ gia đình của một đại gia tên tuổi. Đó là chưa kể cô đã già, cô bằng tuổi Sáng, lại hơn nữa giờ đây cô đã có chồng.

Một con người hoàn thiện cao quý không thể để mình bị dính vào một vụ sì căng đàn tình ái ngớ ngẩn với một mẹ nạ dòng. Một con người có đẳng cấp cao chắc chắn không thể u mê lấy một người phụ nữ tầm thường không tôn quý. Vậy mà không hiểu sao hình ảnh của Phượng Oanh vẫn cứ ám ảnh nhức nhối trong đầu óc, tâm can anh được!

Tóm lại là: quá rắc rối! Quá nhức đầu! Quá đau đớn mỗi nghĩ tới Phượng Oanh. Nó là một thứ hạnh phúc đẳng đót kỳ lạ: tự mang vác lên vai thì quá

sức nặng nề, mà hắt đi lại đau buốt trong cảm giác mất mát.

Để rồi có một lần, một lần không sao cầm được, anh chót thốt ra lời: “Anh thương em! Thương em rất nhiều! Hãy ghi nhớ trong lòng rằng: Sỏi sẽ luôn bên cạnh Oanh bất cứ khi nào Oanh cần!”

Và bây giờ, chỉ vì câu nói ấy, cô đang bắt vạ anh?

Nhưng thương đâu hoàn toàn có nghĩa là yêu chứ? Để mà cô nói năng lung tung như một mục điên tình với anh như thế cô với anh đã yêu đương chung chạ.

Giờ đây Phượng Oanh lại tự thuê phòng trong khách sạn ép anh đến gặp cô. Cô định làm trò gì chứ? Cô xử sự như mấy mục Phó Đoan đi săn giai tân vậy.

Anh bỗng thấy ghét Phượng Oanh. Cô không thể lợi dụng lòng tốt, tình thương của anh đối với cô để đánh vào điểm yếu của anh được. Như thế là không đáng hoàng. Anh sợ bị dẫn sâu vào một thứ tình cảm quá phức tạp như thế này.

Sáng bấm máy di động gọi lại cho Phượng Oanh, nhưng máy di động của anh báo: Số máy bạn gọi không liên lạc được. Xin gọi lại sau!

Chắc cô đã tắt máy!

Đã thế thì anh vứt cô ra khỏi đầu anh!

Để quên đi những mất mát vô phương cứu chữa về tài sản lúc này, và để quên đi nỗi bức dọc vì cuộc cãi cọ, giải bày vô ích với Phượng Oanh trong điện thoại, Sáng cứ tiếp tục đi ăn với chú Lê Văn ở Restaurant 19 Nguyễn Gia Thiều.

Vừa đưa ông chú vào chỗ ngồi Sáng vừa nhớ tới tối hậu thư của Phượng Oanh. Cô ra lệnh cho anh phải tới gặp cô ngay bằng cách tắt máy không cho anh được quyền giải bày từ chối.

Anh không có hứng với những người chuyên quyền độc đoán! Anh ghét bị ra lệnh!

Anh vốn là một cánh chim trời đã quen tự do từ thuở ấu thơ, anh không thích bị sống trong ràng buộc tù túng. Anh còn yêu tự do của mình vì anh còn nhiều mục tiêu lớn trong đời phải thực hiện.

Mặc kệ Phượng Oanh!

Nói vậy, nhưng trong khi hai chú cháu lai rai nhẹ nhàng vài cốc bia tươi cùng các món chả ốc, trứng cá bánh đa... đặc biệt nổi tiếng kiểu riêng của quán này do các cô tiếp viên mặc yếm nâu, váy đen, vấn khăn kiểu chân què Nguyễn Bính phục vụ, lòng Sáng vẫn gợn lên bất rứt vì cú điện thoại gây sự của Phượng Oanh.

Đến tận 16 giờ 10 phút chiều Sáng mới lái xe ô tô đưa trả ông chú Lê Văn về nhà cho bà thím, rồi lại đến Bộ Văn hoá Thông tin để có cuộc gặp với ông viên chức cấp cao kia.

Khi xong việc với ông viên chức Bộ Văn hoá, Thông tin thì đã muộn. Anh đang định lái xe về thẳng quê luôn, thì vừa lúc ấy chiếc điện thoại di động của anh rung lên trong túi quần và tiếng nhạc báo hiệu có tin nhắn đến...

Tin nhắn của Phượng Oanh gửi từ lúc 12 giờ 30. Cái tin nhắn không hiểu đã lưu lạc ở đâu trong không gian suốt gần ba tiếng đồng hồ bây giờ mới tới máy di động của anh: “Phuong Oanh dang ...

Nhận được bức tin dở dang ấy Sáng vô cùng lo lắng không hiểu chuyện gì đã xảy ra với Phượng Oanh. Anh gọi đi gọi lại điện thoại di động 4, 5 lần cho

cô nhưng chỉ có một giọng đàn bà sồn sồn trả lời: Hiện tại số máy này không liên lạc được. Xin bạn liên hệ lại sau.

Cái tin dở dang trông cứ như tín hiệu cấp cứu SOS! Phượng Oanh đang... đang là đang làm gì? đang bị làm sao chứ?

Vậy là anh không thể để mặc Phượng Oanh được nữa rồi. Chỉ có một lần anh đến chậm thôi mà đời cô đã tan nát rồi. Nếu anh không tới khi cô cần anh giúp lại có một chuyện gì đó xảy ra nữa cho Phượng Oanh thì anh lại có chuyện thêm để ân hận suốt đời. Anh dù bận mấy thì bận cũng cần phải bỏ ra mấy phút mà tới gặp cô ngay lập tức. Không hiểu sao, có những ngày công việc thường kéo đến gấp gáp, dồn đống như thể Tạo hoá định thù ghét gì ta mà bất công muốn gây khó dễ.

Cho đến tối, anh vẫn vô cùng ân hận vì đã cả nể, đã quá lo lắng phải đến gặp Phượng Oanh. Một cuộc gặp thật tồi tệ, chỉ để lại một ấn tượng chẳng hay ho gì. Nó chỉ làm anh mất cảm tình với Phượng Oanh và làm mất thì giờ của anh.

Nhưng anh vẫn luôn biết rằng chẳng bao giờ anh từ chối được điều gì khi Phượng Oanh đề nghị. Anh luôn cảm thấy đau nhói trong lòng khi hình dung ra đôi mắt đau đáu và khoé môi bi thương của cô; cứ cảm thấy phải có nghĩa vụ che chở cho cô.

Có lẽ là vì anh cảm thấy giới đàn ông của anh làm tổn thương cô đã quá đủ. Anh không nỡ làm cô đau đớn hơn nữa. Và anh sẽ không thể yên tâm suốt dọc đường về mà không biết có chuyện gì đã xảy ra với cô.

Mà cũng chẳng cứ gì riêng Phượng Oanh, với bất kỳ một cô gái đẹp nào tâm hồn anh cũng đều dễ dàng bị rung động cả. Anh khó lòng từ chối được họ điều gì. Và rồi hình như nhiều tai hoạ của anh sau này cũng toàn vì phụ nữ mà ra cả. Mỗi lần mắc hoạ vì đàn bà anh lại thầm mắng mình đại gái, song lại

tật lười cho qua vì thừa biết từ trong sâu thẳm tâm hồn, mình cũng là một kẻ dễ ngã nghiêng, hay say hoa đắm nguyệt.

Nhưng chưa ngã nghiêng đến mức có thể quyết định lấy Phượng Oanh làm vợ. Phượng Oanh trông cũng xinh xắn đấy nhưng cũng chỉ mới đến mức ở trong dàn đồng ca, trong tốp múa. Về cả hình thức lẫn học thức và phong cách cô đều chưa có được tầm cao, chưa vượt lên được mặt bằng chung - chưa có đủ khả năng chơi sôlô được - nói theo ngôn ngữ của giới nghệ sĩ. Chưa phải là mẫu phụ nữ vợ của đại gia. Và lại anh đã có chung cùng cô một bí mật khủng khiếp. Cái bí mật ấy sợ là sẽ giết chết ngay cảm xúc tình yêu của anh đối với cô khi anh chạm vào thân thể cô. Anh cảm thấy chỉ có thể thương xót cô mà thôi.

Người vợ của anh sau này như thế nào thì anh cũng chưa rõ lắm nhưng người ấy dứt khoát phải là một người vẹn toàn từ hình thức tuyệt vời cho đến phẩm chất cao quý. Có thể là sẽ mang máng giống Linh Nga!

Anh cảm thấy cho đến tận bây giờ anh vẫn chưa lấy được vợ vì có lẽ vẫn chưa tìm được ý trung nhân giống như Linh Nga - hình ảnh trái tim anh vẫn vun đắp và tôn thờ.

Và hình như càng ngày, càng nhiều tuổi hơn, càng giàu có hơn thì anh về lĩnh vực chọn vợ, không hiểu sao Sáng thấy mình càng tiến tới cực đoan mà không hề cảm thấy mình vô lối. Anh có thể sẵn sàng chia tay vui vẻ cùng bất cứ người đẹp nào nhưng cũng sẵn sàng chia tay bất cứ cô gái nào không đủ tiêu chuẩn làm người vợ lý tưởng như trong mơ ước hiện tại của anh.

Cho nên Phượng Oanh ơi là Phượng Oanh! Em đâu phải là người tình trong mộng tưởng của tôi! Luôn luôn trong trái tim tôi, em chỉ là một vết thương đau đớn đến cháy lòng của một tuổi thơ khốn khổ.

Sáng đã nói trong điện thoại với Phượng Oanh rằng:

- Tối nay ở quê, anh có một cuộc họp với cả làng về chuyện làm công làng.

Anh đã giải thích cho Phượng Oanh rất nhiều về tầm quan trọng của cuộc họp ở quê tối nay. Rồi thầy Cả báo cho anh biết anh phải có mặt tại Đền của thầy để làm lễ giải hạn cho anh vào giờ Tuất ngày hôm nay. Chính vì vậy mà anh phải vội về quê ngay. Anh hẹn cô ba ngày nữa sẽ đến gặp cô.

Nhưng dường như cô không tin hoặc cô không chịu để vào tai. Cô đang say rượu, cô nói năng lộn xộn gì đó rằng: chỉ muốn được nghe anh nói rằng anh yêu cô... Rằng hãy đến với cô, cô sẽ đưa được anh lên đỉnh cao khoái lạc miễn là hãy gọi tên cô một cách âu yếm... Rằng cô đã được tự do rồi. Cô sẽ tự do vĩnh viễn... Hãy đến với cô!...

Sáng đã giải thích đi giải thích lại rất nhiều lần rằng anh còn vướng bận quá nhiều việc phải làm trong ngày hôm nay, trong thời gian tới, đây đang là những ngày tháng trọng đại của anh.

Nhưng Phượng Oanh quyết ra tối hậu thư cho anh. Cô bắt anh phải trả lời có đến hay không.

Anh đã quanh co, vòng vèo mãi cốt để cô khỏi thấy bị tổn thương. Anh đã từng bị thương nhiều lần. Những nỗi đau về tinh thần thường làm anh đau đớn sâu xa và dài lâu hơn cả, nên anh luôn sợ và luôn tránh làm tổn thương bất kỳ một ai đó.

Phượng Oanh không tin, cô cười khẩy. Cô nói rằng cô đã được người quen thông báo cho biết vụ anh bị đánh ghen nổi tiếng trong thành phố Hồ Chí Minh. Anh đã quan hệ nhảm với một cô hoa hậu áo dài rất trẻ mới 18 tuổi nhưng đã kịp là bồ của một đại gia con một ông lớn trong thành phố Hồ Chí Minh. Hắn đã thuê đầu gấu dùng búa bổ tan tành đầu cái xe Camry hơn tỉ rưỡi bạc, khiến anh vừa phải mua một cái Mercedes mới.

Cô nói rằng dù người đời đồn đại về anh nhiều chuyện thất thiệt, tốt xấu khó tin, nhưng trong lòng cô: anh lúc nào cũng vẫn là Sói - một người đàn ông lý tưởng, vẫn luôn luôn là Sói - người con trai trong sáng, cao cả và dũng mãnh năm xưa.

Nhưng nếu anh không tới cho cô gặp, cô thề sẽ ám ảnh anh suốt đời.

24 GIỜ LÊN ĐỈNH

Nguyễn Thị Anh Thư
www.dtv-ebook.com

Phượng Văn Thường

03 giờ 30 phút - 20 - 06 - 2008

Bình boong...oong! Boong... oong! Bính...ính! Boong... Từ chiếc đồng hồ cổ buông ra những nốt nhạc trầm bổng, ngân vang lên thánh thót một giai điệu vừa oai nghiêm vừa trầm lắng làm êm dịu lòng người.

Ông Thường ngắm chiếc đồng hồ Grayông 36 gông. Chiếc đồng hồ cổ lỗ sĩ thẳng Sỏi con ông tha về. Cái đồng hồ cũ rích, chỉ được tiếng nhạc rất du dương êm ả.

Đang trưa hè mà nghe được những âm thanh trầm bổng của nó, không hiểu sao lòng thấy mát rượi lạ thường, thanh thản lạ thường.

Ông thường lắng nghe tiếng nhạc để đoán giờ chứ các nét số của chiếc đồng hồ này đã mờ ráo, ông chẳng nhìn được nữa.

Lần đầu tiên, khi Sỏi mang nó về, ông giương mục kính ghé sát nhìn thì thấy trên mặt hộp chiếc đồng hồ quả lắc có cảnh một cánh đồng quê bát ngát trong chiều vàng. Mặt trời rực rỡ đang xuống sau dãy núi và mấy mẹ đã mặc váy gánh những gánh lúa trĩu nặng, đang đi như múa qua một chiếc cầu tre.

Thằng Sỏi bảo rằng cái đồng hồ này cổ, tiếng nhạc hay thì quý đã đành, nhưng nó còn quý ở một điểm khác nữa là ở chính bức hoạ cổ này. Bức hoạ này là bản gốc duy nhất của một cổ danh hoạ chuyên vẽ tranh lụa nổi tiếng nhất Việt Nam tên là gì ấy, ông quên rồi. Ông ta vẽ bức tranh này lên mặt chiếc đồng hồ để tặng bạn, có lưu ký hiệu của riêng ông ấy hẳn hoi.

Vì thế chiếc đồng hồ cổ và tiếng nhạc của nó tuy đã rất có giá trị nhưng bức hoạ trên chiếc đồng hồ còn làm cho nó có giá lên gấp trăm lần, nghìn lần. Nó như viên ngọc còn nằm trong ruột trai - vấn đề chỉ còn là ở thời gian, khi nước ta giống nước ngoài, các nhà sưu tầm tranh hoặc đồ cổ sẽ đi săn chiếc đồng hồ có bức tranh gốc của nhà danh hoạ ấy.

Nhưng thằng con phá gia chi tử của ông già bạn nhà danh hoạ kia đã bán chiếc đồng hồ cổ lố cho đồng nát mà không hề biết giá trị tàng ẩn của nó. Thằng Sỏi nhà ông vét váy đến đồng cuối cùng trong người chuộc nó từ tay đồng nát.

Nhìn thằng Sỏi lễ mễ ôm chiếc đồng hồ cũ rích bước vào nhà hôm tốt nghiệp Trường Múa, lại còn hớn hờ khoe chẳng có đồng nào vẫn đi nhờ được ô tô từ tận trên Bắc Bình về đến nhà, ông thấy ngán ngấm hết cả người - không biết con ông có bị dở người không.

Ông chửi inh lên:

- Ăn thì chẳng có, đồ hết tiền ra đi rước cái thứ cũ rích ấy về nhà chỉ để nghe cho nó sướng tai.

Ông rủa rót:

- Nghe nó thì có no được không? Từ nay có đến bữa thì cứ làm cốc nước lã rồi nhìn cái đồng hồ ấy cho no nhé! Đừng có ngồi vào mâm mà ông cho mấy cái đũa cả vào đầu.

Nhưng rồi lần lượt các ông già, bà cả đầu làng cuối ngõ lần lượt đến bên cổng, ngó qua hàng giậu nhà ông mà hỏi thăm:

- Ở lão Thương! Nhà lão có cái tiếng nhạc gì mà hay thế? Nghe cứ lâng lâng là!

- Ông Thường ơi! Nghe người ta đồn: nhà ông có cái đồng hồ biết đánh đàn hay lắm! Cho nhau nghe chơi một tí!

- Ông Thường ơi! Sao lại nhất bên khinh, nhất bên trọng? Ông nghe tôi nghe có nửa bài đàn, mà ông cho nhà Trảng nghe cả bản nhạc là thế nào? Khoảnh với nhau thế?

Thì ông lại thấy cũng tự hào, rồi ông đích thân ra mời họ vào nhà uống bát nước chè xanh cho họ tha hồ chờ nghe tiếng chuông gióng giả, thánh thót suốt cả tiếng đồng hồ. Trong khi ấy ông giải thích tỉ mỉ cho họ nghe về chiếc đồng hồ cổ mà thằng Sỏi mang về. Chiếc đồng hồ bỗng làm cho nhà ông khác hẳn với các nhà khác trong làng, có vẻ cao sang, quyền quý hơn.

Ông thầm công nhận trong lòng - thằng Sỏi thế mà tinh thật. Công nhận chiếc đồng hồ này, nghe tiếng nhạc của nó sao mà sướng tai.

Chiếc quả lắc đung đưa vẽ mãi một vòng cung mềm mại - giống như nụ cười rộng mở của nó - nụ cười của thằng Sỏi con ông.

Thằng Sỏi đã mang theo nó đến thế giới này một nụ cười đầy mê hoặc và quyến rũ. Nụ cười ấy lẽ ra chỉ nên có ở một ả đàn bà - một nụ cười ánh lên vẻ đào hoa.

Người ta vẫn thường nói rằng con cái sinh ra là được thừa hưởng tất cả từ tinh cha đến huyết mẹ. Nhưng riêng cái nụ cười của thằng Sỏi con ông, ông biết nó không phải được thừa hưởng từ nguồn gốc nhà ông, cũng chẳng phải được thừa hưởng từ xa xôi cội nguồn bên mẹ nó.

Bên dòng họ mẹ nó, mẹ nó thì cười như miễn cưỡng, còn ai cười cũng như đang mếu. Còn bên gia đình ông, ai cười cũng nhe hết toàn bộ lợi hàm trên trông như thể đang muốn cắn mặt người đối diện. Nụ cười của thằng Sỏi hoàn toàn khác - nó rạng rỡ, thoáng chút lung linh như có ánh hào quang - nó

đến từ cõi lạ!

Lần đầu tiên ông nhìn thấy nụ cười này trên môi nó là khi nó sinh ra mới được có năm ngày tuổi - còn đang ở tuần được mẹ dạy.

Hôm ấy, có một thứ ánh sáng, rõ ràng ông không nhìn thấy được một cách cụ thể như ánh nắng, nhưng lại có thể cảm thấy được một cách rất rõ ràng là có một thứ ánh sáng kì lạ nào đó đang toả ngời ra từ trên khoé môi và cung mày của thằng bé.

Thằng nhỏ đang nằm trên tay vợ ông vừa ăn no nhả đầu vú mẹ, vừa triu mến nhìn mẹ nó rồi thực thi cái nụ cười như thể ban ơn cho người đã cho nó ăn - cái nụ cười mà sau này ông cứ ngỡ mãi rằng không phải là của bà mẹ dạy.

Ông nhìn thấy vợ ông đỡ dần, rồi ngây ngất chìm vào nụ cười đó của nó như thể đang chìm vào một cơn hoan lạc một cách sung sướng và buông thả đến tận cùng mê mẩn.

Ông Thường sửng sốt rồi kinh ngạc. Từ sâu thẳm trong bản năng, trái tim ông Thường nhói lên một nỗi đau đớn dường như là ghen tuông. Bà ấy đang ngây ngất trong một cõi mê mẩn hạnh phúc mà ông biết rất rõ ràng ngay rằng: cả trong cơn ân ái nồng nhiệt của bà, cũng chưa khi nào bà đưa ông đến với cái cõi ấy của bà.

Ông hiểu rằng từ nay vợ ông đã vĩnh viễn bị thằng nhỏ này mê hoặc và điều khiển. Từ nay mỗi khi nó xuất hiện trong tầm mắt bà thì ngay cả ông - một người chồng xưa nay vốn vẫn được bà coi là thánh là tướng, là thống lĩnh của đời bà - thì từ nay ông nhẹ hều như đám váng mặt ao, chẳng còn đáng một li, một lai, một đồng cân nào nữa.

Vợ ông như thể đang thoát xác. Linh hồn bà ấy như thể đang cheo leo

men theo những tia hào quang lạ lùng đang toả ra một cách tự nhiên như thể ánh nắng mặt trời toả ra từ nụ cười của thằng nhỏ kia để đi vào một cõi lú lẫn, mất hết cả lý trí thông thường...

Ông Thường vội vã chạy đến miếu thầy Cả trên đỉnh núi Nguyệt Luận ở cuối làng Mỹ Hương.

Thầy Cả có mái tóc trắng như mây xoã xuống ngang lưng và một bộ mặt thanh tú, thoát tục như Khổng Minh tái sinh.

Thầy đang nửa nằm nửa ngồi tựa lưng vào chiếc tràng kỷ bằng song mây, phe phẩy một cái quạt bằng lông chim - nghe nói là lông chim hạc.

Thầy Cả đang gượng nhẹ giờ đi, giờ lại những trang giấy trong một cuốn sách cổ chữ Hán, bằng giấy dó, không biết đã được mang đến từ kiếp nào, để chấp nối lại những ý tưởng thoát ẩn, thoát hiện của cổ nhân. Vì từng trang giấy dó trong cuốn sách đó đã mủn nát - chữ còn, chữ mất - khiến cho trang giấy lỗ chỗ như mắt sàng, và cũng vì thế mà khiến cho lời dạy của các Thánh xưa càng trở nên cao siêu và bí ẩn, và đa nghĩa.

- Thưa thầy!... - Ông Thường định trình bày ý nguyện.

Thầy Cả chưa cần nghe đã khoát tay ra hiệu khỏi phải giải bày.

Thầy phán rằng:

- Sáng nay ta đã bấm độn và biết đương số tuổi Nhâm Thân giờ Tỵ sẽ đến vì ấu nhi Đình Tỵ đã xuất sinh nơi cõi trần được mấy ngày. Ta đã thắp hương, gieo quẻ, lập tử vi ngay cho ấu nhi này rồi.

- Dạ thưa thằng út ít này là đứa con rơi vãi ngoài ý muốn của con ạ! Dạ thưa thầy con đã bốn mươi tám tuổi, mẹ nó cũng đã gần 50 tuổi. Con cứ tưởng... là là, thôi rồi... Thầy biết đấy con đã nhiều tuổi rồi, con không muốn

phải nuôi con thơ nữa. Vậy mà con bắt mẹ nó bỏ cái thai này ra mẹ nó cứ dứt khoát không chịu bỏ.

- Bỏ làm sao được!... Nó chính là khắc tinh của đương số đấy. Số phận đã định như thế rồi ngay khi đương số gần vợ vào ngày ấy, tháng ấy. Luật trời đã định ngay rằng đứa nhỏ sinh ra tuổi Đinh Tỵ sẽ là khắc tinh tuổi Thân của đương số.

- Trời ơi, con ân hận quá!

Thầy Cả vuốt bộ râu trắng như cước dài đến tận gấu áo và phán rằng:

- Ân hận cũng chẳng giải quyết được việc gì nữa! Tỵ là loài rắn, vốn đã khôn ngoan hơn hẳn các loài khác. Đằng này nó lại là Đinh Tỵ là rắn rừng. Nó lại còn sinh vào giờ Dần là giờ của chúa sơn lâm nữa - cho nên đã là chúa các loài rắn thì phải biết rằng ấu nhi này về sau không quấy đảo thiên hạ thì cũng phải làm cho đa phần mọi người phải kiêng sợ, kính nể. Cái thân con Khỉ của con, láu ta láu táu, chỉ được cái ranh vặt cần làm sao được chứ!

- Thưa thầy! Thế còn cái kiểu cười cái ánh nhìn như phát sáng lạ lùng của nó làm mẹ nó cứ như chìm vào nó cứ như bị mê mị cả người là thế nào ạ?

Thầy Cả còn nhắm mắt lại suy tư thêm một lát rồi cho rằng:

- Không cứ gì mẹ nó bị mê mị đâu. Trong cách tính tử vi thì đương số ấy có các sao Đào hoa, Hồng Loan an cung miếu vượng địa, như hoa nở buổi sớm quỳnh rũ vô cùng. Hễ ai nhìn sâu vào mắt nó khi nó cười là đều sẽ bị mê đắm vì cái ánh đào hoa ấy hết.

- Thế nghĩa là những tia sáng không phải là nắng ấy chính là ánh sáng của những ngôi sao ấy.

Thầy Cả lim dim mắt, gật gù:

- Phải! Nhưng theo riêng ta: có cái ánh hào quang mà con thỉnh thoảng sẽ nhìn thấy phát ra từ trong mắt đương số tuổi Tỵ ấy, là vì ở kiếp trước dù là thuộc loài nào đi nữa, nó cũng là vương của loài ấy nên nó đã mang được sang đến kiếp này cái ánh hào hoa vốn là thứ ánh sáng thôi miên, vốn là thứ ánh sáng uy quyền huy hoàng bản chất là thuộc về các đấng vua chúa.

Ông Thường ngậy người:

- Như thế có nghĩa là thằng con của con sẽ là vua chúa ư? Nhưng thời đại này làm gì còn vua chúa nữa mà làm ạ?

Thầy Cả lắc đầu:

- Không nên hiểu ý Thánh một cách cứng nhắc như vậy. Ông chủ tịch nước thì cũng có khác là vua đâu. Nói như cổ học tinh hoa thì ông chủ một đàn ong cũng là bậc bá vương. Vậy nên chủ nhà cũng là chúa nhà.

Ông Thường bắn khoăn:

- Con trai của con sẽ là chúa trong nhà thì con sẽ là gì ạ, thừa thầy?

Thầy Cả vuốt râu cười khà khăng định:

- Thì ví như trước đây con quen xưng hùng xưng bá trong lòng vợ con - con vốn là chủ chính trong nhà thì từ nay, khi đứa nhỏ này ra đời, con đã mất cái địa vị ấy đấy. Đất từ giờ có chủ, nước từ giờ có vua rồi! Từ ngày có thằng nhỏ tuổi Đinh Tỵ ra đời thì người tuổi Thân sẽ không bao giờ còn đất phát lên được nữa. Từ nay đời người tuổi Thân chỉ có thể dốc xuống mà thôi. Vì hai tuổi này khắc nhau ở thế Dần Thân Tỵ Hợi tứ hành xung.

Ông Thường hốt hoảng:

- Thế nghĩa là chỉ vì có nó mà đời con từ nay không ngóc đầu ngóc cổ lên

được nữa sao?

Thầy Cả gật đầu phán:

- Đúng vậy! Để rồi thời gian sẽ cho con biết, con cứ nghiệm kỹ lời ta xem: dù con có cố gắng đến mấy cũng chẳng bao giờ được phong làm anh hùng lần nữa. Dù vẫn chỉ là anh hùng cùng tập thể... Chẳng những thế, con biết đấy - cổ nhân đã phán được cái câu Tứ hành xung ấy tức là đã phải đúc kết, rút ra kinh nghiệm được tái diễn biết bao kiếp người.- cho nên thằng nhỏ này còn mang lại cho con khá nhiều hiểm họa tai bay vạ gió, dù là nó vô tình không cố ý! Hãy về và đề phòng trước đi. Quân tử phải phòng thân, tiểu nhân mới phòng bị gậy!

Ông Thường còn định hỏi thêm cho rõ ràng hơn nữa, nhưng thầy Cả phất quạt lông ra hiệu cho ông về:

- Thiên cơ không thể hé lộ nhiều hơn thế nữa.

Quả thật, thằng Sỏi đã làm ông tán gia bại sản, mất hết danh dự từ bấy đến giờ không sao ngóc đầu lên được, mặc dù ông vẫn ra sức đề phòng bằng cách răn đe, giáo dục nó.

Dạy dỗ thằng con út bằng lời lẽ lộn xộn ý tưởng của mình, ông Thường thấy không ổn, ông giáo dục nó bằng vũ lực. Yêu cho roi cho vọt đấy là cách nói nhẹ nhàng cách rách của cổ nhân. Ông thường đá đập cho tiện. Nhưng rõ ra là ông không thể biết tai ương sẽ diễn ra theo kiểu gì và cuộc đời sẽ bất ổn ở chỗ nào để phòng trừ trước.

Thằng Sỏi tổ chức bọn trẻ chăn trâu thi phi trâu - trò này ngày xưa ông cũng giống nó, vẫn cũng thường đầu trâu cầm đầu lũ trẻ sà sà tuổi trong làng.

Nhưng trong cuộc đua trâu do thằng Sỏi cầm đầu, mọi đứa trẻ a rua, a

tòng khác không bị làm sao, riêng thằng Thuỷ cháu ông chủ tịch xã lại bị ngã xuống ao rồi bị một cái que dưới ao đâm thủng mắt. Báo hại ông phải đưa tiền cho nhà thằng ấy lên tận Hà Nội chạy chữa tốn kém đến mức ông phải bán bớt một cái máy xay xát mới đủ tiền đền.

Đã thế 50 con lợn trong trang trại của ông không biết có bị nhà thằng Thuỷ đầu độc để trả thù hay không mà bị đi lỏng cả lũ, chết không kịp chữa...

Rồi thằng Nguyễn con trai ông bị chết vì lật xe ở tận trong Tây Ninh. Ôi những tháng năm ma tàn quỷ hại!

Thằng Nguyễn vốn là niềm hy vọng của ông. Nó là sĩ quan lục quân học trường Đại học Quân sự ra. Sau khi ra trường được điều đi Tây Nguyên. Nhưng trong một trận quyết chiến chống Phun rô, Nguyễn đã bị thương phải chuyển ngành, xuất ngũ.

Nguyễn về quê lấy vợ, đẻ liên tiếp ba đứa con gái. Quá nheo nhóc, ông là bố phải san bớt cho nhà nó một cái máy xay xát cho vợ nó làm ăn, còn nó đứng ra cùng gần chục chiến hữu cũ góp tiền mua một cái xe khách tàng tàng, thuê lái xe chạy đường dài theo tuyến từ huyện nhà vào Tây Ninh. Chính thằng Nguyễn nhà ông nhận làm chân phụ xe.

Được hai năm, chặt bóp Nguyễn cũng có được kha khá tiền, đã lấy lại được một phần ba cái xe khách đó. Ông đã mừng cho gia thế nhà mình đã có cơ phát triển.

Một lần, Nguyễn được người ta thuê chở hợp đồng các cựu quân nhân đi du lịch dọc Trường Sơn. Thấy chuyến đi trúng lớn, Nguyễn quyết tâm làm ăn lớn tậu hẳn cho mình một cái xe chở khách để tự mình làm chủ.

Nguyễn liều lĩnh đem thế chấp ngôi nhà nó đang ở, mặc dù ông đã can ngăn nó rất nhiều. Nguyễn vay thêm tiền của ông cùng một số người khác

trong làng mua hẳn một cái xe IFA bị thanh lý.

Sửa chữa, nâng cấp xong, xe của Nguyễn trở nên đẹp đẽ, sang trọng nhất cái bến quê nghèo khổ, rách nát đó. Xe khách của Nguyễn chạy ngon lành nhất tuyến Kỳ Nguyên - Tây Ninh. Hành khách tranh nhau đi xe của Nguyễn. Tiền vào ào ào.

Nào ngờ mới được ba chuyến, chuyến thứ tư trên đường ra chiếc xe khách của Nguyễn bị trượt bánh lăn xuống vực. Thằng Nguyễn yêu quý của ông cùng lái xe chết ngay. Cái chết của Nguyễn chẳng những để lại cho ông những đau thương về tinh thần mà còn để lại cho ông một gánh nợ quá lớn về tiền bạc, vì xe của Nguyễn chưa mua bảo hiểm.

Gia đình ông chẳng những phải trả tiền còn đang vay nợ mua xe, còn phải nai lưng ra trả tiền đền bù cho những hành khách bị thiệt mạng.

Đêm nghe tin ấy ông đã phát điên lên vì đau khổ. Vậy mà mới được hơn một tuần, nỗi đau chưa kịp khép miệng thằng Sỏi lại bị thằng Hường con trai cả của lão Hanh bảo vệ của Hợp tác xã trói tay giơng về làng bảo rằng gã bắt được quả tang nó đang dòm ngó phá bờ đặt lờ ăn trộm cá ở Hồ cá của Hợp tác xã.

Thằng Sỏi chối bai bãi rằng không phải thế, nó không hề phá bờ, cũng không hề có ý định đặt lờ ăn trộm cá của Hợp tác xã, nó chỉ tò mò đến gần đó xem chơi một chút thôi.

- Xem chơi là xem chơi thế nào? Xem cái gì ở đó? Nhất là chính nơi đó lại là nơi người ta tìm thấy lão Hanh bị chết đuối?

Khi người đại diện về an ninh trật tự của Ban lãnh đạo Hợp tác xã hỏi vặn thì Sỏi ấp úng không sao trả lời được.

Thằng Hường bèn nêu luôn lên mối ngờ về cái chết của bố nó: có thể

thằng Sỏi chính là kẻ gây nên tội ác! Tối hôm ấy, trước khi mưa gió, thằng Hường cũng nhìn thấy thằng Sỏi xách giỏ đi cá đêm. Có thể thằng Sỏi cũng đi ăn trộm cá của Hợp tác xã như hôm nay, nhưng bị bố nó bắt được nên thằng Sỏi đã đánh trả lại bố nó. Vì pháp y cũng nói rằng: có thể bố nó đã bất ngờ bị đánh vào đầu bất tỉnh rồi bố nó mới bị vứt xuống hồ.

Sỏi hẳn phải có tâm lý của kẻ phạm tội thì mới mò mẫm ra hiện trường vụ án để xóa dấu vết, chứ không thì ai dám lọ mọ ra chỗ lão Hanh bị chết? Người thường ban ngày còn sợ nữa là ban đêm. Mọi người hỏi thì cứ ấp úng loanh quanh.

Nhưng nếu lão Hanh mà bắt được thằng Sỏi trước thì làm sao Sỏi còn bất ngờ đánh được vào sau đầu lão Hanh. Còn khi lão Hanh chưa bắt được Sỏi ăn trộm cá thì Sỏi bất ngờ đánh trộm vào đầu lão Hanh để làm gì. Hai gia đình trước đây vốn cũng chẳng có thù oán.

Song đó là những kết luận về sau này của công an xã đối với Sỏi rằng Sỏi vô tội vì chẳng có chứng, lý thích đáng để kết tội, chứ lúc đó Sỏi cũng vẫn bị tạm giam mất hai ngày một đêm để điều tra cho ra môn ra khoai.

Sau khi Sỏi được thả về, để rửa mặt với làng xã, nêu cao gia pháp gia đình, ông Thường đấm đá cho Sỏi một trận thả sức, mặc thằng con trai kêu oan oai oái. Lúc ấy ông đã đánh vào người Sỏi mà như thể ông đang đánh trả thù số phận cay nghiệt của đời mình.

Sỏi đã oan ức bị gán một trận đòn thập tử nhất sinh. Hai hôm sau, vừa gượng dậy được, Sỏi đã bỏ trốn khỏi nhà lần thứ hai.

Giờ đây thì ông đã hiểu rằng vì không tìm được cơn cuồng nộ với nỗi đau khổ và thất vọng về tương lai của gia đình, nên lúc đó ông mới ra đòn với Sỏi một cách quá tay, khá bất công mà bất cần suy xét như thế.

Nhưng cái đó còn phải trách trời nữa. Trước đó gần bốn tháng trời đã giáng xuống đầu ông, xuống gia đình ông một tai hoạ đau đớn rồi.

Một đêm mưa bão, cái San, đứa con gái yêu của ông sau những ngày tuyệt thực không ăn uống gì đã tắc thở. Chính trong cái đêm đau khổ đến điên cuồng, rồ dại ấy của gia đình ông, thằng Sỏi cũng đi đâu đến tận gần sáng mới về. Ông tra hỏi, thì nó láo, cứ làm thính, ương bướng giả điếc không thềm giả lời.

Bực quá, ông liền vớ ngay lấy cái đòn càn gần đó phang cho nó một trận đòn như tử. Hôm sau nó uất ức bỏ trốn ra thị xã, nhưng chưa kịp đi xa đã bị anh Nguyễn nó bắt về.

Nhưng lần trốn đi thứ hai này của thằng Sỏi thì anh Nguyễn nó chẳng còn sống để mà đi bắt nó về cho ông được nữa. Anh Nguyễn nó đã chết vì bị lật xe khách trong Tây Ninh rồi.

24 GIỜ LÊN ĐỈNH

Nguyễn Thị Anh Thư
www.dtv-ebook.com

Miên Man Trong Cõi Vô Cùng

3 giờ 36 phút - 20 - 06 - 2008

Căn nhà nào là nhà của Phượng Oanh trước kia trong muôn vàn căn nhà vừa quen thuộc vừa lạ lẫm nơi hắt lên quầng sáng của thành phố ở tít phía chân trời dưới kia? Nàng phải vào bằng chiếc cửa sổ nào đây trong vô vàn những ô cửa đen sẫm ấy? Làm sao để tìm được một ô cửa ấm áp chứ không lạnh giá để trở về được đúng căn phòng thân thuộc của mình?

Không hiểu sao nàng lại nghĩ mình phải vào bằng đường cửa sổ - điều này nàng nhớ rằng trước đây chưa hề có, cũng như nàng vừa chợt nhớ ra được rằng tại sao nàng lại rơi vào tình trạng này.

Nàng đã bay ra từ cửa sổ của một toà nhà - bay ra từ cửa sổ một căn phòng ở tầng ba, căn phòng hạng sang của khách sạn Over And Over sau khi nghe tiếng người phát thanh viên đang đọc Bản tóm tắt tin chính cuối ngày về Chứng khoán trên TV lúc 23 giờ 55 phút ngày mùng 19 tháng 6:... chưa có một tín hiệu lạc quan nào. Đây là phiên thứ 33 chỉ số Vn.Index giảm liên tiếp, mất thêm 9, 12 điểm xuống còn 366 điểm... Chứng khoán đang rơi tự do...

Chứng khoán đang rơi trong cõi chân không. Những cổ phiếu FPT được Trung - chồng nàng mua bằng tất cả tiền bạc của gia đình nàng cùng tiền bạc vay của họ hàng, bạn bè nàng đã bị biến thành những mảnh giấy thông báo vô nghĩa như trong cơn ác mộng trong chớp mắt.

Bảng tin Chứng khoán như con yêu tinh mỗi ngày đang hút nhanh chóng sinh lực của nàng. Mọi cổ phiếu đã bị tuột xa giá trị chân thực của nó một

cách bất khả kháng.

Chúng cũng giống nàng. Nàng cũng nhận ra nàng bị tuột mất giá trị chân thực của nàng trong cõi đời này một cách bất công vô hạn.

Nhân phẩm của nàng không tùy thuộc vào cốt cách cao quý của nàng. Nó bị giày xéo không thương tiếc. Và nó cũng đang rơi tự do!

Còn nữa, mấy tuần trước, Ngân hàng tịch thu ngôi nhà của nàng theo đúng luật thế chấp và cầm cố của Ngân hàng.

Lúc đó nàng mới tá hỏa lên phát hiện ra rằng ngôi nhà có giá trị khoảng hơn ba tỉ đồng của cả hai vợ chồng nàng đã bị Trung bí mật đem đi thế chấp lấy tiền ăn thua với Chứng khoán từ bao giờ mà nàng chẳng hề biết một tí gì.

Chưa hết, ngay sau đó, những chủ nợ của hai vợ chồng nàng chẳng hiểu sao biết tin thất bát của gia đình nàng nhanh thế đã tranh nhau đến đòi nàng trả nợ.

Cũng chỉ đến lúc này, thâm hơn, nàng mới té ngửa ra vì Trung đã lừa cho tất cả những tờ giấy vay nợ đều mang tên một mình nàng. Số tiền ấy lên đến cả tỉ bạc. Và giờ đây, kể cả số tiền cần có để chuộc lại được ngôi nhà thì tổng số nợ của nàng phải lên đến gần bốn tỉ.

Nàng biết Sỏi có nhiều, rất nhiều tiền. Anh có thể có đến triệu Đô. Nàng đã có một phần nghìn tia hy vọng rằng có thể trông chờ vào sự giúp đỡ của Sỏi.

Xong nàng lại xua tan nó ngay, vì nếu anh có nhiều tiền đến thế cho nàng vay thì với đồng lương hành chính còm cõi của nàng, không biết đến đời kiếp nghiệp lai nào nàng mới trả hết được nợ cho Sỏi.

Nàng biết đàn ông có thể lấy một cô vợ không có tài sản, nhưng lại không

thể lấy một cô vợ âm sản - ôm một đồng nợ về làm của hồi môn.

Và nàng đang thất vọng tràn trề vì đến chỉ một tia hy vọng thôi: được làm một người sản, thì hiện nay nàng cũng không có quyền được hy vọng.

Rồi nàng lại hy vọng, biết đâu đấy...có thể Sỏi sẽ...Có thể... nếu anh vẫn thương xót nàng...

Hôm qua, lúc 23 giờ 35 phút khi tỉnh dậy, Phượng Oanh thấy đầy đầy quanh mình, trên người mình vẫn còn phảng phất mùi chua nồng khó chịu của những bãi nôn mưa vì rượu.

Nàng thấy một tờ giấy để trên chiếc bàn ở cạnh chiếc ghế đi vắng, được chặn bằng một cái chén uống nước, liền tò mò cầm lên rồi đọc to những dòng chữ viết tháu trên giấy:

“Phượng Oanh!

Anh rất buồn khi thấy em nghiện ngập, rượu chè bê tha như vậy. Anh đang rất bận. Nhất là anh không muốn gặp gỡ với em ở khách sạn theo kiểu như thế này. Lần sau đừng hẹn anh như thế. Em đã có một người chồng rất tốt rồi. Em phải biết nâng niu, trân trọng, gìn giữ hạnh phúc của mình. Anh không muốn bị chồng em hiểu lầm. Gặp gỡ kiểu này rất nguy hiểm!

Ký tên

Phượng Quang Sáng”

Nàng hơi sững sờ, rồi nhún vai, nhếch mép lẩm bẩm nhại lại mấy câu trong bức thư:

- Em đã có một người chồng rất tốt rồi. Em phải biết nâng niu, trân trọng, gìn giữ hạnh phúc của mình. Anh không muốn bị chồng em hiểu lầm. Gặp gỡ

kiểu này rất nguy hiểm...

Nàng lại một lần nữa đánh giá sai về Sỏi. Nàng những tưởng Sỏi sẽ dứt khoát không đến khách sạn này nên nàng mới tu rượu xả lảng cho quên đi nỗi chán phứa cuộc đời này. Nào ngờ anh ta lại đến và lại chứng kiến sự tệ hại hơn nữa của nàng, để rồi khoảng cách giữa anh và nàng ngày càng vời xa hơn.

Nàng nhếch mép cay đắng mỉm cười. Một giọt nước mắt khô khốc bỗng ứa ra một bên mắt. Và nàng trút ra được một tràng cười thống khổ: “Ha!... Ha! ...Ha!...” cùng lúc lắng nghe trái tim mình đang đau đớn tan ra từng mảnh, từng mảnh vụn nát và tan biến.

Phượng Oanh hình dung thấy Sáng bước vào phòng.

Phải bây giờ anh là Sáng rồi. Anh không còn là cậu bé Sỏi thơ ngây, chất phác và trượng nghĩa trên đồng ruộng năm nào của nàng nữa. Anh đã đổi tên. Tại sao phải đến tận bây giờ, khi phải đọc những dòng chữ quá phân minh trên giấy trắng mực đen này, nàng mới chịu thừa nhận một sự thật hiển nhiên là Sỏi của nàng cũng thay đổi. Sỏi với năm tháng lăn lóc trên trường đời sương gió, bụi bặm đã mài nhẵn đã tự biến mình thành Sáng! Như một vì tinh tú vốn cũng chỉ là một tinh cầu bằng đất đá tối tăm trong vũ trụ đã tự soi lại được mình trong ánh sáng của mặt trời để biến mình thành một ngôi sao! Viên sỏi ấy sẽ vĩnh viễn không bao giờ muốn mình bị quay lại kiếp sỏi đá nữa!

Sáng đã nhìn thấy nàng nằm bê bối giữa đồng nôn mửa xung quanh. Nàng bốc mùi một con ca ve ế khách. Anh đã lặng lẽ đóng cửa phòng lại một cách ghê tởm, khẽ khàng bỏ đi.

Phải, nếu trước đây anh đã coi nàng là một cô gái không còn trong sạch thì giờ đây anh còn được thấy tận mắt nàng là một kẻ nghiện ngập, một con

đàn bà đã bị phế loại, một ả đàn bà khá giả thừa mứa tiền bạc và suy đồi, lại còn không biết thân biết phận, vẫn muốn bám lấy gót chân trai tân của anh.

Người con gái xứng với anh bây giờ phải là một cô gái danh giá, trinh trắng, trẻ đẹp, có địa vị cao sang quyền quý.

Nàng là cái thứ gì chứ - một mẹ nạ dòng đã nhơ bản từ thuở non tơ. Nàng không phải là một nửa của anh trong kiếp đời này. Anh chỉ coi nàng như một thứ cỏ rợ giẻ rách cứ lằng nhằng làm vướng bận chân anh.

Vậy mà anh đã từng hứa với nàng rằng: “Anh thương em! Thương nhiều lắm!...”. Cuối năm ngoái, khi Trung cần tiền để mua Chứng khoán, anh ta cũng nói với nàng những lời lẽ như thế: “Anh chỉ có mình em! Anh xin thề!...”

Ôi dối trá! Ôi chót lưỡi đầu môi! Ôi đàn ông là một lũ khốn nạn! Cơ hội và đạo đức giả!

Ôi đời nàng bắt đầu sai lầm từ đâu chứ? Nàng phải lần tìm từ đâu trong cái quá khứ đầy bất trắc của mình?

Nàng quật hai tay mình xuống chiếc ghế đẩu đang ngồi và rít lên qua đôi hàm răng nghiến vào môi đến rỉ máu:

- Tôi vô tội! Tôi không có tội gì hết! ... Anh! Chính anh phải là người thấu hiểu điều này hơn ai hết chứ!... Vậy mà giờ đây anh lại cũng không thể thông cảm cùng tôi!... Anh mà cũng coi rẻ tôi thì tôi còn biết nhìn vào đâu trong cuộc đời này chứ!...Anh tưởng rằng anh cao quý hơn tôi ư? Anh! Anh cũng chỉ là một tên giết người! Anh cũng dính vào vụ án ấy ...

Phượng Oanh nhắc điện thoại gọi tiếp tân mang lên phòng cho nàng thêm một chai Uytiski nữa.

Phục vụ cầm chai rượu bước vào và khuyen nang:

- Bà không nên uống rượu nữa thì hơn! Bà đã quá say buổi chiều nay rồi!

Nhưng Phượng Oanh trừng mắt, thô bạo đẩy người đàn bà luống tuổi ấy ra ngoài và sập cửa phòng lại.

Nàng lần lượt rốc từng chén lớn rượu vào cổ như nửa đêm về sáng của cái đêm cuối cùng trong tuần trăng mật, cách đây gần chục năm, sau lúc ân ái cuồng nhiệt, muốn dâng hiến hết mình cho chồng của nàng.

Hôm ấy, trong lúc làm tình một cách điên cuồng, mạnh bạo không hề thương hoa tiếc ngọc, không kìm nén được khoái cảm trên tấm thân của Phượng Oanh, Trung rên lên trong đỉnh cao khoái lạc tuôn trào và lẩm bẫm, âu yếm gọi tên một người đàn bà nào đó: “Ôi!.. Ôi!.. Thủy ơi!..Thủy ơi!.. Em ơi!.. Ôi người yêu của anh ơi!..”

Lời rên xiết thoả mãn ấy, lời gọi thiết tha âu yếm bật ra một cách vô thức trong cơn mê đỉnh điểm không kiểm soát nổi của thoả mãn tình dục ấy như một mũi tên sắc buốt khoan xoáy vào trái tim nàng một vết thương chí tử.

Lời rên như một lưỡi gươm sắc bén rạch ròi ranh giới giữa tình yêu và tình dục, để nàng phải đau đớn tự thừa nhận rằng: mặc dù nàng đã mang hết tâm hồn hoà trộn vào thân xác của mình để dâng hiến cho chồng, những mong bù đắp được những mất mát mà anh cho rằng mình đã bị mất. Song, kết quả mới bề bàng làm sao!

Những từ ngữ trong cơn rên xiết ấy chính là một bằng chứng không gì có thể phủ nhận được rằng nàng đã bị chồng dùng làm cái đệm thịt để anh ta tưởng nhớ về người yêu cũ.

Chao ôi! Chẳng phải nàng cũng đang bị bội phản đó sao? Bội phản về tình

thần! Nam giới có biết rằng đối với phụ nữ, nỗi đau bị phản bội về tinh thần còn lớn hơn gấp vạn lần nỗi đau bị bội phản về thể xác không?

Lúc đó, sau cơn choáng váng, rồi rã rời cả về tinh thần lẫn thể xác, nàng chỉ muốn gạt phắt chồng nàng ra, muốn đập phá tan tành cả cái thế giới nhơ bẩn đầy ích kỷ của bọn đàn ông - cái giới đã đổ bùn lầy vào đời nàng rồi lại tự cho mình cái quyền được lên giọng cao đạo chê nàng đã bị lấm bùn!

Nàng muốn gào thét lên! Gào thét lên một tiếng thét gào cho thoả uất ức!

Nhưng rồi nàng chỉ còn biết lặng người đi, nghiêng răng lại nuốt ngược những giọt nước mắt vào tim. Nàng hiểu rằng trong cái xã hội vẫn với cái nền tảng giáo lý, đạo đức kiểu Á Đông này, thì nàng làm gì còn có cái quyền ấy.

Bởi ngay trong đêm tân hôn, sau khi động phòng, xem xét chứng tích xong, chồng nàng quay lưng đi lạnh lùng hỏi vọng lại:

- Cô đã cho thằng nào trinh tiết của mình?

- Không! - Nàng lặng người rồi rụt rè đáp. - Em không cho ai! - Trong lòng nàng vẫn ngậy thơ dâng lên một chút le lói hy vọng rằng nàng vẫn còn trong trắng, hy vọng rằng mình chưa bị con quỷ già dâm dục kia tàn phá đến cùng.

Trung quay lại căm giận nhìn khắp tấm thân nuột nà loã lồ trong ánh đèn ngủ của nàng, rồi không dừng được anh ta nhào xuống thân nàng, nghiêng răng véo đến tím bầm bắp vế non nớt nà của nàng:

- Cô cho tôi là một thằng gốc ư?

- Không! Em đâu dám có ý nghĩ ấy!

Trong suốt những năm chưa lấy chồng, lúc nào nàng cũng có mặc cảm

mình không còn là thiếu nữ. Rồi lại hy vọng mình vẫn còn là thiếu nữ, hy vọng mình chưa bị tổn hại vào tận trong.

Hể lúc nào nghĩ tới chuyện trinh tiết của mình là nàng lại lo lắng vì dù biết rằng mình có một khuôn mặt xinh đẹp tuyệt vời, một cơ thể nõn nà tuyệt mỹ, song trong nàng vẫn tràn đầy mặc cảm tự ti, e sợ sau này sẽ không được chồng yêu, sẽ bị khinh rẻ. Chao ôi, đã gọi là bị mất thì kiểu gì chẳng là đã mất.

Bất cứ một câu chuyện tình cờ nào, một bài báo nào động đến chuyện trinh tiết của các cô gái là đều làm cho nàng cảm thấy đau đớn, cảm thấy họ đang phê phán mình. Tâm hồn nàng trở nên dễ bị tổn thương ghê gớm. Nàng cảm thấy mình như một tờ giấy trắng bị dính phải nước bùn.

- Hừ! Đến tận lúc này mà cô còn định lừa dối tôi!... Nó là đứa nào? -
Chồng nàng rít lên.- Biết điều thì tôi khuyên cô nên thành thật!

Không! Không bao giờ! Từ trong sâu thẳm tâm hồn nàng, có một tiếng nói cứ bật lên, ngăn lại. Nó năn nỉ nàng không bao giờ được hé một lời về cái đêm kinh hoàng ấy! Không được kể về con quỷ già ấy nếu nàng còn muốn có được một cuộc sống không đến nỗi thê thảm. Nếu nàng còn chưa muốn biến cuộc sống hàng ngày của mình thành địa ngục!

“Phải! Không một người chồng nào trên cõi đời này có đủ tấm lòng bao dung độ lượng để có thể chấp nhận được chuyện một lão già canh đồng bắn thiu đã giày vò vợ mình từ thuở non tơ ” - Từ trong sâu thẳm của lý trí nàng cứ vang lên tiếng nhắc nhở ấy. Sau khi biết sự thực ấy chồng nàng hẳn sẽ từ ghê sợ cái đêm bắn thiu đó mà trở nên ghê tởm nàng.

- Có phải là cái thằng Sáng, cái thằng diễn viên múa không?

Ôi nếu được như thế thì tâm hồn nàng đã không bị tổn thương đến thế

này. Đẳng này nàng lại quá rõ kẻ đó già nua và nhơ bẩn - đến chính nàng dù thương xót nàng lắm cũng không thể chịu đựng được điều này. Điều này làm tổn thương nàng ghê gớm nên không thể không làm tổn thương chồng nàng. Nếu là Sáng - một thanh niên đẹp đẽ, hào hoa, có ý chí và thành đạt thì nàng đã không phải sống đau đớn như trong địa ngục bao nhiêu năm nay!

Dù sao thì có một người đàn ông tương xứng về mọi mặt có ý muốn chiếm đoạt mình, thì cái giá trị của mình cũng tôn cao được lên chút ít - Người ta vẫn nói rằng: người đàn ông là thước đo giá trị của người đàn bà. Cảm ơn trời đất đã bao dung nàng. Chồng nàng đã đánh giá nhân phẩm của nàng cao như tâm hồn nàng vẫn cho rằng nàng đáng được như vậy.

“Sáng ơi! Hãy tha thứ cho Oanh vì đã đổ tội cho anh.” Phượng Oanh thầm nghĩ một lát rồi gật đầu với chồng.

- Ra là cô đã chung đụng với cái thằng khốn kiếp ấy đấy! Thảo nào ngày trước đây có lần cô đã bỏ nhà trốn theo nó lên Bắc Bình? Cô tưởng không ai biết cô đã sống buông thả như thế nào ư? Bà mẹ kế của cô lần nào tới cơ quan chồng chả kể lể toang toang, tổng tộc cho mấy mục hành chính nghe mọi chuyện trong nhà.

Chao ôi! Bà mậ dịch viên chuyên bán thịt ở chợ hàng Da - bà mẹ kế thô lậu và thiển cận của nàng! Người đàn bà nhỏ nhen và ích kỷ luôn coi cô con gái riêng của chồng là một gánh nặng kinh tế, là kẻ đã làm cho con bà bị thiệt bớt miếng cơm, hớp nước... Phượng Oanh chưa bao giờ ngạc nhiên về những điều độc ác mà bà dù vô tình hay cố ý đã gây ra cho nàng.

Nàng nín thinh không cãi chính.

Trung lặng người đi một lát lâu rồi buông từng tiếng chua xót:

- Thú thật với cô, khi thấy ông già nhà cô quá nhiệt tình chạy vạy cho tôi,

tôi đã nghi ngờ về trình tiết của cô rồi. Nhưng có một lần khi tôi bước vào nhà cô, tôi nhìn thấy cô đang đọc sách, cô ngẩng lên nhìn tôi bằng đôi mắt sâu thẳm mênh mang như chất chứa ngàn vạn nỗi buồn, ngàn vạn đau đớn. Đôi môi cô cong lên như trĩu nặng bi thương, như van xin hối lỗi. Tôi đã cảm thấy đau nhói trong lòng! Cô biết không?

Lúc ấy tôi đã thầm nghĩ: nếu người con gái này trung thực ngay từ đầu thì mình sẽ bỏ qua cho cô ta tất cả bất cứ chuyện gì; mình sẽ bao dung, sẽ vẫn nâng niu cô ta như bất cứ một người vợ nào trong trắng nhất. Mình sẵn sàng làm nô lệ cho cô ta dù cô ta chỉ là một cô nhân viên hành chính bình thường, có gốc gác quê mùa, thua xa người yêu cũ của mình... Nhưng!...Nhưng cô lại dối trá ngay từ phút đầu tiên! Cô đã phá tan hết cảm xúc tốt đẹp của tôi về cô. Phải sống suốt đời với một người ngay từ đầu đã dặt tâm lừa dối mình, cô biết tôi đang đau đớn thế nào không?

- Em rất tiếc! - Nàng ngược đôi mắt đang đầm nước mắt lên cuống quýt quay lại với cơ hội được trở về với sự trung thực. - Em cũng không muốn phải nói dối anh một tí nào! - Nàng bày tỏ với chồng mình rằng - Chỉ vì mong muốn có một cuộc sống tốt đẹp nhất với anh, nên em đã bước một bước dối trá mà không ngờ rằng anh thực ra cũng có tấm lòng bao dung và hoàn toàn có thể chấp nhận sự không nguyên vẹn của em. - Nàng hỏi hả trung thực - Thực ra không phải là anh Sáng! Em xin lỗi! Em chỉ nhận như vậy để anh đừng khinh rẻ em... Em... em... Hồi em còn nhỏ... em bị một kẻ nào đó lạm dụng trong đêm vắng ở ngoài cánh đồng...

- Thôi đi! - Trung ghé tòm buông một câu chặn đứng, rồi nhả mặt quay đi - Cô lại đang kể cho tôi nghe một câu chuyện cổ tích đấy à? Vì bộ mặt tôi lúc này trông đang có vẻ xuân ngốc lắm phải không!

- Em xin thề! Anh Sáng chỉ là người tình cờ có mặt nên cứu em hôm đó. Rồi vì biết chuyện này mà anh ấy thương em, hay giúp đỡ em mà thôi.

- Ôi chào! Thằng khốn đó lại còn là một anh hùng cứu mỹ nhân nữa cơ đấy? Có cần tôi phải đến gặp nó cảm ơn không?

- Thật thế mà! ... - Nàng giơ hai tay lên che khuôn mặt đang méo xệch vì lo lắng của mình.

- Cô có biết tôi đang cảm thấy bị xúc phạm ghê gớm không? - Trung rít lên - Vì cô phải coi tôi là một thằng ngu lắm nên cô mới cứ bịa tạc dối trá hết chuyện này sang chuyện khác một cách vớ vẩn dễ dãi như vậy!

- Không đúng! Không đúng thế! - Nàng nức lên, cổ tắc nghẹn. - Em thề!...

- Hừ!...Thề cá trê chui ống!... - Trung thở hắt ra, lắc đầu ngao ngán - Cô không xứng với tâm thành của tôi! Cô đã cố tình dối trá với người đầu gối tay ấp của mình ngay từ giây phút đầu tiên. Cô không thể trách tôi được vì tôi đã có dành cho cô cơ hội rồi. Trước đó, tôi đã hỏi cô rằng: “Em có ngoan không?” Cô hoàn toàn có thể thú nhận sự thực với tôi ngay lúc đó.

Đúng thế! Nàng cay đắng thừa nhận. Lúc ấy Trung vừa rồi rít hôn hít vuốt ve đôi vú cao ngất căng cứng mà mượt êm như nhung với hai cái núm vú nhỏ xinh đỏ tươi như quả mận chín của nàng vừa thề thốt rằng: “Ở cơ quan có người cho rằng anh là kẻ vô đạo đức vì đã bỏ người yêu để chạy theo em. Em có biết rằng em có tội lớn lắm không? Vì em quá đẹp nên đã khiến anh phải sẵn sàng xin được mang tội vô đạo đức ấy đấy! Còn em! Em có vô đạo đức như anh không? Em có ngoan không?”

Nàng thấy mình ngoan vì nàng chưa từng chủ động hư hỏng với ai hết. Nàng thấy mình không vô đạo đức. Nàng chẳng bỏ ai để lấy chồng nàng. Chỉ ít thì nàng cũng cảm thấy mình vẫn còn đạo đức hơn Trung. Nàng đã gật đầu. Có lẽ sai lầm lớn nhất của đời nàng bắt đầu từ cái gật đầu ấy chẳng? Cái gật đầu tai hại kéo theo bao nhiêu bi kịch đau thương sau này tới cho cuộc đời nàng.

- Tôi quá biết ông bà Thứ trưởng muốn cô lấy tôi vì ít nhất tôi cũng là một thằng kỹ sư, còn có cơ hội leo cao, còn lấy thằng diễn viên múa đó thì suốt đời ông Thứ trưởng sẽ vẫn chỉ có một thằng con rể vô danh tiểu tốt - cũng là một thứ xướng ca vô loài mà thôi. Từ nay tôi cấm cô không được gặp nó ở bất kỳ đâu nữa nếu cô vẫn còn muốn làm vợ tôi!

- Nhưng anh ấy là người làng em. Cũng có họ xa với gia đình đảng nội em. Em có thể tình cờ gặp anh ấy ở nhà bố mẹ em. Em không thể cấm anh ấy đến thăm bố mẹ em được! Bố mẹ em rất quý anh ấy.

- Hừ! Quý à! Bố mẹ cô thật là nhẹ dạ và ngu xuẩn, để cho nó lợi dụng con gái mình rồi mà không biết. Dù sao thì tôi cũng cấm cô không được quan hệ với nó nữa.

Từ đó Trung vác luôn một bộ mặt xưng xỉ tỏ thái độ khó chịu ra mặt với Sáng ngay lần đầu tiên khi gặp mặt tình cờ với anh ở nhà bố mẹ Phượng Oanh.

Thật tội cho Sáng, anh chẳng biết mình bị chồng Phượng Oanh ghét bỏ vì lý do gì. Phượng Oanh cảm thấy có tội với Sáng, nhưng thà để Trung nghĩ rằng Phượng Oanh đã để thân thể của mình cho một chàng trai trẻ trung đẹp để chiếm đoạt còn hơn anh ta lại luôn hình dung ra một con quỷ dữ dằn và nhơ bẩn trên cơ thể nõn nà, đẹp đẽ của nàng.

Vài năm sau khi cưới, hai vợ chồng Phượng Oanh tình cờ gặp lại Sáng ở nhà bố nàng.

Sáng tranh thủ nói nhỏ khi chỉ có hai người:

- Anh rất mừng vì Oanh đã được hạnh phúc! Có vẻ như chồng Oanh đang quá yêu Oanh nên ghen tuông với bất kỳ người đàn ông nào?

Phượng Oanh lắc đầu không biết trả lời thế nào cho phải. Nàng chỉ rơm

rớm nước mắt, đau đớn trách móc anh đã không trả lời bức thư của nàng để lại hôm nàng đi tìm anh ở Bắc Bình, rồi lại chẳng thư từ gì suốt bao nhiêu năm. Nàng trách anh đã quên nàng.

Nàng nhớ rằng khi ấy Sáng đã buồn bã nhìn sâu vào mắt nàng và an ủi:

- Bây giờ thì quá muộn mất rồi! Ván đã đóng thuyền. Chẳng còn làm gì được nữa. Nhưng anh thương em! Thương em rất nhiều! Hãy ghi nhớ trong lòng rằng: Sỏi sẽ luôn bên cạnh Oanh bất cứ khi nào Oanh cần!

Nàng sửng sốt sờ sờ cảm thấy hình như mình đã mắc một sai lầm khó lòng sửa chữa cho nổi. Chẳng phải hình như Sỏi cũng có thể chấp nhận được sự mất mát của nàng đó sao! Ôi lẽ ra nàng không nên vội vàng cho rằng Sỏi đã vĩnh viễn ghê sợ thân thể nàng từ ngày đó mà gặp đi cái tình yêu đơn phương của nàng với Sỏi.

Lẽ ra nàng không nên vội vã lấy chồng với hy vọng dù có phát hiện ra sự mất mát của vợ thì chức tước và quyền uy của bố nàng sẽ như một cái vòng kim cô trên đầu chồng nàng. Chồng nàng sẽ như một Tôn Hành Giả biết là đang sống trong uất ức vẫn phải phù trợ Đường Tăng tới bến bờ cuối cùng - và nàng vẫn có được một mái nhà yên ấm.

Từ giờ phút đó trong đầu nàng đã manh nha một ý nghĩ rằng: nàng cũng chính là đao phủ của cuộc đời nàng. Nàng đã tự mình xoá đi vĩnh viễn hồ nước ngọt mát bên mình để trở thành người chết khát trong sa mạc.

Sau đêm kinh hoàng của tuần trăng mật, nàng bắt đầu mượn rượu để nhập nhòa ý thức cho dễ tưởng tượng cái tên chồng nàng gọi trong đỉnh cao ân ái với nàng là tên của nàng. Từ nay trong các cuộc ái ân với Trung, tên nàng là Thủy.

“Ôi!... Ôi!... Thủy ơi!... Thủy ơi!... Em ơi... Trung của em đây!...”

Hai cái âm “Trung - Thủy” đọc lên na ná như “chung - thủy” quá thiêng liêng với mọi người mà sao khi gọi lên với nàng nghe mới bi hài, giễu cợt ngậm nhiều nước mắt làm sao!

Cũng từ sau đêm đó, nàng nâng dần mức độ rượu lên để có thể tưởng tượng ra Sỏi đang là chồng nàng, để khỏi phải hình dung mình đang chỉ là cái dép để Trung sỏ chân cho đỡ bẩn khi cần phải đi xuống đất mà thôi.

Rượu đã làm cho nàng bị rơi liên tiếp những cái thai èo uột không có tình yêu. Trung kết tội vô sinh cho nàng vì cho rằng nàng đã quá chơi bời dâm đãng từ khi còn nhỏ tuổi. Anh ta cho rằng nàng đã phải nạo thai nhiều lần nên bây giờ không mang thai được nữa.

Đến hôm qua thì nàng đã biết tận tường người đàn bà tên Thủy đó chính là cô người yêu cùng phòng trong cơ quan cũ của chồng nàng ngày xưa. Người con gái ấy đã ăn ở với anh ta như vợ chồng suốt từ thời còn là sinh viên. Thủy ôm cái thai đã gần 5 tháng tuổi của Trung bỏ đi sang một cơ quan khác của Bộ trong tuyệt vọng, vì Trung đã giở mặt với hai mẹ con cô, cam lòng nhận làm con rể của ông Thứ trưởng tức là bố Phượng Oanh để đổi lấy chức thư ký của Thứ trưởng, mơ có cơ hội leo cao chứ không phải chỉ vì Phượng Oanh quá đẹp như anh ta nói.

Cách đây hơn một năm, bố Phượng Oanh chết đột tử vì bệnh tim. Ông chỉ kịp đưa chồng nàng lên làm phó văn phòng Bộ chứ chưa vào được chân giám đốc một công ty lớn nào như đã hứa.

Rồi để thay bố Phượng Oanh, một típ người đã cũ, già nua và bảo thủ, người ta đưa một ông tiến sĩ giỏi giang, trẻ trung, năng động, tốt nghiệp kinh tế ở tận Đại học Havót về Bộ.

Ông Thứ trưởng mới về mang theo ê-kíp của mình - một cô thư ký quyền biến, tháo vát và năng nổ. Chẳng bao lâu ông Thứ trưởng mới cho lập ngay ra

một công ty kinh doanh để làm ăn kinh tế cho phù hợp với thời đại và hợp với tư duy đổi mới của ông. Người giám đốc của công ty mới ấy chính là Thuỷ - cô thư ký tài ba, sắc sảo.

Giờ đây, Trung lại làm việc dưới trướng thủ trưởng của người tình cũ.

Giờ đây Trung vẫn chưa đủ lông đủ cánh. Nhưng anh ta không còn phải chịu sức ép từ bố nàng.

Nàng lại đã trở thành một con số 0 tròn trịa. Không tiền bạc. Không của cải. Không nhà cửa. Và cả không con cái - mối quan hệ lỏng lẻo gần bó nhất của những cặp được gọi là vợ chồng.

Tất cả tiền của và căn nhà bố nàng cho đều đã bị Trung nướng hết vào trò chơi Chứng khoán.

Giờ đây giữa nàng và anh ta chẳng còn một chút giàng buộc chung nào ngoài một tờ hôn ước - theo quan điểm về một đám cưới hiện đại - có giá trị không hơn hoá đơn một bữa trưa bình dân cho nhiều người.

Anh ta muốn vỗ cánh bay đi. Anh ta muốn có được cơ hội bay về che chung ô với người tình cũ.

Sáng sớm nay, mới 5 giờ, Trung đã thản nhiên đưa cho nàng một lá đơn ly hôn. Trung nói rằng anh ta cần phải quay lại với người yêu cũ vì họ còn có chung một đứa con trai đã gần tám tuổi. Anh ta cần phải hợp lý hoá gia đình cho con trai anh ta khỏi hổ thẹn với chúng bạn vì không có bố.

Và rằng Trung đã quá chán phải ép mình ái ân cùng nàng. Rằng, trong suốt bảy năm qua mỗi khi chung đụng với vợ, anh ta thường phải tưởng tượng ra đang ân ái cùng người yêu cũ thì mới thoả mãn. Nàng tuy là trông cũng được nhưng lại quá ngoan ngoãn bảo gì mới làm nấy vì thế mà trở nên ngán ngắt như cơm nguội. Nàng quá khô khan, nàng không bốc lửa, nàng

nằm thẳng đuồn, cứng queo như một súc gỗ.

Chồng nàng trở về với người yêu cũ vì họ hoà hợp với nhau trong tình yêu hơn. Cô ta như một chiếc tất vừa chân êm ái với Trung - luôn tìm được nhiều cách phong phú, thú vị đưa anh lên được đến tuyệt đỉnh khoái cảm.

Chưa hết!

Rằng trước đây Trung lấy nàng vì bố nàng có hứa cho anh ta một chức giám đốc. Nhưng ông đã lừa đảo. Ông đã quá khôn khéo nuôi trong anh ta cái hy vọng lớn lao để anh tin vào một lời hứa hão, khiến anh mất trắng bảy năm lãng phí sự nghiệp. Giờ đây bố nàng đã mất, Trung chia tay với nàng mà chẳng trách móc gì ông nữa cũng đã là có tình, có nghĩa lắm rồi.

Chồng Phương Oanh còn nửa kín nửa hở khoe với nàng rằng bà giám đốc mới hứa nếu anh ta quay lại với mình, bà ấy sẽ dẫn đường chỉ lối để anh cũng sẽ có được một chân giám đốc nào đó như bà ta..

À ra là vậy! Có lẽ đây mới chính là cái Đỉnh mà chồng nàng muốn leo lên.

Nhưng nàng không quan tâm điều này. Đàn ông mê quyền lực là chuyện thường tình. Có trách thì nên trách cái cách đi lên đây như bắn của họ mà thôi!

Nàng chỉ choáng váng khi vỡ nhẽ ra rằng trong suốt bảy năm qua nàng càng cố gắng ngoan ngoãn, và làm theo tất cả các cách chỉ dẫn của anh ta thì lại càng làm cho anh ta trở nên khó hoà hợp.

Tội do nàng gìn giữ không chủ động đòi hỏi tình dục vì e sợ rằng chồng nàng đã từng kết tội nàng quá ham muốn nhục dục nên mới hư hỏng từ bé.

Giờ đây chồng nàng lại bỏ nàng chỉ vì nàng quá ngoan ngoãn, quá thụ động trong quan hệ vợ chồng. Ôi, yêu nhau thì cau sáu bổ tư. Ghét nhau cau

sáu bố ra làm mười.

Nàng đã cắn răng chịu đựng tất thảy những bất ứng của chồng trong đời sống hàng ngày mong sao có được trong tay một người chồng như muôn vạn những người phụ nữ bình thường khác. Ấy vậy mà nay chồng nàng chỉ coi nàng là chiếc dép không được vừa chân anh ta đành phải xỏ mỗi khi cần đi xuống đất.

Chao ôi! Anh ta đã ích kỷ đến nỗi chẳng thèm giả vờ một lần gọi tên vợ để trả ơn đã cho anh ta mượn xác mình. Chỉ cần một lần như thế thôi, nàng sẽ lấy được quyền làm người tình chủ động đưa anh ta lên đỉnh cao ân ái. Và rồi họ cũng có thể có được một cái gia đình hoà hợp như bao gia đình bình thường khác.

Ôi lầm lẫn! Lầm lẫn! Nàng có tội gì chứ?

Ôi giá như nàng có thể vượt qua được lòng tự trọng để kêu lên: “Tại sao? Tại sao anh không gọi tên em! Hãy gọi tên em trong các cuộc ân ái! Gọi tên em - đó là chiếc chìa khoá - là bùa phép giúp được người phụ nữ mở cửa cho chồng mình vào được thiên đường của họ!”

Chẳng lẽ chồng nàng không biết câu các cụ từ xa xưa đã tổng kết: đàn bà yêu bằng tai?

“Hãy thổi vào tai người đàn bà những lời mật ngọt! Hãy gọi tên họ một cách âu yếm, đắm say trong cuộc ân ái, họ sẽ trả ơn anh bằng tuyệt đỉnh khoái cảm!”

Nhưng giờ đây mọi chuyện đã quá muộn để nàng thú nhận điều đó. Chồng nàng đã gặp lại người tình cũ. Chồng nàng lại gọi tên người đối tình trong các cuộc làm tình mà không biết rằng đó chính là câu bùa chú tình yêu giúp anh ta có thể lên đến tuyệt đỉnh khoái cảm ngay trong thiên đường của vợ mình -

cái mà chồng nàng cho rằng đó là bằng chứng của tình yêu.

Còn nàng! Đây là tình yêu của nàng? Bảy năm đã trôi qua, hy vọng nuôi dậy một tình yêu đã bị người nàng trông mong gặp tắt không thương tiếc. Nàng phải làm gì bây giờ đây? Phải đi đến đâu để kiếm tìm một tình yêu đích thực cho mình?

Ai? Ai chứ? Ai là người có đủ cao thượng để bước qua được những quan niệm cổ hủ khi phát hiện ra nàng là người không còn trinh trắng?

Ai sẽ là người đàn ông có đủ sức mạnh của tinh thần để có thể yêu con người nội tâm của nàng bất chấp thể xác tầm thường của nàng?

Sỏi ư? Người hùng cứu mỹ nhân ư? Cứ mỗi lần nhớ đến Sỏi, nàng lại nhớ đến gương mặt rắn rỏi rất có vẻ đàn ông và đôi lông mày đậm xéch của Sỏi vươn cao như đôi cánh đại bàng đang bay lên trong ánh sáng rực rỡ của sấm chớp ngay trên đầu lão quý dâm dục. Rồi từ năm này sang năm khác ấn tượng ấy cứ mãi thêm sâu đậm và gương mặt trong mơ ấy cũng cứ lớn lên thêm từng ngày và trở thành gương mặt của một người đàn ông thực sự chứ không còn là gương mặt của một cậu bé 11 tuổi năm xưa nữa.

Sỏi mãi mãi là thần tượng cao quý nàng đã nuôi dưỡng trong tim mình từ cái đêm mưa gió bi thảm ấy. Anh quá biết rõ nàng - bản chất là một cô gái cũng trong trắng như biết bao những cô gái trong trắng đáng được trọng vọng khác, nên nàng cũng cho mình có được cái quyền hy vọng được anh yêu.

Nhưng Sỏi cũng lại là người chứng kiến tận mắt cái đêm ấy. Anh cũng lại là người phải chia sẻ với nàng cái bí mật ghê tởm của đời nàng. Và lại, hình như anh còn che giấu một bí mật kinh khủng khác nữa mà cả nàng và anh không bao giờ dám mon men tới nếu còn muốn tâm hồn mình còn được sống yên ổn: cái chết đáng ngờ của lão Hanh ngay trong đêm mưa gió ấy.

Liệu bàn tay bê tảng đất lớn năm xưa của Sỏi có đã làm nên án mạng? Có phải anh luôn lảng tránh nàng vì sợ đối diện với nàng là sẽ phải luôn nhớ tới vụ án mạng trên cánh đồng năm xưa? Vì ơn sâu nghĩa nặng mà nàng đã mang đối với Sỏi, nàng luôn tôn trọng sự lựa chọn của anh. Nàng đành phải đi kiếm tìm ở nơi khác một con người khác với hy vọng có thể có được một tình yêu, khả dĩ có thể lấp đầy khoảng trống Sỏi đã để lại trong tâm hồn nàng.

“Tình yêu! Ôi tình yêu! Mi có thật hay chỉ là sự tưởng tượng? Là sự ngộ nhận của mỗi người? Là sự hoang tưởng trong trái tim ta? Mi ẩn náu nơi đâu trong gương mặt người đàn ông nào mà ta cảm tìm? Mi ở đâu trong cái gầm trời này chứ?”

Nàng chỉ còn có mong muốn được một ai đó khao khát, một ai đó như chồng nàng - người đã khao khát người đàn bà được ao ước kia.

Nàng chỉ tiếc đời nàng đã trôi trong uổng phí bảy năm. Nhưng nàng biết căm thù ai đây? Ai đã gây nên bất công này chứ? Căm thù cái con quỷ già dâm dục trong quá khứ ư!

Lão Hanh đã bị chết đuối ngoài đầm cá gần hai chục năm nay rồi. Lão chết là đáng đời, nhưng cũng chẳng ích gì! Chẳng thể mang lại cho nàng một cuộc đời thiếu nữ vô tư trong sáng mà nàng hoàn toàn xứng đáng có nó.

Chỉ có Sỏi mới biết nàng vô tội. Chỉ có Sỏi mới thương nàng. Kể từ cái đêm khốn kiếp đó, bao giờ hai người cũng tránh gặp gỡ lâu riêng với nhau. Cả nàng và anh đều không muốn nhắc tới cái quá khứ bi đát đó. Nhưng bây giờ thì nàng nhớ tới lời hứa của Sỏi: anh sẽ luôn luôn bên nàng khi nàng cần sự giúp đỡ.

Sáng nay, đúng 6 giờ sáng nàng nhắn tin di động cho Sỏi: “Anh đang ở đâu đấy? Em cần gặp anh ngay! Anh có bận không? Anh có thể đến gặp em được không?” Sỏi đáp lại: “Anh đang trên đường đi đón ông thầy giáo ở sân

bay. Hôm nay cũng hơi bận, chưa biết khi nào xong việc. Khi nào xong việc, anh sẽ gọi lại.”

Nàng đợi Sỏi đến hơn 12 giờ thì không chịu đựng được nữa. Nàng đến khách sạn Over anh Over thuê một phòng trên tầng bốn rồi bấm điện thoại di động gọi Sỏi:

- Em cần gặp anh ngay! Ngay lập tức! Em chờ anh ở phòng 404 khách sạn Over And Over!

Nàng nghe thấy giọng Sỏi tỏ ra không mặn nồng lắm khi trả lời:

- Mấy hôm nữa có được không? Hôm nay không được rồi. Anh bận lắm!

- Không! Em không thể chờ được! - Phượng Oanh cố năn nỉ.- Em cần anh ngay hôm nay! Cần ngay bây giờ! Chỉ có anh mới có thể giúp em được thôi!”

Nhưng giọng Sỏi vẫn vang lên đầy vẻ ngần ngại:

- Bây giờ thì anh đang đi ăn cơm với chú Lê Văn rồi! Chiều nay anh có cuộc gặp rất quan trọng với đối tác bên Bộ Văn hoá. Tối nay lại phải về quê. Sáng mai anh phải đi gặp thầy Cả về việc làm lễ giải hạn cho anh ở quê. Thầy đã hẹn sẽ cho gọi anh mà mãi chưa thấy gọi. Anh sốt ruột quá! Tối nay các cụ bô lão ở làng lại sẽ có một cuộc họp quyết định cho anh có được tài trợ cho làng làm cổng làng hay không. Thôi, khi khác nhé! Ba ngày nữa anh sẽ ra Hà Nội gặp em?

Nàng ấp úng nói năng vòng vèo rằng nàng cần anh... nàng cần anh cả về mọi mặt... Nàng muốn anh đến gặp riêng nàng ở khách sạn để có thể giải bày được hết nhẽ hơn...

Nhưng Sỏi vẫn khẳng khái: ba ngày nữa anh sẽ đến gặp em!

Những ba ngày nữa Sỏi mới có thể đến gặp nàng trong khi nàng đang cần anh ta như cần khí trời để thở.

Nghe giọng nói có vẻ muốn ngãng ra của Sỏi, Phượng Oanh bỗng thấy thương hại cho sự ngây ngô của chính tâm hồn mình. Trong cái thế giới trần tục đầy thực dụng đầy sự toan tính với những âm mưu đối trác thô bỉ này mà nàng lại muốn đi tìm một tình yêu chân chính ư?

Té ra ai cũng có cái đỉnh của mình để vươn tới. Trung là sự đam mê quyền hành, tiền bạc, vật chất. Còn Sỏi khi đã quá thừa của cải thì lại cần danh tiếng: anh đam mê đi tô danh tiếng cho mình và tô danh tiếng cho cái làng quê xuất xứ của mình.

Ôi với nàng, tất cả những thứ đó chỉ là những thứ thật hão huyền - những câu nói đã được nâng lên bằng mỹ từ, giống cái chum đất đã được tráng một lớp men sứ trông bóng loang loáng, gõ vào kêu choang choang, nhưng bản chất cũng vẫn là làm bằng đất mà thôi..

Sỏi chẳng đang hy sinh nàng cho cái danh tiếng sắp tới của cái làng quê chết rấp mà nàng thù ghét nguyên rủa và vĩnh viễn không muốn quay về nếu không có hai ngôi mộ thân thương của ông bà nội nàng còn nằm đó sao.

Vậy mà trước đây Sỏi đã hứa hẹn như thật với nàng rằng anh ta luôn thương yêu nàng. Nàng có thể gọi anh ta bất cứ khi nào nàng cần! Ôi cũng chót lười đầu môi cả!

Vậy mà nàng đã tin, đã coi Sỏi là thần tượng của lòng mình. Đã bao đêm nàng nhớ về anh ta với tất cả từng tế bào trong cơ thể, từng nơtron trong hệ thần kinh của mình.

Ôi! Nàng đã lầm lẫn biết bao! Không ai hết! Cả Sỏi nữa, người duy nhất còn lại có những mối quan hệ với nàng trong cuộc đời này cũng đang chẳng

thèm quan tâm đến cuộc sống và cái chết của nàng!

Lúc ấy ngực trái nàng thắt lại một nỗi đau đớn trào dâng. Tâm hồn nàng thất vọng tràn trề. Nàng lặng đi, nhưng trong đầu nàng bỗng vang lên một giọng nói không lời nhưng sắc bén như một mũi tên xuyên suốt trái tim vốn đã trần trụi vì bị tổn thương luôn toang hoác vì không còn một lớp màng tự tin để bảo vệ: “Ôi trái tim nhẹ dạ, ngu ngốc của ta! Mi thật đáng thương, nhưng mi cũng ngu lắm. Mi thật đáng chết! Hãy chết đi! Chết đi!...”

Rồi nàng bỗng nhiên thấy mình cất tiếng cười gằn vào máy:

- Cái làng quê của anh nó sắp chạy đi đâu mất mà anh phải vội thế?...Anh không muốn gặp em nữa thì cứ nói thẳng, việc gì phải viện những lý do nực cười thế? Hoặc là ngay bây giờ hoặc là không bao giờ nữa hết! Anh sẽ phải mãi mãi ân hận nếu không tới gặp em ngay lúc này!...

Nàng nghiêng răng tắt điện thoại di động, ném nó vào xó chiếc đi văng.

Trong khi chờ đợi, nàng gọi tiếp tân cho một chai Whichky - loại rượu mạnh ở nhà, hàng đêm nàng vẫn uống trộm chồng để tiêu sầu.

Nàng đã dội liên tiếp hết cốc rượu này đến cốc rượu khác vào cổ họng, mong rửa trôi hết được những thực tế nghiệt ngã đang đu bám vào quanh nàng. Nàng cần dùng khí để thổ lộ bằng hết nỗi lòng của mình với Sỏi.

Nửa chai rượu đã đi bay. Chân tay, người ngợm nàng cảm thấy vô cùng bồn chồn, bứt rứt, nhấm nhút như muốn nổ toang, không sao chịu đựng được; nhưng dường như đầu óc nàng vẫn không chịu mụ mẫm đi cho. Nó cứ căng lên nhạy cảm như dây đàn để hứng lấy từng ngọn roi chân xác của lý trí quất vào từng huyết chí tử.

Nàng lại moi chiếc điện thoại di động trong góc đi văng ra bấm máy nhắn tin cho Sỏi - người duy nhất còn lại trên thế gian này có ý nghĩa đối với nàng.

Nàng mới viết được mấy chữ: Phuong Oanh dang ... - thì thấy ngao ngán chẳng biết viết gì thêm nữa. Chán nản làm nàng chẳng nhớ nổi mình đã có gửi cái tin nhắn viết dở dang đó đi trước khi gập máy vứt đại xuống đi vắng không nữa.

Nàng lại nhấc chai rượu lên, lại rốc nó vào cổ để cổ mài mòn mọi tế bào tri giác còn lưu chút tỉnh táo của mỗi đầu dây thần kinh, trong khi trái tim vẫn không nguôi giãy giụa trong tuyệt vọng vì chờ Sỏi tới.

Nàng tu rượu để mong được mất trí vào lúc này bởi lý trí của nàng mách bảo Sỏi sẽ không tới.

24 GIỜ LÊN ĐỈNH

Nguyễn Thị Anh Thư
www.dtv-ebook.com

Phương Quang Sáng

17. giờ 55phút, ngày 19 - 6 - 2008

Sáng đến Over And Over Hotel lúc 17 giờ 35 phút.

Sáng hỏi nhân viên lễ tân và được biết Phương Oanh vẫn đang ở trên phòng.

Sáng lên trước cửa phòng 404 và gõ cửa. Không thấy tiếng ai trả lời.

Sáng đẩy nhẹ. Cánh cửa hé mở. Anh đi vào phòng và nhìn thấy Phương Oanh nửa nằm nửa ngồi ở đi văng. Đầu nàng ngoẹo sang một bên. Một cánh tay nàng buông thõng xuống sàn nhà. Những bãi nôn mửa nhầy nhụa vung vãi dưới sàn nhà xung quanh một chai Whichky đã cạn.

Sáng lấy tay khẽ lay vai Phương Oanh. Phương Oanh vẫn say li bì, im lìm như một tảng đá.

Sáng lắc đầu thềm chê trách: “Thật kinh khủng! Làm sao cô ta lại có thể bê tha, be bét đến thế này chứ!”.

Sáng nhắc điện thoại gọi phục vụ buồng vào. May quá, phục vụ buồng lại là một người đàn bà luống tuổi. Anh đưa cho người phục vụ 200.000 đồng đề nghị bà dọn dẹp, lau chùi ngay hộ phòng cho Phương Oanh.

Vừa lúc đó tiếng nhạc từ chiếc điện thoại di động của Sáng lại réo lên. Lại là cha anh gọi tới. Sáng bấm vào nút có hình chiếc ống nghe và cố hạ giọng

ngọt ngào nhất:

- Cha à! Con, Sỏi đây ạ! Có việc gì thế ạ?

Giọng cha anh khào khào vọng tới:

- À! Này, anh Hùng trưởng thôn báo hôm tới Xã sẽ họp với dân vì nhiều vấn đề nhưng trong đó sẽ có bàn về việc có nhận tài trợ của anh để xây cống cho làng hay không đấy. Anh có về thì về!

Sáng đã được anh Hùng thông báo từ tuần trước về việc này:

- Dạ, con biết rồi ạ! - Anh hỏi lại một cách bình thản - tối ngày 20, thứ sáu, tối ngày mai phải không cha?

- Tôi không biết là tối thứ nấy! Anh ấy chỉ bảo tôi nhắn lại cho anh là thay đổi rồi, họp tối ngày 19! - Giọng cha nhừa nhựa như đã đầy rượu hay là ấp úng vì lúng túng không biết.

- Trời ơi! - Sáng kêu lên thoảng thốt - Ngày 19 là tối nay! Tối thứ năm! Sao lại thay đổi lại thế, hờ cha?

- Nó bảo tại sáng thứ bảy này Ủy ban nhân dân Huyện và Đảng ủy Huyện cùng về họp với xã ta nên các anh ấy phải xin làng họp ngay ngày và tối thứ năm để còn có nội dung, kết quả báo cáo lên Huyện vào sáng thứ sáu. Các ông ở trên Huyện lại họp trước với nhau để thống nhất ý kiến cho các ông xuống họp với Xã có hướng lãnh đạo Xã trong cuộc họp vào ngày thứ 7.

- Hừ! Lại còn thế nữa! Cách rách quá! - Anh ấy báo từ bao giờ mà bây giờ cha mới báo với con?

Giọng cha có vẻ bức bối vì bị truy vấn:

- À! Từ hôm kia cơ! Thế thì sao?

Sáng rên lên:

- Cha ơi! Ngày 19 là tối nay! Tối thứ năm!

Cha anh ơ lên một tiếng rồi ấp úng:

- Tao quên mất!...- Chưa nói dứt câu, ông đã dập máy liên.

Ồi!Trời ơi là trời! Cha ơi là cha! Sáng muốn rên lên, nhưng lại thôi ngay. Vì anh không thể trách một cụ già đã gần 80 tuổi đã có triệu chứng nhũn não là không có trí nhớ tốt được. Cha anh còn nhớ ra được đến mức này và gọi lại cho anh là đã quý lắm rồi.

Anh rút trong chiếc cặp da nhỏ đựng tài liệu luôn mang bên mình ra một tờ giấy và một cái bút viết vài dòng để lại cho Phượng Oanh trước khi khẽ khàng đóng cửa đúng lúc đồng hồ chỉ 17 giờ 55 phút.

Thầy Cả ra hẹn cho anh đúng giờ Tuất từ 9 giờ tối đến trước 11 giờ đêm phải có mặt trên đền thầy Cả để thầy làm lễ giải hạn cho anh.

Từ trước đó cả mấy tháng, thầy Cả đã báo trước cho anh biết tháng này anh có một cái nạn lớn - rất lớn, liên quan đến sinh mạng con người.

Anh có hỏi tai nạn đó là thế nào? Nhưng thầy bảo rằng đó vốn là bí mật vận hành của Thiên cơ không được phép tiết lộ, cũng không được phép vi phạm đảo ngược cơ trời - một thứ bánh xe Càn - Khôn.

Thầy chỉ có thể dự báo để suy ngẫm mà thôi. Còn cơ may giảm nhẹ được đến đâu và vào lúc nào có thể van xin lượng Giời rộng mở thì còn là nhờ ở duyên Giời cho phép.

Chính vì vậy mà thầy Cả không thể báo trước lâu dài chính xác ngày giờ thầy có thể làm lễ giải hạn cho Sáng. Và cũng chính vì vậy mà anh phải hấp

tấp, vội vàng ra về ngay trong chiều hôm nay.

Anh chỉ còn đúng năm tiếng đồng hồ cho hơn 250 km để đến có mặt được ở đền thầy Cả và kịp dâng xong lễ theo đúng yêu cầu của thầy.

Nhưng khổ hơn là anh chỉ còn hai tiếng rưỡi đồng hồ nữa cho cuộc họp quan trọng ở làng tối hôm nay.

Sáng xuống chiếc Mercedes đang đỗ dưới tầng hầm, nhanh chóng rời khỏi khách sạn.

24 GIỜ LÊN ĐỈNH

Nguyễn Thị Anh Thư
www.dtv-ebook.com

Kiếp Này, Hay Kiếp Khác? Nơi Đâu Chờ Ta Một Trái Tim Nồng Nàn Đầy Nỗi Khát Khao?

23 giờ 29 phút, ngày 19 - 06 - 2008

Nhưng! Cuộc đời nàng sao quá nhiều chữ nhưng không như ý!

Sỏi vẫn đến như trái tim nàng hy vọng, song anh lại chê trách, ghê tởm nàng. Anh thậm chí không muốn là bạn nàng. Anh thậm chí còn không cả thương xót nàng như một người anh trai thương xót một cô em gái.

Không một chút thông cảm!

Anh không phải là một nửa đang lưu lạc đâu đó của nàng.

Ôi, giá mà trong đời nàng cũng có một người đàn ông nào đó rên lên gọi tên nàng trong cơn thoả mãn ái ân về cả thể xác và tinh thần!

Giá mà đời nàng cũng có một người thân thiết đến hoà tan cả linh hồn và thể xác sẽ cúi xuống rửa một giọt nước mắt tiếc thương trả lại sự thanh minh trong sáng cho vầng trán u uất và đau khổ của nàng, để nàng có thể thanh thản ra đi mãi mãi vì đã không lầm lỡ mất một kiếp đời trong cõi nhân gian.

Nhưng ai chứ? Ai là người mang khuôn mặt của Anh trong muôn kiếp trước của nàng? Người đàn ông nào mới đích thực là một nửa của nàng?

Cái bóng đen bắn thui hời hám của gã Hanh lại như hiện lên đang ngổn ngấu, vầy vạ trên thân thể nàng, khiến nàng choáng ngợp nghẹn thở.

Chẳng lẽ Anh - người trong muôn kiếp của nàng, người được quyền hưởng sự trong trắng của nàng lại hiển hiện trong kiếp này bằng hình ảnh thô鄙 bẩn thỉu của lão Hanh?

Nỗi đau đớn kinh hoàng mỗi lúc một dâng lên ngọt ngào, nhức buốt đến mức nàng không chịu đựng nổi.

Trong lòng nàng bùng lên một ham muốn mãnh liệt: xoá tan đi cái thân thể đã nhơ bẩn và trống rỗng đau buốt vì trái tim trong đó đã tan vỡ! Xoá đi tất cả nỗi đau!

Nàng cần ngay một khoảng không gian thoáng đãng để xoá đi nỗi ngọt ngào của thân kiếp đầu thai lầm lạc trong cõi nhân gian.

Nàng đã bay qua khung cửa sổ để đến với bầu trời thoáng đãng bên ngoài toà nhà trong tiếng phát thanh viên thông báo về Chứng khoán tuột dốc thảm, chỉ số Index rơi tự do... ở Bản tin tóm tắt cuối ngày 19 tháng 6 năm 2008, lúc 23 giờ 58 phút... và rơi vào đâu đó trong cõi hư vô ...

24 GIỜ LÊN ĐỈNH

Nguyễn Thị Anh Thư
www.dtv-ebook.com

Phương Quang Sáng

20 giờ 12 phút - 19 - 06 - 2008

Trễ quá rồi. 20 giờ 12 phút.

Anh đã đi hơn 250 km hết hơn 2 tiếng đồng hồ chỉ vì không hiểu sao hôm nay dọc đường lại có quá nhiều cảnh sát giao thông đứng chặn đường, bấm tốc độ. Đi dọc đường qua các địa phương anh đều được các lái xe ngược chiều nháy đèn pha cảnh báo có bấm tốc độ. Thế là xe xịn có thể đi tới 250km một giờ mà đi như rùa bò.

Sáng để ô tô ở nhà rồi vội vàng đi sang Nhà văn hoá của thôn. Ở đó cuộc họp của thôn đã tiến hành được gần một tiếng đồng hồ. Lúc này Hùng - ông trưởng thôn - một ông anh họ của Sáng đã đang đề đạt với dân làng nguyện vọng được xây công làng của anh.

Sáng lặng lẽ đứng vào sau lưng người cuối cùng ở ngoài cửa đằng sau phòng họp. Anh nhìn thấy cái gáy của cha mình ở ngay hàng ghế đầu tiên.

Sáng đứng lắng nghe những ý kiến của dân làng mà mỗi lúc lòng một thêm ngán ngấm.

Hình như hễ bàn tới làm một việc gì cần phải chung sức là y như rằng mọi người ở cái làng này toàn bàn ngang, toàn nêu ra muôn vàn sự phức tạp.

Có lẽ vì cái thế đất của làng Hoàng Ngôn là bãi ngang nên cái ngang đã thấm sâu vào bản chất của dân làng Hoàng Ngôn - những con người sống ở

nơi đây, nên mọi mong muốn làm đẹp cho làng của Sáng ở cái làng này cứ vấp phải muôn vàn trở ngại.

Ông trưởng Ban văn hoá thông tin của làng đứng lên phát biểu:

- Đụng đến cổng làng tức là đụng đến vấn đề văn hoá. Văn hoá thuộc ngành dọc được quản lý thống nhất từ tận trên Trung ương trở xuống rồi.

Khó đấy, đã đụng đến vấn đề vĩ mô của làng là phải xin phép Xã, rồi Xã phải làm đơn trình lên Huyện, rồi Huyện phải lập tường trình lên Tỉnh từ cả năm trước... tóm lại đây là vấn đề lâu dài không phải là cứ cạy có tiền muốn làm gì thì làm - nói làm cổng làng là làm ngay. Đúng là lớp trẻ nóng vội. Nóng vội quá!

Một ông già tóc búi củ hành ngồi ngay hàng ghế đầu nói:

- Chẳng phải vô cớ từ đời các cụ thành lập làng mấy trăm năm trước đến giờ không ai dám giở dúi chuyện làm cổng làng ra! Các cụ tổ đã không làm ắt là phải có lý của các cụ.

- Ôi dào, lại muốn mua danh bán tiếng đây! - Có tiếng ai đó từ bên dưới réo lên.

Hưng Sủa con trai thứ của lão Hanh già gật gù:

- Cần phải đề phòng cả cái bọn Việt gian bán nước xưa kia sẽ nhân những việc như thế này gửi tí tiền về lấy tiếng ủng hộ việc làng để rửa cái chuyện hại dân xưa kia lấy danh yêu nước bây giờ.

Một ông trung niên mặc cái áo thun vai áo thùng lỗ chỗ cười cười nói:

- Nhà tôi đang đói bỏ bố lên được đây. Chỉ có mỗi hai cái căng vác cái cuốc, cả đời chẳng ra khỏi làng bao giờ, chỉ có từ ruộng về nhà thì đi lối chó

nào mà chẳng được. Cứ nhiều cổng với chẳng cửa. Bảo nó có chi thêm tiền cho nhà tôi mua gạo ăn hàng ngày, không phải ăn khoai néo cột nữa thì tôi ủng hộ cả hai tay! Ngày nào tôi cũng chui qua cái cổng của nó vài ba lần!

Mọi người cười ồ lên có vẻ khoái trí với đề nghị sát sườn ấy lắm.

Ông Bí thư 78 tuổi sau khi nghe chán những lời bàn ra tán vào rồi, phút cuối mới dùng đĩnh:

- Chúng ta đều biết chuyện ông Nguyễn làng ta bên họ nhà tôi: năm 1954 ông ấy được ta cho đội lốt đi làm con nuôi của đức giám mục ở nhà thờ rồi di cư vào Nam học. Ở trong đó ông ấy học giỏi đến mức được chính quyền Ngụy cho đi du học. Rồi ông về nước trở thành một phóng viên báo chí bình luận có tầm cỡ quốc tế, rồi được chính quyền Sài Gòn thừa đó công nhận là một viên chức báo chí lớn trong chính quyền, rồi được trở thành ông chủ một tờ báo rất có tiếng tăm. Nhưng thực tế, dưới cái lốt đó, ông Nguyễn là một trùm tình báo cỡ lớn của ta.

Nhưng năm 1967 cơ sở bị lộ, ông bị địch bắt ra xét xử ở một phiên toà đại hình chấn động cả Sài Gòn, làm huyên náo đến tận Quốc tế - phải đày ra tận Côn Đảo. Rồi lại được địch thả vào năm 1970. Chẳng biết lúc ấy ông ấy có khai khùng gì không nhưng tôi được biết là sau giải phóng thì ông ấy lại bị ta bắt. Ông Nguyễn bảo: phải mất một năm điều tra thẩm vấn, cấp trên thấy ông ấy vô tội không khai báo gì hồi bị Ngụy bắt nên mới thả ông ấy ra. Ông ấy bảo được địch thả chỉ vì ông ấy có họ hàng thế nào đó với tên tỉnh trưởng. - Cũng chẳng biết có đúng thật như thế không? Vẫn thấy ông ấy được tự do đi lại, vẫn ở trong thành phố Hồ Chí Minh, nhưng lại chẳng thấy cấp trên về làng tuyên bố trắng đen gì ráo! Lúc đó tôi chỉ là một anh phó chủ tịch xã. Tôi cũng phải gương mẫu vì nghĩa diệt thân - không thể vì tình họ hàng mà lem nhem bênh vực cho một chuyện chẳng rõ trắng đen gì cả.

- Thế nó mới phức tạp chứ! - Ông chủ tịch hiện tại, tức ông Bí thư cũ gật

gù góp ý - Thà ông ấy cứ có cái lí lịch rõ ràng là tên Việt gian đã từng bán nước nay quay lại thành Việt kiều yêu nước thì nó đi một nhẽ, vì ta đã có chủ trương hoà hợp theo đúng chính sách của Trên - đến tận Thủ tướng ngay cũ Nguyễn Cao Kỳ, chúng ta còn chấp nhận được nữa là. Đảng này nó lại là chuyện mù mờ lý lịch - lúc thì có cống hiến cho cách mạng, lúc lại chẳng biết có cống hiến nữa hay không, hay lại là tên phản động? Nếu không phải là phần tử xấu thì tại sao ông ấy giỏi thế, lại đã từng có công cống hiến cho cách mạng mà Đảng và nhà nước lại không dùng nữa. Rồi lại còn có một thời gian bị ta bắt giam nữa chứ. Hay là ông ấy lại phản bội rồi? Đấy, cái mù mờ - cái đấy mới đáng sợ. Trong một cuộc chiến, đáng sợ nhất vẫn là một tên dám trở cờ. Một tên hay thay đổi lập trường quan điểm. Tên ấy dám đâm dao vào lưng chiến hữu lắm.

Ông Bí thư nhăn mặt giơ tay ra hiệu và cắt ngang lời ông chủ tịch:

- Ông không được phân tích lung tung như vậy! Ông Nguyễn nhà tôi là một anh hùng cũng như nhiều anh hùng tình báo khác mà trên chưa được phép tiết lộ nhiều thông tin... Và lại ta đang nói vấn đề khác, ông phải để tôi nói hết đã, rồi ông phát biểu sau... Hồi năm 2000, ông Nguyễn về làng xin hiến hai mươi triệu - nghe nói đó là toàn bộ tiền về hưu một cục Nhà nước cấp một lần cho thời gian hoạt động tình báo cho ta của ông ấy - ông ấy muốn giúp làng xây một cái cầu đá để có thể kéo được xe cải tiến chở lúa qua cái ngòi từ con đường đồng về làng.

Ông Chủ tịch lại cướp lời:

- Tôi còn nhớ: ông ấy bảo rằng: thương anh em họ hàng nhà ông ấy cùng dân làng cứ phải gánh sắn, gánh khoai kéo kệt từ ngoài ruộng về làng vì xe cải tiến không đi qua được cái cầu bằng tre mỏng manh nhỏ hẹp - chẳng biết có phải vậy không hay là trong quá khứ đã làm chuyện tội lỗi nay phải làm việc thiện mong được yên ổn tâm can!

Ông Bí thư ghiền răng, cổ ghìem tiếng :

- Không có chứng cứ gì thì đừng có cố bôi nhọ người ta chứ!

Ông Trưởng an ninh thôn vội đứng lên phát biểu xuê xoa:

- Thôi! Thôi! Tôi can hai ông! Bây giờ người ta thường làm như vậy cả: bọn buôn ma túy, bọn buôn lậu, bọn làm gái mãi dâm bán phần buôn hương, bọn buôn bán người qua biên giới, bọn tham nhũng, bọn quan tham cướp đất của dân... thường là bọn đi đêm hoặc chui vào tận gian hậu của nhà đền, góp tiền từ thiện ghi tên công đức lên bia đá, bảng vàng nhiều nhất. Nhà đền có thể không có tai mắt quần chúng nên còn bị lừa, chứ chúng ta cũng nhắm mắt ngậm miệng ăn tiền như thế thì thật là mất lập trường quan điểm.

Hưng Súa ngồi dưới đá thêm vào:

- Đấy! Người ta đã từng là chiến sĩ tình báo cao cấp chỉ mong được cống hiến cho làng một cái cầu con con bé xíu qua con ngòi tận tít cuối làng, khuất nẻo chẳng ai biết mà làng còn chưa chuẩn cho vì quá khứ mờ ám nữa là làm tận một cái cổng chào lớn, hiên ngang thay mặt làng đón chào quan khách. Chúng ta không thể để ai cứ cậy có tiền là ra oai cũng được!

Ông Bí thư e hèm hắng giọng nói to:

- Nói phải có thứ tự chứ. Đây là cuộc họp chứ không phải là cái chợ. Ai thích nói cứ chen ngang nói bừa. Trật tự nào! Ai muốn phát biểu thì phải giơ tay xin đăng ký đã chứ!

Đám đông trong phòng lắng xuống.

Ông Chủ tịch e hèm cho ngọt giọng:

- Đăng này... ông Phương Quang Sáng - nhà doanh nghiệp ở Sài Gòn - tức

cháu Sỏi con ông Thường trước đây ở làng ta, đã từng có tội phá hoại bờ ruộng hợp tác xã để đặt lờ bắt cá bị bắt sống quả tang - chuẩn theo pháp luật là có tội uy hiếp tài sản xã hội chủ nghĩa. Chưa kể trước đó còn nhiều lần đêm hôm mò mẫm đáng ngờ ở các ao ngòi, đã từng bị tình nghi là có dính líu đến một vụ chết người, đã bị bắt giam theo dõi 2 ngày, có ghi chép ngày tháng rõ ràng - chuẩn theo nguyên tắc đạo đức là chưa được quang minh, trong sáng...

Ông Bí thư tiếp lời:

- Đã đành nay cháu nó cũng đã có những biểu hiện tiến bộ, nhưng đó cũng chỉ là nghe đồn đại thế thôi, chứ cháu Sỏi ở quá xa làng ta, cháu ấy làm những gì thì chúng ta không kiểm chứng được.

Nhờ sau này nhờ danh tiếng là đã từng làm nhà tù thiện lớn ở làng ta rồi cháu ấy lại được mời ra làm quan chức cấp cao, rồi lại mắc tội tham nhũng hoặc những tội gì gì khác chẳng hạn thì có phải là chúng ta đã gây khó cho Đảng và nhà nước vì ngay từ những bước đi ban đầu đã xoá mờ lập trường, bao che những chuyện mờ ám, khuất tất để người xấu có cơ hội leo cao không? Vì vậy, chúng ta cũng nên xem xét cho kỹ lưỡng một chút, làng lúc nào mà chẳng ở đây, có mất mát đi đâu đâu mà vội...

- Các bác nói chí phải. Tôi nhất trí ủng hộ quan điểm của hai bác Bí thư và Chủ tịch. - Ông trưởng ban an ninh thôn phát biểu - Bởi vì cũng như các làng khác, chúng ta chỉ có một cái cổng làng. Hơn nữa, làng ta còn chưa có Thành hoàng làng, nên phải để dành cho người có danh, có đức sáng láng nhất của làng làm cổng, vì người đó sau này sẽ được ghi danh sổ sách, cũng sẽ trở thành Thành hoàng làng ta. Theo tôi là ta nên đề nghị các bác bên gia đình ông Bí thư, hoặc ông Chủ tịch.

Hưng Sửa nhao lên nói:

- Yêu cầu các hộ bên gia đình ông Bí thư và ông chủ tịch lên tiếng đi! Đã có lý lịch trong sáng rồi, có dám nhận làm cống làng hay không?

Ông Hùng Trưởng thôn là người điều hành cuộc họp hỏi:

- Thưa gia đình hai bên được đề cử có ý kiến gì không ạ?

Bà vợ ông Bí thư vội vã đứng lên:

- Ấy, ấy! Nhà em xin vô cùng cảm ơn làng ta đã tín nhiệm gia đình em. Nhưng em xin được mạn phép giải bày cùng các bác - Bà run run sợ hãi - hiện tại gia đình các cháu nhà em chúng cũng là cán bộ Nhà nước cả, nhưng mới chỉ là cán bộ chức thấp, chưa có cái oai danh nào. Nhà chúng em là chưa dám nhận vinh dự lớn ấy đâu ạ! Nhà em xin nhường cái danh dự ấy cho nhà bác Chủ tịch xã đấy ạ!

Ông trưởng thôn quay sang hỏi:

- Thế còn gia đình bên ông Chủ tịch ạ?

Bà vợ ông Chủ tịch đứng lên ỏn ẻn:

- Em và nhà em không dám nhận thịnh tình của bà Bí thư đâu ạ. Em là em cũng xin nhất trí với ý kiến của bác gái Bí thư đấy ạ! Nhà em thì các con cháu còn kém hơn bên gia đình bác Bí thư, không được phát triển lắm. Nhưng, nếu các bác làng ta cứ nhất quyết tín nhiệm nhà em thì em xin khuất đến lúc các cháu con trưởng Cả ở ngoài Hà Nội chúng nó thành tài ạ. Nếu làng chờ được thì nhà em xin vâng ạ!

Ông Trưởng ban An ninh thôn phản đối:

- Chờ thế thì biết đến mùa quýt nào. Bây giờ con trưởng Cả mới 4 tuổi. Hay là chúng ta lại quay lại bên nhà ông Bí thư nhỉ?

Bà vợ ông Bí thư vội vã đứng lên.

- Ấy không đâu ạ! Nhà em cũng như bên bà Chủ tịch, cũng xin khuất làng đến khi thẳng cháu đích tôn nhà em nó đỗ thạc sĩ ở Hà Nội đã ạ. Nhưng em cũng thú thật với làng rằng nó sắp đỗ rồi thật đấy ạ, nhưng bằng cấp thì có chứ tiền thì ít lắm không có đâu ạ.

Ông anh họ Trường thôn của Sáng khuyến khích:

- Thì các bác cứ nhận đi đã lấy cái tiếng thơm cho Thành hoàng làng đi đã. - Có vẻ như ông đã quên hết những lời tâm huyết của Sáng bàn với ông lần trước. - Tiền nong thì theo tôi là ta cứ bỏ cho từng suất đình giai trong làng nhỉ...

Thế là râm ran lên những tiếng kêu ca phàn nàn rằng: ăn còn chả có cứ về chuyện, đúng là phú quý sinh lễ nghĩa... đúng là rơm đời...

... Thế nghĩa là không đến lượt Sáng được phép ước mơ xây một cái cổng làng theo kiến trúc cổ của làng xã Việt Nam. Có thể rồi thì làng Sáng cũng sẽ có một cái cổng sau bao năm quyên góp, nhưng anh biết chắc chắn nó sẽ chột chất vấy vá, mầu mè và tạm bợ vì ai ai cũng có quyền làm chủ tập thể nó. Và rồi ai ai trong làng cũng thăm nguyên rửa anh vì anh đã là đầu mối gây nên chuyện phải chi tiền đóng góp của nhà họ để rồi làm nên một thứ xấu xí đến thế.

Anh - Phương Quang Sáng - một trong những doanh nhân thành đạt ở Thành phố Hồ Chí Minh, vậy mà dường như lại gặp muôn vàn trở ngại ngay trên tại quê hương mình. Anh muốn xây dựng một hình ảnh đẹp, một danh tiếng tốt nhất cho quê hương mình, vậy mà cả cái đám đông trong phòng họp kia mấy ai chia sẻ được sự thiện chí của anh trong vấn đề này?

Sáng bỏ về nhà. Anh còn phải đi lên Đền thầy Cả. Cha của anh vẫn ở lại

trong phòng họp.

24 GIỜ LÊN ĐỈNH

Nguyễn Thị Anh Thư
www.dtv-ebook.com

Phương Văn Thường

03 giờ 19 phút - 20 - 06 - 2008

Vốn trước gia đình ông cũng vào loại khá giả của xã. Ông sắm được hẳn ba cái máy xay xát, việc nhiều đến mức phải thuê thêm người làng để trông coi. Cám tấm của ba cái máy xay xát lúc nào cũng đủ để ông nuôi được 50 con lợn trong chuồng một cách thoải mái. Ông đã xây được nhà mái bằng, chỉ phải vay chút ít. Ấy thế mà...

Ông Thường lại vê vê một viên thuốc ấn vào nõ điếu, xoè một mồi lửa châm vào thuốc, rít vào một hơi cháy cổ rồi phả hắt khói ra như muốn hắt cả những bức bối ra khỏi gan ruột, rồi lại nhấp một chút rượu trong cái chén Giang Châu, bần thần nghĩ ngợi.

Từ tối hôm qua đến giờ hầu như ông không ngủ được. Nằm trên giường mà cứ nhắm mắt lại là ông lại thấy đầu mình cứ như một cái đầu máy vidêô. Biết bao nhiêu đau khổ, bại hại ông và cái gia đình này đã phải trải qua, ông luôn muốn quên đi để sống nốt những ngày cuối đời cho thanh thản, thì nay lại hiện lên hết. Cuộc họp tối qua đã bối sục lên cả. Ông lại phải dậy lấy chén rượu nhắm nháp cho đỡ buồn.

Từ ngày thằng Nguyễn là con trai thứ ba của ông ra ở riêng, ông phải cấp bớt cho nó một cái máy xay xát làm vốn sinh sống, ông đã thấy buồn đứt ruột. Ông đang ra sức tích góp tiền của ngày đêm để trả nợ xây nhà chưa xong, chứ đừng nói tới sắm lại được cái máy xay xát, thì thằng Sỏi đã gây hoạ làm mù mắt thằng Thủy.

Vì vụ thằng Sỏi gây hoạ mà phải bán bớt một chiếc máy xay xát nữa, gia đình ông đang từ giàu có lại rớt xuống chỉ còn đủ ăn. Ông nhận thấy thầy Cả bói sao mà tài, sao mà giỏi, sao mà đúng thế.

Chưa hết. Thằng Thuỷ đeo một con mắt giả, cha mẹ nó sợ nó sau này không lấy được vợ nên nằng nặc bắt đền nhà ông, đòi nhà ông phải ký giấy trước hứa gả con San chị thằng Sỏi cho nó làm vợ. Thằng Thuỷ 15 tuổi vốn đã rất xấu trai nay thay một con mắt giả nhìn cứ trừng trừng trông lại càng ghê rợn. Đã thế thằng Thuỷ lại còn học dốt mới học hết lớp hai nên chỉ thích được ở nhà chăn trâu.

Con San nhà ông 17 tuổi xinh gái nhất làng lại đang học năm cuối cấp III rất giỏi. Con San mơ ước sau này được đi học Đại học nên dứt khoát không chịu lấy chồng ở làng chứ đừng nói lấy thằng Thuỷ chột mắt hành nghề chăn trâu, còn thua nó hai tuổi.

Nghe nói ông chủ tịch Ủy ban xã phải chiều lòng gia tộc họ hàng nên hoạch ra cái lý do xã thiếu cán bộ trẻ có trình độ để làm thư ký, muốn giữ con San lại để đào tạo cán bộ nguồn. Ông không cấp dấu chứng nhận lý lịch cho con San. không được đi thi Đại học con San uất ức sinh bệnh tật, ốm đau kiệt quệ rồi tuyệt thực mà chết.

Con San chết làm ông Thường đau đớn khôn cùng. Con bé có mái tóc dài tới tận khoeo chân, có đôi môi đỏ thắm, có khuôn mặt như trắng như trứng gà bóc xinh đẹp như tạc bằng ngọc. Con bé học giỏi có tiếng cả xã ấy là niềm tự hào vô hạn của ông.

Nếu ở thời vua chúa xưa kia thì hẳn con San đã là cung phi hoàng hậu. Ông yêu con bé ấy còn hơn yêu chính bản thân ông, nên ông chẳng quản tốn kém tiền bạc cho nó đi trọ học ở tận trên huyện. Tương lai của nó đang rộng mở. Vậy mà... nó chỉ không chịu ăn uống có hai tuần...

Thầy Cả bảo rằng: tại đương số quá đẹp nên các Thánh, các Mẫu bắt người về làm lính hầu các Thánh các Mẫu. Tất cả những chuyện vừa xảy ra chỉ là các Ngài ấy tạ sự ra cho có lý để đem lính của các Ngài ấy đi mà thôi. - luật trời xưa nay vẫn vậy hòn vàng bay đi hòn chì nằm lại. Đừng có trách móc ai mà tội.

Nghĩ về những đứa con của mình, chỉ xét riêng về dung nhan hình hài, tính nết trí lự thôi - ông thấy có vẻ cũng đúng: cả bốn đứa liệt sĩ lẫn ba đứa chết tai, chết hoạ của ông đứa nào cũng đẹp đẽ, đạo đức, thông minh, sáng láng.

Giờ còn mỗi cái thằng Sỏi - đẹp thì so với thiên hạ cũng khá, nhưng cũng chẳng bằng ai trong số những anh chị em đã khuất của nó, lại còn bất trị.

Thằng Sỏi không lúc nào nguôi gây tai hoạ cho ông. Nó luôn làm ông phải đau đầu nhức óc vì nó. Tất cả đám trẻ nhà ông trước đây đều có nề có nếp như những con nghé ngoan đã xỏ mũi rồi thì chỉ cần câu “vắt, diệt” là thẳng đường cày.

Riêng thằng Sỏi như con cua chuyên đi ngang trên những luống cày của ông. Nó cũng như cái con cua ranh con ấy, luôn dám giơ càng lên đe chống cả trời. Nó không bao giờ chịu làm một việc gì nhất nhất tuân theo lời bảo ban, dặn dò của ông. Nó luôn trứng khôn hơn vịt, luôn lý sự, luôn phê phán, chê bai những việc ông đã làm, luôn đi khác lối những lẽ lối làm việc mà từ ngàn đời nay dân quê vẫn đã làm quen nếp. Để rồi nó luôn gây nên cái cảnh là làm ông - cha của nó trở thành: nếu không kém cỏi, ngu xuẩn, về nhận thức thì cũng có lỗi ngây ngô, yếu đuối về tư tưởng trước làng xóm, láng giềng.

Rồi lại thêm tội vì thằng Sỏi gây hoạ mà con San phải đau khổ tuyệt thực mà chết, nên từ đấy bất cứ lúc nào nhìn thấy Sỏi là ông như thấy có một cục ghen dâng lên ngang cổ. Đến ngay như cái việc nó tồn tại và thở ở trong cái nhà này thôi, cũng làm ông cảm thấy bức bí như thể nó hít hết cả không khí,

làm ông tức ngực khó thở.

Hễ khi có mặt nó là lập tức trí óc ông lại cứng lại, xù ra trong mọi toan tính, đề phòng. Vậy mà nó cứ hồn nhiên sống tự do, nhảnh nhít, hớn hở, vui vẻ như những con cung quăng trong ang nước lưu cữu. Như thế nó mới là chủ của ngôi nhà của ông.

Thằng Sỏi như cái gai trong mắt ông. Nhất cử nhất động của nó đều làm ông cảm thấy tức mắt đến bất bình: tại sao nó mới bé ranh con mà dứt khoát không chịu mặc lại quần thừa, áo rách của bố? Nó khinh bố nó bẩn chẳng?

Tại sao thân là một thằng con trai làm ruộng mà lại phải tỉ mẩn, cầu kỳ rửa tay, rửa chân suốt ngày?

Tại sao là dân quê mà lại không có dép thì không đi học? Đến bữa chỉ có bánh sắn suông, không có canh cá là không ăn. Hay tại nó sinh ra đã mang bản mệnh vương gia, thống lĩnh?

Tại sao? Tại sao nó cứ bắt đầu óc ông phải căng ra suy nghĩ “tại sao” vì nó?

Có phải chính vì cái thói con nhà lính tính nhà quan đó mà thằng Sỏi sinh ra có cái khát vọng kiếm tiền nhiều hơn bất cứ đứa trẻ nào ở trong cái làng này?

Thằng Sỏi đêm nào cũng mò mẫm đi cắm câu, buông vó, thả lờ kiếm cá tôm. Rồi lại chính nó mang cái mớ tôm cá ấy đi ra chợ huyện bán lấy tiền, nên lúc nào nó cũng có tiền nong rủng rỉnh trong túi.

Số tiền ấy nó đưa một phần cho mẹ nó mua đồ ăn, phần còn lại nó mua sắm toàn những thứ ăn chơi xa xỉ: thôi thì sách vở, quần áo chẳng nói làm gì. Đằng này có lần nó lại còn rước về một đôi giày quá khổ. Trông nó tha bậm bạch dưới chân mỗi khi đi học, ông ngứa mắt lắm.

Cả làng ông có ai quan tâm đến giày dép bao giờ. Đàn ông, đàn bà, người già trẻ nhỏ chỉ xỏ dép vào chân khi có việc thật hệ trọng phải đi xa khỏi làng.

Đã là dân làm ruộng thì mang giày mang dép làm gì chỉ tổ vướng chân, tha bùn về nhà. Tối đến cứ hồn nhiên ba xoa hai đập là trèo lên giường.

Chỉ có bọn đàn bà sau một ngày chân đất thả đi khắp các chốn cùng nơi, tối khuya đến mới tìm dép rửa chân, cốt chỉ để đi ngủ. Nhất là loại trẻ ranh như nó lại càng không thiết tha gì đến giày với dép.

Thế mà thằng Sỏi mới có học tới cái lớp 5 mà lại đi giày đi học hàng ngày. Sau này nó đi học ở cái trường Cao đẳng ấy cũng vậy. Trông nó mới lại càng ăn diện, chải chuốt làm sao. Sao nó không thấy bố nó giản dị đến thế nào.

Thật chẳng ra cái thể thống gì! Có lẽ đó là do cái tội ông đã không cương quyết nên để cho nó theo học cái trò múa may nhăng nhít từ cái hồi năm xưa nó mới hơn chục tuổi đầu ấy.

Thật ra nói ông không cương quyết khi ấy là không trung thực. Khi biết mẹ thằng Sỏi đã bị thằng Sỏi thuyết phục bí mật giấu ông đi xin cái giấy chứng nhận đã học hết lớp 5 ở trường học của nó, và ra Ủy ban xã xin xác nhận lý lịch cho thằng Sỏi đi học Múa thì ông đã nổi điên lên với bà.

Ông đập tan cái phích Rạng Đông, đập đổ cả một dãy phen liếp nơi cửa ra vào. Hẳn là nó lại mỉm cái nụ cười rạng rỡ của nó lên để mê mụ bà ấy rồi!

Sao lại không học về thủy lợi để lấy nước cho các thửa ruộng khô khát mùa gió Lào nắng nung ở cái làng này? Sao không học về nông nghiệp để có thể mang về những giống lúa ngon thơm, giống ngô mảy hạt, bắp dài hơn hẳn của xã bên, huyện bạn mang lại ấm no cho làng ta cơ chứ?

Đã là con nhà nông là phải gắn liền với đất đá sỏi cát: sỏi là sự kết cứng

rắn chắc, là thằng đàn ông nông dân là phải bền bỉ chịu đựng phong sương, mưa nắng, không gì có thể quật đổ được. Có thể ông mới đặt tên nó là Sỏi. Thế mà rồi mẹ vợ ông - đàn bà nông nổi nghe nó ngon ngọt, cho nó đi học múa may - cái nghề của bọn xẩm sờ lười nhác.

Ông lại chẳng biết quá rõ cái lũ nhảy cò cò ở trong các đoàn văn công ấy - là mấy cái cô cậu không có tài cán gì để hát hò như đám kia lại ngại lao động chân tay bần thủ, nhưng vẫn thích nổi tiếng.

Chúng thích được sĩ diện lượn ra lượn vô nơi ánh đèn sân khấu nên hay bị cấp trên phân công vào cái chân cầm cờ dạng chân nhảy chéo góc nhau dăng ngang sân khấu cho khán giả có cái để nhìn đỡ buồn tình khi những ca sĩ họ bận thay quần áo chưa ra hát được.

Mà tất cả cái đám bây giờ cứ gọi là văn công nghe cho có vẻ oai thế thôi chứ chính là lũ hát xẩm ngày xưa. Cái lũ người trông lồi thối, rách rưới vẫn đến tùm tụ ở góc sân đình làng bên: ban ngày thì ngủ nghê vạ vật, ngả ngớn; ban đêm thì tô rờng vẽ rằn xanh đỏ loè loẹt lên mặt diễn những tích Thị Mầu lên chùa, Lã Bố hí Điêu Thuyền, Suý Vân giả dại, Đào Tam Xuân loạn trào... toàn những thứ chữa hoang, lẳng lơ, điên rồ, có ý kích loạn... Thật chẳng có lập trường tư tưởng gì cả.

Cho nó đi theo cái bọn ấy thì hỏng! Nó hỏng rồi!

Đúng là mẹ đàn bà thiên cận - nay mai học xong - thất nghiệp về địa phương nó múa lấy công điểm chắc?

Ông giận bà lắm nhưng là việc đã rồi, khi ông phát hiện ra chuyện đó, nó đã vào trường học được gần một năm.

Nếu ông bắt nó về Nhà nước sẽ bắt đền ông cả năm: tiền cơm nuôi nó, tiền công trả cho các thầy cô giáo dạy nó, tiền ở trọ trong trường... vân vân.

Ôi chao là khối tiền ra đấy! Ông chẳng có sức đâu mà cứ đi chạy theo gánh hoạ cho nó suốt ngày này sang tháng khác như vậy, ông đành mặc cha nó.

Hồi nó về nghỉ hè năm học đầu tiên, ông thấy nó sáng nào cũng tập tành hàng tiếng cái trò đi đứng lả lướt, nhón nhón đầu ngón chân, trông tức mắt vô cùng: đàn ông, đàn ang làm sao lại có cái trò ổng oẹo như cái thằng lại gái thế kia nhỉ?

Ông bảo: “Mày cút ngay cho khuất mắt ông, lên rú mà làm những cái trò đó nhé!”

Thế là ngay trưa hôm đó nó xách túi đi thẳng, không thèm xin ông lấy một đồng tiêu vật.

Hè năm sau khi nó về, chẳng những ông thấy nó mặc rất sang, có cả cái quần bò nghe nói rất đắt tiền, đâu như những gần hai trăm bạc, rồi lại còn rước về cả một cây đàn ghi ta phật phùng, dạy bọn trẻ ở Chi đoàn thôn hát múa suốt ngày.

Hoá ra thấy người làng ở Bắc Bình kể lại là nó không hề hổ thẹn với chúng bạn. Nó vẫn vừa đi học múa vừa đi bán báo. Chẳng biết điều đó có đúng không! Nếu đúng vậy thì kể nó cũng tài - giống cha nó! Cũng giỏi!

Rồi lại nghe người làng từ Bắc Bình về chơi đồn: nghe đâu như tháng trước thằng Sỏi nhà Thường bị công an bắt cùng với cái đám bạn học cùng lớp về đồn giam mất hai ngày vì dính vào hút hít, tiêm chích ma túy, ma tiếc gì ấy.

Trời ơi là trời! Con ơi là con!

Một người anh hùng như ông, có phẩm chất sáng ngời có lần suýt trúng phó Bí thư chi uỷ như ông mà lại có một thằng con chích choác ma túy ư? Nó

không nhớ nó còn là con em gia đình liệt sĩ sao? Nó phá hoại thanh danh của ông, của gia đình đến thế thì thôi chứ còn gì nữa!

Đã thế nó còn theo đòi ăn bả tư sản Quang như Sáng như... Ấy là ông đang còn chưa nguôi được cơn tức giận điên cuồng, dù chuyện đã xảy ra cả mấy năm nay rồi.

Cái thằng con ngang ngược ấy dám ngang nhiên đi đổi cái tên Phương Văn Sỏi mà ông đã ban cho nó từ thuở sơ sinh một cách rất rẻ rúng, rất lung tung: lúc thành ra Phương Quang Sao Sáng khi nó làm vũ công mong biến được thành sao nghệ sĩ sáng giá; lúc lại thành Phương Quang Sáng vứt bớt cái đệm là Sao khi nó trở thành doanh nhân, nghe cho nó có cái uy phong lẫm liệt.

Nó đổi tên cha sinh mẹ đẻ mà không hề nói với cha nó một tiếng. Nó ra thằng Ủy ban, chẳng hiểu nó chỉ mỉm cái nụ cười mê mị ấy hay nó ngọt nhạt, lo lót với mấy tay ấy thế nào mà rồi tất cả các giấy tờ của nhà ông bây giờ thành ra chẳng có thằng con nào tên là Phương Văn Sỏi nữa.

Cứ như thế ông chưa từng đẻ ra một đứa con trai tên là Sỏi, chứ không phải đã từng có sinh ra nó nhưng rồi lại bị mất đi như bảy đứa con đã mất của ông. Nó trở nên xa lạ trong ông khi đổi một cái tên lạ hoắc trở về nhà ông.

Hồi ấy ông đã nghe lỏm được chuyện những người làng đi thăm anh em, bè bạn ở Bắc Bình về nói: “Thằng Sỏi bây giờ thành nghệ sĩ nổi bật rồi. Nó từ bỏ gia đình gốc gác nông dân rồi. Nó bây giờ là dân tỉnh thành, là quý xờ tộc. Tên nó bây giờ in to lắm trên biển quảng cáo Hội diễn thi tốt nghiệp của trường Cao đẳng Nghệ thuật Bắc Bình, đọc lên nghe cứ sáng choang cả tai: Phương Quang Sao Sáng! Bây giờ ai mà gọi tên cũ là nó không thèm thừa đâu...”

Cái gì cơ? Sao Sáng! Sáng Sao à? Tên gì mà nghe cứ như trong bài đồng

dao của con trẻ ngày xưa: Một ông sao sáng/ Hai ông sáng sao... Tên thế thì khác gì về cho lũ trẻ con chúng nó đi hát rao ều ều ở làng? Tên thế thì nó mất cái đứng đắn lập trường con người đi chứ! - ông Thường vật vã vì đau khổ thay cho thằng con út. Theo ông nghĩ: nó có tài nhưng non nớt, hay bốc đồng nghe người ta xui non xui đại.

Cái người kể lại nói rằng cái tên đó là do thầy giáo của nó xui nó lấy như thế để dễ toả sáng trên con đường nghệ thuật. Đồ khốn khiếp! Giáo mới dục gì mà lại bảo con cái người ta từ bỏ tên tuổi ông cha ban cho. Giáo thế thì có mà giáo gương, giáo mác chứ giáo dục cái nổi gì!

May mà thằng con ông cũng khá - giống cha nó - luôn có bản lĩnh của riêng mình - có chòng chành thì cũng chỉ chòng chành tí chút thôi - nên ông không thấy cái tên Sáng Sao - Sao Sáng ở trong các thứ giấy tờ của nhà mình.

Rồi thằng Sỏi tốt nghiệp xong ra trường nhưng thất nghiệp phải nằm dài. Thời buổi đang lúc khó khăn người thừa của hiếm. Đến cán bộ thật làm ra tiền ra của hăn hoi cho Nhà nước mà còn bị trả lương bằng may ơ, xích lép, phân lân, phân đạm thì ai thừa gạo, thừa tiền để nuôi cái lũ nhảy cò cò, lúc nào cũng quần là, áo lượt cho quần chân tốn kém.

Ông liền tranh thủ giáo dục nó: Con đã thấy chưa: Nhất sĩ nhì nông/ Hết gạo chạy rong/ Nhất nông nhì sĩ. Cứ phải hạt lúa củ khoai mới là cái căn bản. Ăn mày là ai, ăn mày là ta/ đói cơm rách áo mới ra ăn mày. Cha ông ta đã dạy rồi. Bỏ cái thứ nhảy cò cò ra về đang tung bay trên sân khấu một cách nhố nhăng vô ích ấy đi. Từ nay tu tỉnh lại đi cho nó ra cái cốt con người. Nhất là bỏ cái tên vợ va vợ vãn ấy đi.

Nó lí sự: “Cha chẳng biết gì thì thôi: con người nghệ sĩ chính là sự thăng hoa của con người xã hội. Chính vì vậy nghệ sĩ lúc nào cũng cao quý thời nào cũng là tinh hoa của xã hội. Cho nên nghệ sĩ nào mà chẳng phải có một cái tên hay ho cho nó hợp với nghề nghiệp, với phẩm chất cao quý của họ. Hơn

nữa, con lại là một nghệ sĩ múa - bộ môn múa ba lê đầy kinh điển và quý phái. Cha có biết bọn ghen tị với tài năng của con, chúng nói về con như thế nào không? Sỏi đá, Đất đai! Cái đồ vừa đọc tên lên đã thấy ba đời cày cuốc chân đất mắt toét... Thế mà cũng lên sân khấu. Lại còn múa sôlô ba lê nữa cơ chứ! Thật là nực cười”.

“Sỏi đá? Đất đai là nông dân! Thì mày chẳng là con nhà nông dân thì là con nhà gì? Khổ lắm con ơi! Cá không ăn nhời là cá ươn. Cha đã bảo rồi không có học cái nghề ấy. Không có làm cái nghề nhăng nhít ấy. Chẳng mở mắt ra mà thấy bây giờ cái nghề ấy đang đói rã họng ra hay sao?

Thà cứ làm cái nghề phụ xe như anh mày trước đây, tuy có mệt mỏi, vất vả một chút nhưng còn dễ kiếm được đồng ra đồng vào, lại cũng còn được đi đó đi đây, đâu có phải bị tù túng như anh nông dân trong làng mà phải sợ.”

Vừa nghe ông nói vậy, nó liền tự ái chạy vào buồng nằm dài cả buổi. Sáng hôm sau ông dậy đã thấy nó bỏ đi rồi.

Nó bỏ đi đến ba bốn năm cũng chẳng thấy quay về. Có người nói nó đi làm đạo diễn múa cho một trường học nào ấy.

Người khác lại bảo làm gì có, thằng Sỏi đang đi làm cừu vạm gánh hàng qua biên giới. Có người lại bảo nó đang đi lừa đảo, ăn cướp hay trấn lột gì đó, mà lại là của người quen, người ta kêu lắm.

Rồi có người họ hàng ở tí tặn trong Ninh Thuật lại điện ra người nhà kể chuyện gặp thằng Sỏi nhà Thương đang đi làm lơ xe ở bến xe Vũng Tàu.

Chỉ đến hôm ấy, nghĩ đến tấm thân vũ công mền yếu của nó bị quăng quật khắp thiên hạ, ông mới rên lên xa xót: “Ôi, con ơi! Thật ra thì mày đang ở đâu?”.

Ấy xa xôi thì thương nhớ vậy! Nhưng hễ gần nhau, chuyện trò được vài

câu là khủng khiếp.

Nhưng đó là chuyện riêng của gia đình ông. Gia đình nào mà chẳng có nhiều chuyện. Còn con cái thì nó là máu mủ, là ruột già của cha mẹ nó. Của mình ai chẳng đau, con mình ai chẳng xót. Làng coi rẻ cái sự thành tâm của nó thì khác nào làng coi thường tấm thịnh tình của ông, làng khinh thường ông.

Người ta thường có thói xấu là hay ghen tức ngấm ngấm trong ruột với người khác chỉ vì họ được mọi người xem là có lòng tốt hơn người. Nên trong thâm tâm ông thừa biết những kẻ phá đám trong cuộc họp tối qua nài ra những sự ấy vì họ ghen tị với nhà ông vì thằng Sỏi nhà ông có nhiều tiền mà lại quá rộng rãi. Đời là vậy: ở hẹp người cười, ở rộng người chê.

- Thằng Sỏi rộng rãi tiền nong với mọi người quá đây mà. Ngu quá! Đã mất tiền cho họ còn bị họ cười thầm cho vào mặt. Rộng rãi quá thế là không có được!- Ông thốt lên bức bối.

24 GIỜ LÊN ĐỈNH

Nguyễn Thị Anh Thư
www.dtv-ebook.com

Khách Sạn Over And Over

00 giờ 10 phút - 20 - 06 - 2008

- A lô! 05! Alô! 05! Cấp cứu!...! Khách sạn Over And Over...

- Tuyển an ninh nội bộ cấp báo!

- A lô! Cảnh sát khu vực!...

- A lô! Cảnh sát hình sự!...

...

Tiếng còi khẩn cấp rú lên lạnh buốt trong đêm khuya, cùng những luồng ánh sáng đỏ ghê rợn loang loáng phát ra trên nóc xe cứu thương kéo tới làm náo động sân sau của khách sạn Over And Over.

Các thành viên có chức trách trong Ban lãnh đạo của Khách sạn, các cá nhân có liên quan trong ca trực lo lắng cùng các loại cảnh sát vào cuộc khám nghiệm hiện trường...

Trả lời thăm vấn...

Ký vào biên bản...

Đám nhân viên và khách của Khách sạn hiếu kỳ túm tụm lại thì thầm:

- Đàn ông hay đàn bà?

- Đàn bà!

- Bị rơi từ tầng nào?...

- Bốn!...Kinh quá!

- Bị rơi?... Hay bị ngã?

- Không biết!

- Còn sống không?

- Không rõ!... Rơi từ trên tận tầng bốn xuống cơ mà...

Hai nhân viên y tế đẩy chiếc băng ca phía trên có người phụ nữ đã bất động vào khoang chiếc xe cứu thương có trang bị các thiết bị cấp cứu hiện đại. Họ vội vã đóng hai cánh cửa sau xe lại.

Chiếc xe cứu thương nhanh chóng nổ máy.

Tiếng còi khẩn cấp rú lên lạnh buốt trong đêm khuya, những luồng ánh sáng màu đỏ ghê rợn loang loáng phát ra trên nóc xe cùng người bất hạnh rời xa dần khỏi sân sau của khách sạn Over And Over mất hút dần vào màn đêm tăm tối..

24 GIỜ LÊN ĐỈNH

Nguyễn Thị Anh Thư
www.dtv-ebook.com

Phương Quang Sáng

03 giờ - 20 - 06 - 2008

Thực ra đêm qua trước lúc lên giường, Sáng đã làm mấy chén rượu bố. Nhưng rượu cũng vẫn làm cho Sáng không sao ngủ được. Anh chỉ nằm lơ mơ rồi thiếp đi chập chờn từng lúc.

Những ngày qua Sáng cảm thấy đời anh mấy tháng nay quá bất ổn. Anh phải về quê khẩn cấp, lo làm lại tất những thủ tục cúng bái cho ngôi nhà gỗ như lời thầy Cả đã dạy, mong cứu vãn được chút nào hay chút ấy.

Vậy mà ở cái hang ổ cuối cùng của anh trong những ngày này, anh cũng không được yên thân. Mặc dù anh đã phải tâm niệm trong lòng rằng: phải nhịn cha mình như nhịn cơm sống.

Tại sao? Tại sao hai cha con anh lại khó hiểu nhau thế? Những khúc mắc giữa hai cha con toàn là những chuyện không đầu cả! Tại sao cha không thông cảm với anh? Có phải vì giữa cha và anh là một khoảng cách tuổi tác quá lớn - 45 tuổi - lớn đến hơn hai thế hệ chứ không phải là một?

Một lần trong một bữa cơm, đang nói chuyện vui vẻ về chỗ đứng trong thời cuộc, cha Sáng bỗng cắt ngang rằng:

- Sĩ diện!... Cái cỡ như lũ chúng mày ngoài thành phố bây giờ có mà nhiều như bọ, thế nên mới phải về làng vùng tiền sảnh sịt, rải khắp các nhà trong làng để hách sảng.

Thì ra cha anh đến bây giờ mới phát hiện ra, 29 Tết anh đi thăm khắp lượt những nhà nghèo trong làng và biếu mỗi hộ hai trăm nghìn đồng sắm Tết. Trong đó đa số chủ gia đình là những người ngày xưa phải đến xin làm thuê cho bố anh.

Sáng cố phân trần:

- Con chỉ giúp họ vài trăm bạc để họ ăn Tết cho vui vẻ thôi mà! Có đáng bao nhiêu mà cha nói con thế!

Ông quắc mắt lên:

- Sao tao lại không có quyền được nói? Chúng mày cứ thử về đây ở hăn, làm hăn như tao ngày xưa đi, xem có dám cho tiền sẵn sệt như thế nữa không? Lúc ấy lại chẳng kết lõ đít ra thì tao không bằng con chó! Giúp là giúp công ăn việc làm, tạo cho họ cái cần câu để họ câu cá cho họ, chứ không phải là bố thí tiền cho họ.

Sáng bực mình:

- Con không mở công ty xây dựng để thuê thợ nề. Con cũng chẳng mở công ty bốc vác để thuê họ làm cừu vạn. Con đã có cái công ty nào cần lao động giản đơn thô sơ đâu mà thuê họ làm việc.

Cha vẫn ngang như cua:

- Thế có nghĩa là mày thí cho họ tí tiền để họ không có cớ trách mày không giúp họ. Tao đây, tao đắm thềm vào nhận cái loại tiền bố thí ấy.

Sáng bực quá xía nhẹ một câu:

- Cha bây giờ giàu rồi, chẳng phải lo nghĩ cái ăn, cái mặc gì cả, mới coi vài trăm bạc không là gì. Chứ với họ thì vài trăm bạc chắc bán cả nhà đi mới

có. Đến như nhà mình ngày xưa có lúc khoai còn chẳng có mà ăn, nghèo đói, rách nát như tổ đĩa nữa là.

Lập tức cha Sáng gào lên:

- Rách nát là thế nào? Ngày xưa có lúc tao có tới tận ba, bốn cái máy xay xát chạy ầm ầm suốt đêm ngày. Cả một trang trại nuôi lợn đông như nhúc. Rồi chuồng gà, ao cá... Trong làng bao nhiêu người đến xin được làm thuê cho tao hàng ngày, biết bao nhiêu người phải cầu cạnh tao... Vậy mà giờ đây gặp tao chúng cứ giương cặp mắt trắng dã lên cấm chào cụ lấy một tiếng đấy...

“À, ra thế! Tất cả duyên cớ là thế! Bây giờ không còn ai cầu cạnh cụ nữa, họ lơ cụ đi, họ chỉ xoắn lấy con cụ. Cụ cảm thấy cụ không bằng con cụ nên bức mình chứ gì?” Anh suýt buột miệng một câu thật xoáy, xong lý trí và lòng hiếu đễ khiến cơ hàm anh khép chặt.

- Tao đi đến đâu là người già, người trẻ trong xã ngoài huyện đều biết tên, biết mặt chứ đâu có ném đá ao bèo như mày...

Sáng ngây người, rồi khó chịu:

- Tất cả những việc đó con coi là việc thiện, nên con muốn việc đó chỉ có con biết, người đó biết và trời biết mà thôi. Những việc con làm cho mọi người đâu phải để mong được loan tin ầm ĩ. Chẳng qua những khó khăn của họ trong thời điểm này đối với họ là quá lớn, còn việc đó với con cũng trong thời điểm này lại quá bé nhỏ. - Phải, Sáng lắc đầu trầm nghĩ - Đúng thế! Việc của mình là phải tính con số từ hai trăm ngàn Đô trở lên chứ không phải là hai trăm ngàn đồng.

Sáng nhắc lại:

- Vâng! Cái việc khó khăn của họ lúc này chỉ nhỏ bằng một phần ngàn nổi

khó khăn của con thôi. Con hoàn toàn coi nó là chuyện rất nhỏ. Có thể giúp dễ không ấy mà!

Cha anh rên lên:

- Mấy trăm ngàn bạc một nhà, mà đến hai chục nhà thì thử hỏi là mất bao nhiêu tiền. Vậy mà nó bảo là quá bé nhỏ! Mà còn ngu dại lắm con ơi! Mà không nhìn thấy tấm gương tà liếp của cha mà đấy ư?

Sáng nhăn nhó:

-Trời ơi! Sao mà cha mâu thuẫn vậy! Giúp họ việc nhỏ thì cha không nghe, cha xót của. Cha đòi con giúp họ việc lớn. Cha có biết để có một công việc tương đối ổn định, nếu con giúp họ, con còn phải bỏ tiền ra gấp cả trăm lần số tiền con biếu họ không? Cả làng đều có họ hàng dây mơ rễ má, giúp nhà này rồi còn những nhà khác tính sao? Thôi, con xin cha! Có phải cha đang cố tình muốn gây khó cho con không? - Cha muốn con bị mất đoàn kết với cả làng ư?

Cha Sáng quát lớn:

- Mà vu cho tao cái gì?

Mỗi một lần đứng trước khó khăn của mọi người, không hiểu sao anh lại cứ như đang nhìn thấy hình ảnh của mình thời thơ bé - thằng cu Sỏi 11, 12 tuổi đầu đang phải đương đầu với những khổn khó, bất lường, lòng thằng bé đang tràn ngập âu lo, sợ hãi. Và rồi, ờn phước làm sao, cho đến tận bây giờ anh vẫn luôn luôn thấy thế gian này vẫn còn rất nhiều phúc thiện.

Anh vẫn luôn phải thầm cảm ơn Chúa, thầm cảm ơn đức Phật nếu có các Ngài ấy thật vì cuộc đời thằng cu Sỏi hoá ra vẫn thật là may mắn: những lúc khó khăn nhất bao giờ cũng có một bàn tay của ai đó phúc hậu chìa ra cho nó bầu vào và đứng dậy.

Chính vì vậy mà sau này, Sáng luôn cảm thấy việc mình giúp đỡ bất kể ai khi anh tình cờ chứng kiến họ đang gặp khó khăn chẳng phải chỉ là lương tâm của anh thúc giục, mà còn là trách nhiệm. Mỗi khi có cơ hội giúp một ai đó, anh lại cảm thấy chính là anh đã lộn lại giúp đỡ thằng cu Sỏi ngày xưa. Anh nhấn mạnh lại với cha mình một lần nữa:

- Con xin cha đừng có xía vào những việc đó của con! Mà mất hết tình nghĩa, phúc đức của con đi! Những thứ đó chưa thấm vào đâu so với những ân huệ con đã nhận được từ bao người khác trước đây đây cha.

Cha anh khinh bỉ:

- Ôn với huệ gì! Lúc nhiều tiền thì ai ai cũng xun xoe bỏ đỡ cầu cạnh. Đợi đến lúc thất bát già cả không kiếm được tiền nữa như tao ấy, thì chó nó hỏi đến.

Sáng nhún vai:

- Nếu hai chục năm qua, con gặp ai cũng ích kỷ, ky bo như cha thì chắc đời con ra bã rồi.

Cha anh quắc mắt lên:

- Ky bo là thế nào? Hồi xưa tao chẳng đóng thuế cho nhà nước nhiều nhất huyện đấy hay sao? Tao còn được khen là tấm gương sáng của cả tỉnh ấy chứ! Thử hỏi hồi đó có ai xây được cả cái nhà đúc xi măng không?

Hừ, cha chỉ toàn nhớ đến những chuyện thời oai hùng của ông, mà chẳng nhớ đến những cái bận đói rã họng, những lần cha vô can, vô cớ đánh đập anh tôi bởi khiến cho đứa con út ít mới hơn chục tuổi đầu uất ức quá mà phải bỏ mái nhà êm ấm ra đi.

Chẳng lẽ đến tận bây giờ cha vẫn chưa hiểu ra rằng vì cha mà Sáng phải

xa rời người mẹ thân thương của mình. Những lúc đói quắt ruột, nằm co ro nơi vỉa hè, nơi ghế đá vườn hoa, thằng cu Sỏi thường ngửi thấy mùi khoai lùi, sẵn nướng thơm phức của mẹ từ ngày nảo ngày nào, làm cho ruột gan nó càng cồn cào và nước mắt nó cứ tự do tuôn trào đầm má, mặn môi vì nhớ mẹ và hận cha. Ai đã khiến nó còn quá non nớt đã phải lăn vào đời gió mưa cát bụi. Ai chứ?

Thế là dù biết là không nên, anh vẫn để cho mình chặn đứng cơn cực khoái được sống oai hùng trong hồi quang quá khứ của cha mình:

- Cái nhà chỉ có bốn bức tường với cái nắp đập bằng xi măng trông như cái bốt điện?

“Choang!” Cha Sáng ném cái chén rượu hạt mít xuống nền gạch đá hoa:

- Nó xấu xí thế nào thì nó cũng là của tao. Tao có khiến mày phá nhà của tao đâu... Ôi ngôi nhà của tao! Mày ngon ngọt mày xui tao phá đi!

- Cha thật là tai quái. Đã đồng ý dỡ bỏ ngôi nhà nứt nát, trần bung cả mảng vào mâm cơm. May hôm ấy cha không bị vỡ đầu. Vậy mà sướng cha không muốn, cha còn tiếc cái nổi gì?

Ngay tuần đầu tiên về nhà mới là cha thương nhớ căn nhà cũ của cha. Hễ có dịp là cha lại trách móc anh. Chao ôi, chẳng lẽ anh lại cho xây một cái nhà cốt xi măng tựa tựa cái cũ, rồi lại thuê kiến trúc sư làm cho nó nứt nát như xưa để hoàn trả lại cho cha mình.

- Mày tưởng tao sung sướng khi được ở trong cái ngôi nhà không được mình bạch lăm ấy à...

- A cha lại cho là con là thằng trộm cướp ư?

- Chứ không ư? Đừng tưởng tôi không bước chân ra khỏi cái lũy tre làng

thì tôi không biết các chuyện trên thế giới, ngoài thiên hạ! Tôi quá biết anh là một thằng như thế nào! Đừng có cậy làm con mà bắt tôi bao che những chuyện quanh co, mờ ám! Tôi có phẩm chất cách mạng của tôi. Một người đã từng suýt trúng phóc bí thư chi uỷ tất không dung qnhững chuyện đâm chém, nghiện hút, cướp giật, lừa đảo chuyên làm mọi người mê mụ...

...Vân vân và vân vân...

Chao ôi, cứ như cha anh nói thế này thì đại gia Phương Quang Sáng - chính cái thằng Sỏi con trai út của ông Thường - anh hùng bắn rơi máy bay, bắt sống phi công Mỹ xưa kia - không chỉ là quân bán báo, đánh giày đầu đường xó chợ mà còn có thể là một tên lục lâm thảo khấu, giang hồ đại bàng gì nữa...

Phải tốn biết bao công sức cùng mồ hôi, phải nuốt đi biết bao uất hận cùng tủi hờn trong đơn độc, Sáng mới vươn được lên để làm một con người chân chính để làm một con người hết lòng vì quê hương ngày hôm nay. Để có được cái hình ảnh tốt đẹp về mình ấy, quả là không dễ dàng gì! Vậy mà cha anh đang nở vùi anh lại xuống đất đen.

Đau đớn! Sáng cảm thấy mình như một con hạc ở trong đền - tự trong bản chất, tự mỗi tế bào của nó - sinh ra vốn đã mỹ tú, thanh cao ; tưởng rằng bất cứ lúc nào nó muốn nó cũng có thể tự do cất cánh bay lên đắm mình vào bầu trời xanh thăm bát ngát.

Vậy mà chẳng được - vì như thế hạc đã bị một lời nguyên muôn kiếp - nó đã bị một con rùa nặng trĩu đầy thô kệch gấn vĩnh viễn ở dưới chân. Ôi thế thái nhân tình ời! Xin đừng có thương thân phận của con rùa “dưới đình hạc cười trên chùa đội bia”! Ôi con rùa thô lậu, bảo thủ, trì trệ, ù lì - cội nguồn của Sáng đấy!

Ôi cái thứ minh triết sâu thẳm của nhà Phật hiện hiện bằng hình tượng cụ

thể ngay tại trong đình chùa mà hàng ngày có mấy ai sâu sắc đến mức có thể nhận được ra?

Phải đi qua biết bao nhiêu đau khổ trên con đường đi tìm lý trí và nhận thức, Sáng mới nhận ra được con hạc không phải đang sung sướng được cưỡi rùa như cái thứ nhận biết tri thức nông cạn của đời thường, mà chính hạc với đôi chân bị gắn trên lưng rùa - như thể muôn kiếp phải chịu gắn trong một thứ xiềng xích vô hình, một thứ xiềng xích không cụ thể - như thể một tư tưởng tự do, một tư tưởng tiên tiến lại phải nô lệ trong trói cùm của những luật lệ lạc hậu, tối tăm. Hồng hạc đang tuyệt vọng đau đầu nhìn lên trời xanh với nỗi đau đớn khôn cùng vì mất tự do, vì khát vọng bay lên vĩnh viễn là khát vọng không tưởng.

Con hạc trên lưng rùa chính là nỗi thương xót vô biên của đức Phật từ bi vô lượng tưới xuống những kiếp người như đau khổ như anh. Những kiếp người vô tội - bị lời nguyện từ kiếp nào chẳng biết - sinh ra đã bị gắn liền vào sự tranh giành vĩnh viễn muôn kiếp giữa thanh cao và thấp hèn!

Thế là không dừng được nữa, anh to tiếng bảo cha mình rằng có những chuyện ông không biết thì chỉ nên lắng mà nghe chứ đừng có mà cậy làm cha rồi phán xét lung tung bừa bãi...

Thế là như bao nhiêu lần khác - cha anh cậy ông làm cha, ông liền đuổi anh ra khỏi nhà. Nhưng ngôi nhà này đâu phải là cái cốt điện của ông ngày xưa. Cái nhà đó đã lở lói, loang lổ, bở nát vì ngấm trần, anh đã phá đi và thay vào nó là ngôi nhà cổ toàn bằng gỗ lim tuyệt đẹp. Anh đã thuê người cậy cục săn tìm, mua bằng được ngôi nhà cổ của một dòng họ có ông quan lang ăn chơi nổi tiếng xưa kia trên miền ngược phía Bắc rồi cầu về dựng lại cho cha mẹ mình làm nơi thờ tự.

Ngôi nhà anh đã tâm huyết dựng lên, đã từng hy vọng nó sẽ là hang ổ cuối cùng cho anh lui về trú ngụ để anh có thể an tâm liếm láp tự bằng bó vết

thương cho mình sau những trận chiến thập tử nhất sinh - những lần như lần này, với những vết thương chí mạng. Vậy mà cha anh hay vô lối chỉ vì những câu nói va chạm chẳng đâu vào đâu cụ cũng nổi nóng lên đuổi anh đi, chẳng cần biết lúc đó anh đang đau đớn như thế nào.

Ôi! Cha ơi là cha! Đời ơi là đời!

Đã bao nhiêu lần rồi, không nhớ nữa, cha anh đuổi anh ra khỏi nhà. Đã bao nhiêu lần rồi anh nghĩ: “Đuổi! Thì đi! Cần quái gì! Hồi còn bé tí mình đã phải ra đi. Một thằng bé nhóc con 11, 12 tuổi đâu còn chẳng chết được nữa là bây giờ đất đai, biệt thự của mình đã từng rải khắp ba miền!”

Chỉ thương mẹ anh. Mẹ bé nhỏ gầy guộc với mái tóc bạc phơ, khuôn mặt thanh thoát, túm tóc xanh xao đứng chết lặng, níu lấy cái bậc cửa dõi nhìn theo anh.

Ôi ánh mắt mẹ đau đáu, xa xót bất lực như bao nhiêu lần hai cha con anh xung khắc với nhau.

Ôi mẹ gầy đến trong veo da thịt. Gầy đến nỗi những đường máu, đường gân nổi hết cả lên nơi bàn tay, bàn chân, nơi ống tay, ống chân, nơi trán, nơi cổ...

Anh không biết làm gì hơn nữa để mẹ có thể béo lên được. Tiền của anh bây giờ đâu có thiếu. Vậy mà mọi thứ của ngon, vật lạ, thuốc thang quý hiếm anh cất công nhờ vả săn lùng tìm kiếm khắp các nước, tha về bồi bổ cho mẹ đều vô ích.

Có lẽ là tại tám lần sinh nở đã hút hết tinh lực của bà. Và anh, thằng Sỏi - đứa nhỏ út ít rơi vãi lờ làng không muốn có cuối cùng của ông chồng, khi bà đã gần 50 tuổi làm kiệt quệ cơ thể bà hơn cả.

Ôi mẹ của con! Mỗi lần nhớ đến mẹ là những câu ca trong bài hát của

nhạc sĩ Xuân Hồng lại vang lên trong đầu anh: Nước mắt mẹ không còn vì khóc những đứa con...

Anh Cả, anh Tứ, chị Nhị, chị Năm là liệt sĩ. Chị Sáu vì người yêu hy sinh mà thành tâm thần. Chị Sáu bỏ nhà đi lang thang rồi bị lợi dụng phải mang bầu. Chị đã chết trong khi sinh một đứa con không bố. Mẹ lại phải đi tìm cháu nhỏ về nuôi con cho chị.

Chị San không được đi thi Đại học đau buồn mà chết, anh Nguyễn mất vì tai nạn giao thông.

Và Sáng nữa, cũng đã không biết bao nhiêu lần, anh bỏ mẹ ra đi trong lúc gian khó không biết ngày về.

Mẹ - mẹ mới chính là một bà mẹ Việt Nam anh hùng!

Không hiểu sao, cứ mỗi lần nhớ đến cuộc đời của mẹ là anh lại nhớ đến một đoạn thơ của nhà thơ Nguyễn Ngọc Thịnh ở Hải Phòng:

“...Gieo nhiều ít gặt

Trái tim nhàu nát

Những tháng năm ma quỷ hiện hình

Đâu cội siêu linh

Hoang bến đợi...”.

Ôi người mẹ với những đau khổ chất đầy của anh! Có lẽ bà cố sống vì anh, vì cháu Bính con chị Sáu - sống để ngày ngày nguyện cầu sự bình an đến cho những đứa con, đứa cháu sinh sau đẻ muộn, đầy bệnh tật còn quá nhỏ dại và vô tội của bà. Chứ bà chẳng mong tận hưởng cái gì ở cuộc đời này nữa khi nó giáng cho bà những trận đòn khốc liệt đến thế về cả về thể xác lẫn tinh

thần. Ôi những tháng năm ma quỷ hiện hình vò xé trái tim mẹ nhàu nát.

Còn người đàn bà nào đau khổ hơn mẹ của Sáng nữa chứ?

Biết bao nhiêu chuyện cứ chập chờn trong giấc ngủ nửa mê nửa tỉnh nhọc nhằn và nặng nề làm anh rất đau đầu, cho đến lúc anh không chịu được phải ngồi dậy thì cũng đã đến giờ thầy Cả dặn phải đi thắp hương trên bàn thờ tổ.

Khi Sáng mệt mỏi từ phòng thờ trên tầng hai đi xuống, anh thấy cha mình đã ra phòng khách ngồi thu lu cho cả hai chân lên chiếc ghế đại, trước mặt là cái chén Giang Châu.

Sáng nhìn lên chiếc đồng hồ quả lắc - 3 giờ 19 phút. Hoá ra ông cũng không ngủ được.

Cha anh đang lẩm bẩm một tràng gì đó một mình, khi nghe thấy tiếng chân của anh, ông liền quay lại và những từ cuối cùng ông chĩa vào mặt anh: “... như thế là không có được!”

Sáng ngờ ngàng hỏi:

- Cha bảo cái gì không được cơ ạ?

Cha anh nhắc lại:

- Về làng này mà cậy có chút tiền rồi lên mặt coi người như rác là không có được.

Sáng nhúm mày hỏi:

- Cha bảo ai coi người như rác?

Cha anh cười khẩy:

- Lại còn phải hỏi ai? Giường vậy, giường vậy ở đâu thì mặc cha chúng mày nhé. Đang yên đang lành thì cồng với cảnh. Thích oai danh cơ!

Sáng thấy cổ họng mình tắc nghẹn lại:

- Cha là cha của con! Cha không ủng hộ con thì thôi, sao cũng lại nói về con những lời khó nghe vậy?

Cha anh khì vào ống chiếc điều cày bằng đũa- ra, hất luôn bã thuốc từ nõ điều ra sàn đá hoa bóng loáng:

- Ờ, tao nói nhẹ thì mày bảo khó nghe. Còn cả làng người ta chửi bố tao lên là nhà nó hợm của thì mày nghe thấy ngọt? Mày tưởng cứ có tiền thì làm gì cũng được đấy à? Mày đã thấy chưa? Nhục ời là nhục! Chưa đến lượt mày được xây cổng làng nghe chưa? Bao nhiêu năm làng này không có cổng cũng chưa chết ai đâu! Việc gì đến mày chứ!

Sáng cổ ghì giọng nhẹ nhàng:

- Chết thì chẳng chết, nhưng không có được đến cái cổng thì nó chẳng ra nổi một cái làng, nó chỉ giống một cái bãi đất hoang cho dân ngụ cư tứ chiếng hay nơi cư trú của đám mặt vắn. Làng mình quá nghèo nàn về văn hoá!

Cha anh gầm lên:

- A bây giờ mày giàu rồi, về quê mày chê cả làng là nghèo khó, là vô học đấy! Chết thôi con ời! Làng người ta còn bảo mày đang lấy tiền để che mắt thiên hạ đấy! Ồi giời ời! Mà cũng chẳng oan: mày lấy đâu ra mà lăm tiền của thế? Có lục lâm, có thảo khấu gì không hở? Trời ời, đói cho sạch, rách cho thơm chứ!...

À, ra chính cha anh cũng là người đã cho rằng anh là kẻ trộm, kẻ cướp nên chưa được phép làm cái việc hiền đức là xây cổng cho làng! Hơn nữa,

ông còn cho rằng anh vẽ ra cái việc làm công làng là để lấp liếm những việc làm xấu xa, tồi tệ!

Sáng ngờ ngàng nhìn cha mình buồn bã. Là người trong nhà, cha không ủng hộ anh thì thôi, ông còn là cái boong ke nặng nhất bắn phá vào anh, bắn phá những mục tiêu tốt đẹp của anh ư?

- Cha hãy tin con đã và luôn là một người đảng hoàng!

Cha anh gằn giọng:

- Tin mày a? Tin mày cho mày muốn làm gì thì làm để vài bữa nữa công an người ta về xích cổ mày đi thì tao biết giấu cái mặt ô nhục này vào đâu? Dân ở cái làng này chẳng đã từng đồn mày đâm chém người, hút hít chích choách thuốc phiện, buôn bán cướp giật gì ấy trên biên giới đó hay sao! Chính vì tao là cha của mày nên tao mới phải nói cho mày biết như vậy, chứ không thì tao chẳng có thừa hơi.

Sáng sững sờ: làm sao mọi người lại có thể nghĩ về anh đen tối đến thế cơ chứ! Trong óc anh bỗng loé lên hình ảnh công an đứng trước cái bàn thờ lộng lẫy, hoành tráng anh đã mua cả trăm triệu đồng đọc lệnh bắt giữ Phương Quang Sáng về một cái tội gì đó, rồi bấm cái còng số tám sáng loáng vào tay anh. Anh sẽ rời khỏi làng bằng xe Xít đờ ca chứ không phải trên con Mẹt kiêu hãnh!

Trời ơi! Hãy nhìn xem, cha của anh kìa! Làm sao một người cha lại có thể dự đoán cho con mình một tương lai đen tối đến thế cơ chứ?

Mà ông có một chút ân hận nào không nếu vì câu nói đó của ông, sự thế ấy lại có thể xảy ra thật ngay bây giờ - có thể công an đang ở ngoài cổng! Bập! Bập! Phỉ thui!

Sáng chống hai tay lên hông, ngửa mặt lên trời, thấy tim mình nhói đau,

cười lớn một tiếng khô khốc:

- Vậy thì còn ai có thể tin con được đây?

Sáng nay đúng 2 giờ - đầu giờ Dần, anh phải đặt chuông đồng hồ, cố gắng lắm mới dậy được để thắp hương lần nữa lên bàn thờ tiên tổ lễ chính xác theo lời thầy Cả ở đình Nguyệt Luận đã dặn từ đêm hôm qua.

Xong việc thì nhược bã người. Đầu nhức như búa bổ, bụng lại óc ách rỗng không rất khó chịu, anh đang định xuống bếp xem có gì nóng ăn cho tỉnh người thì bị cha anh mượn hơi rượu lôi lại để gây chuyện.

Khổ thế! Cha anh không phải là dân nghiệt ngạt be bét. Chỉ là ông có cái thú: sáng thì làm một chén cay cay cho tỉnh người. Tối thì làm một chén thơm thơm cho dễ ngủ. Mùa đông thì uống rượu cho ấm, mà mùa hè lại uống rượu cho mát. Tóm lại lúc nào ông cũng ngồi cạnh chén rượu, chẳng phải là để tu hàng lít mà chỉ là để nhấp ướm môi lấy đà nói cho trơn họng.

Ngày xưa khi mới lấy mẹ Sáng về, nghe nói cha anh cũng hiền lành, ít nói. Nhưng từ khi công việc làm ăn luôn bị đổ bể thì ông trở nên cục cằn. Ai vô phúc giầy vào với ông lúc ấy, làm ông cảm thấy ngứa mắt lúc ấy, ông liền nổi nóng tức thì: “Ba giầy mười lăm quả! Hai năm phát!” đó là khẩu hiệu cửa miệng của ông. Ông xông vào ục liền, đá liền. Đây cũng là những nguyên do ngày xưa thằng cu Sỏi hay bị cha mình đấm đá.

Những năm gần đây, có lẽ do tuổi càng cao, sức càng yếu, không còn có cơ hội đấm đá nhiều, cha Sáng càng cảm thấy bức xúc hơn thì phải. Ông bỗng trở tính nói ra rả như ve mùa hạ. Có lẽ vì nói quá nhiều mà cơ thể ông gầy sật lại, nhỏ bé đi hơn hẳn ngày xưa. Cứ mỗi lần nhớ đến cha là Sáng vừa thương lại vừa giận.

Có vẻ như cha anh đã rất bức mình vì những phiền phức do những nghi lễ

do anh mang về từ khi có ngôi nhà thờ tổ mới, rồi thêm nữa: tối hôm qua lại bị đổ bể chuyện tài trợ làm cổng làng, rồi không ngờ còn gây nên bao cuộc tranh cãi trong trong họ hàng, làng xóm.

Sáng nuốt một cục nước bọt nghẹn đắng nơi họng xuống cổ. Thầy Cường của anh vẫn thường dạy cho các học trò cái triết lí đã biến thành câu ngạn ngữ: “thành công sẽ đến với những ai biết nhẫn nhịn, và luôn luôn nở nụ cười trên môi cùng chữ: Xin cảm phiền!”, và thầy luôn thực hiện câu nói đó không loại trừ trong bất cứ một cuộc tiếp xúc nào: từ người già tới trẻ nhỏ, từ anh bơm vá xe đạp cũng giống như đối với các vị nguyên thủ quốc gia.

Noi gương thầy Tường, Sáng đã luyện câu nói đó cho phong cách ứng ngoại của mình như tu luyện một môn kiếm thuật. Và quả nhiên nó thật hữu ích cho anh trong giao tiếp với xã hội, nó đã mang lại cho anh những cơ hội vàng.

Nhưng không hiểu sao, chưa bao giờ anh áp dụng thành công được thuật đó trong giao tiếp với cha mình. Chỉ được dăm câu là đã ông chẳng bà chuộc.

Hể đối mặt với cha mình là Sáng lại chẳng còn được là anh bây giờ, anh lại trở thành thằng cu Sỏi ngày xưa. Chẳng bao giờ hai cha con anh bàn bạc được chuyện gì với nhau cho đến đầu đến đũa. Nó khiến cho anh đôi lúc trở nên ngờ vực chính bản thân mình: không biết cu Sỏi ngày xưa mới thực là anh, hay anh bây giờ mới thực là cu Sỏi.

Về điều này, thầy Cả trên đỉnh Nguyệt Luận đã xem tử vi cho anh và phán với cha của anh ngay từ khi anh mới sinh ra được một tuần rằng: thằng nhỏ này tuổi Tị mà ông lại tuổi Thân, cho nên hai người cực kỳ xung khắc nhau, luôn luôn nghi ngờ và ganh tị nhau... vả lại, những người ở hai cái tuổi này đều là loại tài giỏi, khôn khéo trong xã hội cả nên không ai chịu thừa nhận tài năng của ai. Hễ gần nhau là tự nhiên có chuyện cam go, sinh ra phiền phức. Đôi khi chuyện nảy sinh mâu thuẫn lại là chuyện tai bay vạ gió từ đâu mà đến

chẳng phải do hai cha con gây nên.

Từ lúc còn bé tí, anh nhớ được cho đến giờ, chưa lần nào anh thấy ông gọi anh một cách âu yếm, hay ôm anh một cách thân thiết bao giờ. Nhớ đến cha là anh chỉ toàn nhớ đến những vẻ mặt bức tức, khó chịu của ông. Thậm chí nhớ đến những cú đấm đập vô cảm, những câu mắng nhiếc.

Và một rào cản tâm lý đã bao lần anh cố gắng ép mình đỡ bỏ cho sạch lại như chông gai, giáo mác đua nhau tua tủa mọc lên giữa hai cha con mỗi khi ông và anh tranh luận.

Ôi, biết nói thế nào về cha của anh đây, mặc dù mọi người ở cái huyện này và cả anh nữa vẫn phải luôn luôn thừa nhận rằng: ông Phương Văn Thường đã từng là anh hùng trong chiến tranh chống Mỹ; đã từng là một người đàn ông tài giỏi trong làm ăn kinh tế một thời xa xưa - cái thời anh còn nhỏ dại chưa nhớ được tí gì.

Cha có hiểu rằng cái anh hùng kiểu đó, cái tài giỏi kiểu đó đã qua rồi - xưa rồi! Lặp lại con đường giống những người như ông để có chiến công ngày hôm nay là điều không thể. Mặc dù, anh vẫn tôn kính những chiến công của họ - các bậc tiền bối.

Những người như ông - như cha của anh, chỉ có thể là tấm gương sáng nên noi theo ngay trong thời của ông thôi. Nói theo kiểu tổng kết là: đã hoàn thành sứ mệnh lịch sử.

Cha của anh phải biết rằng ông chỉ nên đứng im ở trên cái đài cao vinh quang đó của ông để cho thế hệ sau chiêm ngưỡng, và hãy làm ơn đừng có nhất nhất giở những bài học kinh nghiệm cũ của mình ra đòi con cháu thực hiện.

Không ai quên những trận đói rã họng sau chiến tranh, nhất là những năm

86, 87 - dân Hà Nội thủ đô của cả nước còn phải nhá khoai tây thối thay gạo. Cho nên đài vinh quang bây giờ đã khác, và vì thế lối lên đỉnh của nó cùng những tai ách của nó cũng đã rất khác xưa.

- Người ta chửi cho là hợm của cũng phải lắm! - Cha anh vẫn tiếp tục to tiếng - Mà có biết đằng sau lưng mày các cụ nói gì không? Người ta bảo là mày chỉ có buôn ma túy, buôn thuốc phiện, không thì cũng buôn người mới giàu có nhanh như thế! Giống như cái thằng Lượng chủ trang trại nuôi hươu ấy. Khi công an người ta ập vào khám xét mới lôi ra: hươu hiếc chỉ là để che giấu hêrôin thôi.

Sáng nhăn nhó:

- Đúng là các cụ già rồi nên nhìn đời lúc nào cũng chỉ thấy toàn tăm tối.

Cha anh cười khẩy:

- Phải! Chúng tao già rồi nên còn cần cái gì nữa đâu mà sợ chẳng nói thật. Mày không muốn bị méch lòng chứ gì? Thuốc đắng giã tật con ơi! Người ta còn bảo là mày không chỉ định về quê vùng tiền lấy tiếng mà còn có ý đồ rửa tiền, tắm tiền nữa cơ đấy!

Sáng ngạc nhiên:

- Con về quê rửa tiền?

Cha Sáng đảo ánh mắt như thể lia con dao pha vào anh:

- Chứ không à? Liều liệu đấy con ơi! Người ta khi không phải đổ mồ hôi, khó nhọc vì tiền mới xử sự với đồng tiền như rơm rác mà thôi.

- Ai bảo với cha rằng con coi tiền như rơm rác? Rất nhầm lẫn. - Sáng bực tức la lớn - phải hỏi những người đã được con giúp đỡ khi khó khăn xem:

những đồng tiền ấy có là rơm rác hay không?

Cha anh xì mũi vào mặt anh:

- Thì chính trong cuộc họp tối qua khi anh về rồi ấy, những người đã được anh giúp đỡ, cầm mang bằng tiền bạc, bằng các mối quan hệ của anh đã phát biểu rằng: “chưa từng thấy ai lại rộng rãi về tiền bạc như cậu Sỏi. Ai muốn có tiền chỉ cần đến ới một tiếng là cậu ấy sẽ đưa chon gay. Tiền với cậu ấy có khi còn rẻ hơn cả tiền Âm phủ, vì tiền Âm phủ chúng ta muốn có thì cũng còn phải bỏ tiền ra để mua”.

Sáng lạng người đi: ôi những người dân quê bãi ngang nghèo nàn, khổ của anh - những con người mà cha anh là một đại diện ưu tú, đã phải một nắng hai sương sinh sống bòn mót từ hạt lúa, con khoai, củ sắn lép khẹp, quắt queo trên những bờ bãi xác xơ, khô cằn không chút màu mỡ nên cái nhìn của họ vào đâu cũng trở nên nghiệt ngã, so sánh và tị nạnh. Anh thốt lên ngao ngán:

- Con người ta khi đã phải hà tiện kiệt xác, đã chỉ có mỗi cái ước cho cái lá rau rệu mọc hoang ngoài bãi bờ cũng to bằng cái lá đa thì chẳng thể nói chuyện gì được trong thời đại kinh tế bùng nổ này.

Cha anh quắc mắt lên:

- A mày dám rẻ rúng cái làng quê nghèo nàn này đến thế thì mày còn vác mặt về đâu làm gì? Mày về đây để ra oai phải không? Cút! Cút ngay cho khuất mắt ông!

- Cha không phải đuổi. Con cũng chán ngắt rồi!

Thế là Sáng lao ngay vào phòng xỏ cái quần dài, khoác cái áo sơ mi, chạy ra xe ô tô khi tiếng nhạc đồng hồ thông thả báo: 3 giờ 30 phút.

24 GIỜ LÊN ĐỈNH

Nguyễn Thị Anh Thư
www.dtv-ebook.com

Phương Quang Sáng

3 giờ 36 phút, ngày 20 - 06 - 2008

Sáng giơ tay nhìn vào mặt chiếc đồng hồ Radô có gắn những hạt kim cương bé xíu sáng lấp lánh thay những con số.

Những chiếc kim dạ quang chỉ vào vị trí 3 giờ 36 phút.

“Quá sớm để đi đâu vào lúc này!” - Sáng thầm nghĩ rồi hít một hơi luồng dài không khí thoáng đãng, mát lạnh trong trẻo của ruộng đồng. Tự nhiên những nỗi bức bối, bất ứng trong lòng dường như tiêu biến đi đâu hết. Anh bỗng muốn được nằm nghỉ, và ngủ một cách thanh thản, vô lo giữa bầu không khí tươi mát, ngọt lành thân thiết của bờ bãi quê hương.

Sáng quay lại chiếc xe Mercedes xinh xắn đang nằm bên lề đường ngoan ngoãn như chú chó mực mở cửa sau. Anh chui vào xe, đóng cửa lại rồi bấm nút hạ tấm kính cửa sổ xuống lấy một chút gió đồng vào xe cho thoáng, trước khi nằm dài xuống chiếc ghế da, nhắm mắt lại.

Sáng rất mong những câu nói, những lập luận của mình luôn thuyết phục được người nghe, cho nên đã thành thói quen, để rèn luyện kỹ năng hùng biện, những lúc một mình lặng lẽ như thế này, thì thế nào anh cũng tung ra trong đầu mình một vấn đề nào đó. Rồi anh sẽ đả phá nó, rồi lại tự bảo vệ nó như thể có những phe phái khác nhau đang tranh cãi. Tóm lại là tự dựng lên một cuộc tranh luận khá sôi nổi.

Lúc ấy, mọi ý nghĩ của anh như thể vang lên rành rọt trong đầu như nhiều

giọng nói của những người khác nhau đang chỉ trích, phản biện lẫn nhau quyết liệt, liên tiếp - đầu anh như chia thành những phe phái rõ ràng.

Những phe phái ấy lúc là một trong số những người thầy mà anh ngưỡng mộ, lúc lại là một kẻ luôn đối kháng nào đó trong số những kẻ hay đối kháng anh. Và cả chính anh nữa - Phương Quang Sáng, người dẫn chương trình tranh biện của riêng mình - nhưng đôi lúc cũng quên mất vai trò chung gian nhảy thẳng vào giữa cuộc tranh biện.

Trong các cuộc đấu phá và bảo vệ tư tưởng đó, Sáng với thiện chí gạt đục khơi trong - luôn luôn học hỏi cái tốt của bất kể ai, kể cả của kẻ thù - luôn gạt bỏ cái xấu bất kể nó là của mình hay của chính những người mà mình hâm mộ - anh sẽ như một kẻ cơ hội, lúc thì ở phe này, lúc lại nhảy té sang phe kia khi thấy mình đuối lý.

Đế rồi kết cuộc, anh nhận lấy cho mình bên chiến thắng. Anh sẽ đi theo chân lý đã được khẳng định trong cuộc tranh hùng luận điểm. Qua đó các lập luận của anh đã được mài rũa mà trở nên chính xác, sắc bén.

Song, cái đích cuối cùng mà anh muốn hướng tới vẫn là làm sao có được cái cách giải bày những tư tưởng vốn cao siêu, vốn phức tạp sao cho trở nên thật mạch lạc và giản đơn của thầy Tường. Làm sao biến được những mớ triết lý cứng nhắc vô hồn, những câu khẩu hiệu khô khan thành hành động thực tế một cách nhuần nhuyễn như nước thấm mưa dầm.

Ông thường nói: “Bởi cuộc sống quá ngắn ngủi, mà chúng ta lại chỉ được sống có một lần, nên hãy sống sao cho mỗi giây phút sống của chúng ta phải tràn đầy ý nghĩa. Cho nên phàm đã làm con người thì phải có mơ ước, phải có Khát vọng tuyệt đỉnh - The pinnacle of aspiration.

Nhưng chúng ta là những con người có học hành, có tri thức, cho nên muốn gì thì gì cứ phải là con người trước đã rồi mới làm đỉnh gì thì đỉnh.

Mà cũng chẳng có đỉnh, chỉ có đường đi lên đỉnh. Đỉnh núi nào đâu là thấp hay cao của thế giới thì cũng chỉ là hòn đá cuối cùng đứng bên trên những hòn đá khác không bị rớt xuống, không chịu làm nền cho các hòn đá khác trèo lên trong cuộc khai thiên lập địa mà thôi.

Vấn đề chính là làm sao để có thể trở thành người đứng vững ở trên cùng giống như hòn đá trên cùng đỉnh của ngọn núi kia. Vì thế mà học tập, bồi bổ kiến thức, tư chất cá nhân là không bao giờ thừa. Hãy học chữ Nhẫn. Ví như ông già Ngu Công - cứ lặng lẽ nhẫn nại kiên trì mở đường thì rồi cũng có ngày trở thành điển tích, cũng trở thành tuyệt đỉnh của người mở đường cho hậu thế làm gương.

Nhưng lúc này đây, Sáng chỉ nghĩ đến cha mình. Cha anh lại không vậy. Ông không cần phải rèn rũa cái gì. Chỉ cần đừng làm trái các chủ trương, chính sách, đường lối lúc nào cũng đã có sẵn, đừng có vi phạm luật pháp là ông vẫn sống tốt.

Hơn nữa, ông còn chẳng cần phải bước một bước nào ra khỏi cái làng Hoàng Ngôn của ông, ông vẫn đã từng là hạt nhân quan trọng của vùng đất này. Ông đã từng là Anh hùng trong một tập thể Anh hùng.

Điều này thì dù gần chùa gọi Bụt bằng anh, lại khá coi thường những người không chịu phấn đấu, Sáng cũng phải thừa nhận là đúng. Trên đầu giường của cha anh treo hẳn bốn chiếc bằng khen Gia đình vẻ vang và vô số giấy khen các loại.

Những thành tích ấy của cha Sáng đã giúp ông có một lần đã suýt trúng chân Phó Bí thư chi uỷ Hoàng Ngôn. Nhưng rồi các bậc trưởng lão trong làng Hoàng Ngôn đều nói rằng: nhà đồng chí Thường có bốn bằng Liệt sĩ, về mức độ cống hiến cho Tổ quốc thế là cũng nhỉnh hơn gia đình các đồng chí khác một chút. Nhưng đồng chí Thường còn để cho thằng con trai út - thằng Sỏi - mắc tội: phá hoại tài sản xã hội chủ nghĩa. Thằng Sỏi đã từng bị công an xã

tạm giam mất hai ngày. Như thế một là lý lịch gia đình đã có vết. Hai là luật nhà thực thi còn chưa nghiêm thì chưa thể nói đến chuyện xứng danh đại diện cấp Đảng lãnh đạo nhân dân trong làng xã được.

Cái chức Phó Bí thư ấy vì thế trượt khỏi tay cha Sáng.

Song sự thực sâu xa ông Thường biết quá rõ: đâu phải tại tội lỗi ở Sáng. Ở làng Hoàng Ngôn hiện nay Bí thư và Phó bí thư chi uỷ đều đã xấp xỉ bảy mươi. Để giải thích: tại sao Ban chấp hành chi uỷ lại già cỗi như vậy? Cả chi uỷ đã kể lể công tích rằng: hai cụ đều có quá khứ anh hùng vì đã từng đi bộ đội vào trận chiến trường ác liệt ở Quảng Trị và Tây Ninh. Một người đã từng được cấp bằng khen Dũng sĩ diệt Mỹ. Người kia lại được công nhận Dũng sĩ diệt xe tăng.

Hơn thế nữa mỗi cụ lại cùng đứng đầu một dòng họ lớn nhất trong làng nên Chi uỷ phải biết vì tình thế thế thời phải thế. Phải bầu hai cụ là Bí thư và Phó bí thư thay phiên, và ngược lại cũng làm Chủ tịch xã và Phó chủ tịch xã luân lưu để giữ lấy cái hoà khí giữa hai họ lớn nhất nơi thôn ố. Cũng chính vì thế mà địa vị của hai cụ ấy ở làng Hoàng Ngôn là một địa vị đáng để tự hào, đáng để mơ ước với bao nhiêu người ở ngay trong làng xã.

Thật ra thì các cụ ở Hoàng Ngôn cứ đại ngôn cho mình thế, chứ Sáng biết tỏng: chẳng phải đến bây giờ các cụ vẫn quá giỏi giang chẳng còn ai có khả năng để thay thế, mà là vì những nhân vật tài ba xuất sắc, những thanh niên sức vóc, năng nổ, nhiệt tình hầu như đã đi hết khỏi làng và chẳng ai muốn về lại quê nhà lập nghiệp khi đã học hành xong, đã thành tài.

Chảy máu chất xám đang là vấn nạn của cả thế giới. Và làng Hoàng Ngôn có vẻ như ngoài tất tần tật các vấn đề khác ra, cũng được vinh dự đứng ngang tầm thời đại trong vấn đề này. Giờ đây làng Hoàng Ngôn hầu như chỉ còn toàn các cụ già, đàn bà, con gái nhỏ tuổi và trẻ em. Thanh niên, nam giới có và còn sức vóc đều bỏ làng đi nơi khác phấn đấu, làm ăn, kiếm sống.

Còn cha Sáng, chính vì đã có lần có sổ phiếu trúng được chân phó Bí thư ấy mà rồi lại không được làm nên điều đó đã khiến cho đến tận bây giờ ông cũng vẫn còn đang bức bối.

Sự bất công hồi ấy đã khiến cha Sáng đổ hết tội lỗi làm ông không có danh trên đường đời lên đầu Sáng.

Sự bất công ấy cũng đã làm cha Sáng uất hận cho rằng đối với ông chẳng nơi nào đáng lập danh trên trái đất này hơn lập danh ngay ở chính cái làng Hoàng Ngôn của ông.

Ông phải thành công ngay trước mắt chúng nó cho chúng nó trắng mắt ra mà nhìn. Và chính cái tính ngang ngạnh, ương gàn bất chấp thời thế ấy đã khiến ông không thèm biết đến nơi này ngoài cái làng Hoàng Ngôn này.

Nhưng, than ôi! Sáng lại quá biết các làng bãi ngang là loại làng nghèo nhất trong các loại làng ven biển! Mà làng nghèo nhất trong số tất cả các làng bãi ngang lại chính là làng Hoàng Ngôn của cha Sáng!

Vậy mà ông lại tự hào vì cả đời chưa từng bước chân ra khỏi nó. Cả đời tôn sùng mảnh đất quê hương - mảnh đất bãi ngang ruột thịt. Chẳng dám cười! Đâu phải là đỉnh!

Cha anh yêu quê hương! Quá được! Nào có ai dám chê trách chuyện đó đâu. Anh cũng yêu quê hương! Sáng cũng yêu cái làng nghèo khó của mình lắm chứ! Nhưng yêu đến mức bất chấp thế thái nhân tình - bất chấp lý trí - một mình một chân lý chẳng cần tri thức gì cả như bố anh thì quả là bất ổn... Nhưng biết làm sao được! Đã là con dân của làng Hoàng Ngôn - bãi ngang mà không ngang mới lạ.

Nhưng chẳng ai ngang đến cực điểm như cha Sáng: vô cùng ngang - vô cùng bảo thủ - lại còn sĩ diện đến vô cùng nữa. Ông như thế chính là tiêu

điểm hội tụ những đặc tính ngang của dân làng bãi ngang - vùng giữa chẳng hần đất, chẳng hần cát - vùng đất bãi nổi biển với đất nguyên thổ trong vùng.

Trong cuộc họp bàn về làm cống làng, lẽ ra phải nhũn nhặn với cả làng, phải phân tích cho toàn thể bô lão cái được của làng khi cho con trai mình đứng ra tài trợ làm cho làng một cái cống làng hoành tráng thì ông lại tự ái phát khùng nói lung tung: “Đúng! Thằng Sỏi là một thằng đã từng có tội xâm phạm tài sản Xã hội chủ nghĩa. Nó đã bị bắt giam vì bị tình nghi là giết người đấy. Nó có vết thật, không được như con các ông bà đâu. Nó không có chỗ để ở trong cái làng này, nên nó mới phải đi làm giàu thật lớn ở ngoài thiên hạ cho ối kẻ ức rức máu mắt ra. Thôi các ông bà không cần phải bàn đến nó nữa. Mà tôi cũng sẽ cấm nó từ nay không có được nhắc tới cái chuyện làm cống, làm kiếc gì cho cái làng này nữa!...”.

Thế là đâm trúng vào lòng tự trọng của toàn thể các bô lão. Thế là tối hôm qua ngày mồng 19 tháng 6 dự định bấy lâu nay của Sáng đã bị đổ bể vô phương cứu chữa trong cuộc họp.

Sáng buồn bã, nhắm mắt lại, anh cố thiếp đi một lúc cho đỡ mỏi mệt, nhưng mãi vẫn không sao ngủ đi cho được. Anh thấy mình cứ trằn trọc, trằn trọc và thở dài không yên mãi, không biết vì sao.

24 GIỜ LÊN ĐỈNH

Nguyễn Thị Anh Thư
www.dtv-ebook.com

Vẫn Bay Trong Cõi Điều Linh

03 giờ 38 phút, ngày 20 - 06 - 2008

Không! Nơi đây đâu gần ngôi nhà đầy tiện nghi mà hình như nàng đã quen ở!

Nơi đây có vẻ như đang là một vùng đất bãi ven biển với những xóm nhỏ nghèo nàn, xơ xác.

Ri ran dậy lên muôn vàn tiếng côn trùng, ve dế inh ỏi dưới mỗi gốc cây, ngọn cỏ.

Những tảng đất lặt nghiêng còn in vết lười cày ướn ẩm sương đêm.

Tất thảy cùng phả lên một thứ mùi hương đặc trưng của ruộng đồng: vị tanh tanh của cua cá, vị nồng nồng của rơm rạ ngấu vào bùn đất và hương thơm ngòn ngọt, ngai ngái đắng của cỏ gấu, cỏ mật dịu êm.

Kìa màu sáng trắng đã bắt đầu lan toả phía đông nơi đường chân trời! Ánh dương sắp lên rồi!

Nàng lại bị đẩy lướt nhanh như một tia chớp vụt tới một cánh đồng bị cắt ngang bởi một con đường nối từ một ngôi làng ra đường liên xã. Con đường ấy hình như có một chiếc xe ô tô màu đen đang đỗ im lìm bên bờ cỏ.

Nàng phải khẩn trương tìm nơi ẩn nấp, không nhanh nàng sẽ bị tan ra... tan ra. Tan rã thành hư vô... Kìa rồi! Một ngôi đền trên đỉnh núi sát biển ở

gần quê của nàng. Trước khi ra Hà Nội để sống cùng mẹ kế, nàng đã được bà nội dẫn lên đó để cầu xin Mẫu che chở cho nàng khỏi mọi tai ương và ban cho nàng sự may mắn.

Cầu sao luồng khí nàng đang di chuyển nhờ hoặc sắp rơi vào tới được đền Ngài trước khi bình minh tới. “Cầu mong Mẫu hãy che chở cho con!”

Một luồng gió mạnh hơn lại cướp nàng ra khỏi ngọn gió nhỏ đang bao dung chuyển đi trong ước muốn của nàng. Nó cuốn nàng luôn vào chiếc xe ô tô đen đang đỗ ven đường.

Nàng vội nép vào luôn trong trần xe. Ở trong xe nàng có thể được tĩnh tại trong chốc lát.

Có một người đàn ông đang nằm ở ghế sau của xe. Trong xe rất tối, nàng không sao thấy được rõ khuôn mặt của anh ta.

Anh ta đang nằm ngủ. Có lẽ anh ta cũng là một con người cô đơn, không có hạnh phúc như nàng. Một người hạnh phúc không nằm một mình dù là trong một chiếc ô tô sang trọng trong đêm hôm giữa đồng không mông quạnh như thế này.

Và anh ta lại còn trăn trở, trăn trở trong một giấc ngủ nông. Thỉnh thoảng anh ta còn thở dài. Những tiếng thở dài nặng nề như cố trút những bức bối, u uất trong lòng ra, chứng tỏ tâm hồn anh ta không được bình yên cho lắm.

24 GIỜ LÊN ĐỈNH

Nguyễn Thị Anh Thư
www.dtv-ebook.com

Phương Quang Sáng

03 giờ 38 phút - 20 - 06 - 2008

Sáng cảm thấy có một cơn gió nhẹ từ ngoài cửa xe vào ủa vào, nhưng làn gió này có vẻ mang theo một luồng khí lạnh làm anh cảm thấy hơi

ùng mình. Anh cố chịu đựng, nhưng dường như càng lúc trong xe càng lạnh thêm.

Không sao ngủ được, Sáng đành ngồi dậy bấm tấm kính cửa sổ xe xuống cho đỡ lạnh, rồi nhoài người lên ghế trước với tay lấy chiếc Lattốp anh vẫn để trên chiếc ghế phụ từ sáng qua.

Sáng bật Lattốp lên xem tin tức. Thật đáng tiếc vẫn là bản tin từ trưa qua. Trong đó mục tin kinh tế Chứng khoán vẫn ghi:

- Hôm nay mùng 19 tháng 6. Không có một bất ngờ nào xảy ra. Chỉ số Vn-Index tiếp tục rơi tự do và đã xuống tới mức 366 điểm do hầu hết tất cả các lệnh đặt bán giá sàn đều không có người mua. ...

Chẳng bù cho năm ngoái, cũng vào những ngày cuối tháng này Thị trường Chứng khoán Việt Nam sau khi đã rớt thảm hại rồi lại có bốn tuần hồi phục liên tiếp. Chỉ số VN - Index bất chấp IMF cảnh báo về nguy cơ bong bóng suýt nữa lại chạm lại được kỷ lục cũ đã thiết lập ngày 12 tháng 3 với 1.170, 67 điểm.

Chính lần ngoi lên lại cao ngất của thị trường Chứng khoán bất chấp quy

luật này giờ đây đã giết chết hết từ con voi đến con kiến - từ người được học hành bài bản tận quốc tế, giỏi giang thành thạo trong làng Chứng khoán như ngài giám đốc công ty SSI cho đến những tay mơ mù tịt là các bà già về hưu ngày ngày xách làn đi chợ tiện đường tạt vào sà, chẳng cần học hỏi làm gì cho mệt óc, cứ quyết chí tí chút a dua theo đuôi mọi người kiếm vài chục ngàn tiền chợ mỗi ngày.

Sáng thừa biết, chẳng phải chỉ riêng gì anh, cùng với biết bao nhiêu những người đầu tư Chứng khoán khác nữa, những đồng tiền trong khối tài sản cổ phiếu của anh và của họ đang tuôn chảy ra xối xả và có vẻ như sẽ xuống bầu bạn cùng số 0 như đáy chiếc đồng hồ cát - không có cách gì ngăn lại được.

Nhưng còn may là dân Việt Nam mình đã từng được tôi rèn trong chiến tranh, biết quý mạng sống của mình hơn tất thảy nên không hèn như mấy gã đầu tư Chứng khoán bên Thái Lan, Nhật Bản, Hàn Quốc trong cuộc sụp đổ thị trường Chứng khoán châu Á cách đây gần chục năm - chỉ biết mỗi một cách nhu nhược: nhảy lầu tự tử!

Hãy tạm quên nó đi. Hãy coi như không còn có nó trên đời này nếu anh vẫn còn muốn sống! Nếu không học tập được triết lý sống: “Hết mưa là nắng hừng lên thôi” của Bác Hồ thì phải bắt chước phép thắng lợi tinh thần của AQ: Ngày xưa tao cũng đã từng là đại gia cả triệu Đô...

Sáng chợt thấy mình mỉm cười tự giễu cợt. Rồi anh lại nhận ra có lẽ anh còn mỉm cười được như vậy là vì còn là may anh đã không đem tất cả đất đai của mình thế chấp Ngân hàng để chơi Chứng khoán. Anh đã rất có lý khi chia nhỏ khối tài sản của mình ra từng ô nhỏ như thể bốc thuốc đông y: ô đất đai, ô vàng bạc, ô Êrô, ô Đôla, ô Chứng khoán. Giờ đây anh có mất trắng tay trong cuộc chơi này thì tài sản của anh cũng chỉ là sụt giá mất vài ô mà thôi.

Nhưng anh cũng thấm rất rõ rằng mình cũng như biết bao các đại gia khác trong cơn biến động khủng khiếp của thị trường Chứng khoán và bất động

sản lần này đang đi cheo leo trên sườn dốc cát. Những lô đất anh đầu tư để chờ dự án thì hiện nay đang bị đình lại do Nhà nước cắt giảm kinh phí các dự án tạm thời để chống lạm phát. Ví như giá cổ phiếu MP của anh từ 130.000 đồng 1 cổ phiếu nay chỉ còn giá dưới 20.000 đồng 1 cổ phiếu. Bảo đã nổi và anh cũng đang tụt đáy dốc.

Sáng lại cảm thấy ớn lạnh, rồi không biết có phải vì bản tin Chứng khoán vẫn thể thảm quá không mà anh cảm thấy người chùng như yếu đi và rùng mình thêm một cái nữa.

Sáng không còn muốn nghe thêm một chút tin tức nào về Chứng khoán. Những tin tức ấy làm cho anh cảm thấy mình như bị bệnh máu không đông mà vết thương lại mở toang hoác.

Sáng tắt máy, bỏ cái Lattôp sang một bên. Cử chỉ của anh vội vàng nên có lẽ đã làm động chạm vào đầu đó trên bàn phím khiến màn hình máy tính sáng nhoáng lên một cái trước khi tắt.

Sáng quay về phía sau lấy cái cặp nhỏ mở ra lấy thêm cái áo mỏng khoác vào người.

24 GIỜ LÊN ĐỈNH

Nguyễn Thị Anh Thư
www.dtv-ebook.com

Trôi Dàn Lại Bến Sông Mê

03 giờ 38 phút - 20 - 06 - 2008

Phượng Oanh cũng ghé xuống qua vai người đàn ông trong chiếc xe ô tô, cùng nhòm xuống màn hình khi anh ta ngồi dậy bật Lattốp lên xem tin tức:

... Chỉ số Vn-Index tiếp tục rơi tự do và đã xuống tới mức 366 điểm do hầu hết tất cả các lệnh đặt bán giá sàn đều không có người mua. Nhà nước đã có lệnh nới rộng giao diện... hy vọng...

Qua ánh sáng mờ mờ của màn hình hắt lên, Phượng Oanh thấy gương mặt đàn ông này có một nét gì đó hơi quen, nhưng nàng không nhớ được một ai quen thuộc ở lứa tuổi này. Người đàn ông này đã quá già nua. Có lẽ ông ta phải đến sáu, bảy mươi tuổi. Khuôn mặt ông ta nhàu nhĩ những tính toán và tràn trề thất vọng khi đọc bản tin đã cũ của ngày hôm qua.

Ông ta chán nản quăng cái Lattốp sang một bên. Nhưng nàng lại muốn xem tin tức thêm một chút nữa: Nhà nước đã có lệnh nới rộng giao diện... hy vọng... nới rộng giao diện là thế nào? Và hy vọng là hy vọng cái gì chứ? Nàng ước muốn cho ngón tay út của ông ta lướt nhẹ vào chỗ bàn phím máy tính. Trong chớp nhoáng một bản tin nữa loáng qua và nàng thẩm thấu được tin tức ấy:

Lại 11 ngày nữa rớt giá thêm, ngày 24/2/2009 kéo chỉ số VN-Index đã tụt xuống 235, 5 điểm mức thấp nhất trong 4 năm qua...

Nhưng vậy là Chứng khoán còn rơi xuống đáy sâu thăm thẳm hơn nữa, dù

nàng có cố sức giãy giụa đến cả năm sau. Và không biết rồi sẽ còn rơi xuống đến đâu.

Tuyệt vọng đâu phải là hy vọng! Ôi, tuyệt vọng!... Hình như nàng đang tan thêm ra một cách không gì ngăn cản lại được.

24 GIỜ LÊN ĐỈNH

Nguyễn Thị Anh Thư
www.dtv-ebook.com

Phương Quang Sáng

03 giờ 39 phút - 20 - 06 - 2008

Sáng mặc áo vào rồi mà sao không cảm thấy hết lạnh. Cái lạnh ở trong xe cứ như xuyên thấu dồn tụ tất cả vào trong lòng anh.

Người ta vẫn nói rằng đen bạc thì đỏ tình, nhưng dường như anh đang đen cả hai: chẳng những anh đang phải mệt mỏi về Chứng khoán, đất đai mà anh còn đang phải phát ớn lên vì tình.

Tình yêu ôi tình yêu! Không biết có phải vì bị hình ảnh của Linh Nga và Phượng Oanh ám ảnh không mà mãi anh vẫn chẳng cùng bến cùng thuyền được với cô gái nào?

Cô thì rất đẹp nhưng vô duyên. Cô thì có duyên nhưng không đẹp. Cô thì hội đủ mọi vẻ duyên dáng, đẹp đẽ nhưng lại quá già.

Có cô lại quá trẻ nên khi được biết cha mẹ anh vẫn còn sống và biết tuổi của cha mẹ anh thì cô ấy kêu lên kinh ngạc: bố anh bằng tuổi cụ nội của em đấy. Như thế khác nào cô ta tỏ ý: anh bằng lứa ông nội của em!

Cho nên bên cạnh các cô gái trẻ đẹp ấy sao anh vẫn cảm thấy mình cô đơn cùng cực. Có vẻ như tất cả các cô chỉ đến với anh chỉ vì cái vẻ đại gia - bề ngoài của anh - không ai thực sự đến với anh chỉ vì tâm hồn anh, vì cái bản chất sâu thẳm bên trong của anh cả.

Không có ai như Linh Nga - cô gái nhân hậu cao cả đã nhìn ra tài năng

của anh khi anh chỉ là một cậu bé cầu bơ cầu bất, không nhà cửa, nhem nhuốc, gày gò, ốm đói.

Không ai như Phượng Oanh người vẫn luôn có lòng tin tuyệt đối vào phẩm chất tốt đẹp và trong sáng của anh bất chấp mọi hoàn cảnh mà anh sa vào, khiến cho anh bao lần tưởng đã rơi xuống đáy lại có được nghị lực để vươn lên.

Hắn Phượng Oanh sẽ rất khó tin nếu anh nói rằng chính cô chứ không phải là anh đã là một sức mạnh tinh thần để anh vịn vào đứng dậy sau mỗi lần vấp ngã.

À quên mất, tối hôm qua khi bước chân vào phòng họp của thôn, anh đã tắt điện thoại để giữ lịch sự với dân làng, tránh phải trả lời vô số những dòng nhắn tin lằng nhằng, nhai nhách, rất vớ vẩn trong cơn say rượu của Phượng Oanh. Cho đến bây giờ anh vẫn chưa bật máy lại. Không biết có ai gọi và nhắn tin cho anh khác ngoài Phượng Oanh không.

Sáng bật máy di động. Màn hình hiện lên mâu tin đươnhắn của một số điện thoại lạ hoặc vào lúc 02 giờ 30 phút ngày 20 tháng 6:

Thưa ông, chúng tôi là bên cơ quan điều tra xin được thông báo cho ông biết: cô Phượng Oanh, người mà chiều qua ông đã tới gặp tại khách sạn Over And Over; không biết vì lý do gì đã bị rơi từ cửa sổ tầng tư xuống đất vào khoảng 24 giờ đêm ngày 19 rạng ngày 20....

Cái gì! Cách đây hơn một tiếng đồng hồ, Phượng Oanh đã rơi từ trên tầng tư xuống đất ư? Sáng thấy ruột gan mình bỗng thót lên. Ốc anh bỗng như đông cứng lại lạnh buốt.

Hiện cô Phượng Oanh đang nằm cách ly trong phòng cấp cứu ở bệnh viện Việt Đức và vẫn đang trong tình trạng hôn mê nặng.

Chúng tôi đã cho đi tìm thân nhân. Nhưng cô Phượng Oanh không có một người thân nào ngoài một người chồng đã bỏ đi ở 1 nơi nào đó từ vài tháng nay. Ngôi nhà cô Phượng Oanh ở gần đây nhất đã bị Ngân hàng tịch thu. Theo chúng tôi được biết thì ông là người cô Phượng Oanh quen biết có cuộc gặp gỡ gần nhất, và tiện có số di động của ông trong máy điện thoại của cô Oanh, nên chúng tôi xin thông báo tin tức về cô Phượng Oanh để ông được biết.

Đề nghị ông khi nhận được tin nhắn này hãy liên hệ lại và trực tiếp đến gặp chúng tôi ngay để vụ việc được sáng tỏ một cách nhanh chóng.

Sáng chết lặng một lúc rồi mới nghĩ ngợi tiếp được.

Phượng Oanh! Ôi Phượng Oanh! Sao lại có thể thê thảm thế hả em ơi! Không nhà, không cửa, không người thân thích!

Có phải tại bức thư của anh không? Bức thư lạnh nhạt đã hất em xuống đáy sâu của vực thăm tuyệt vọng! Trời ơi!

Công an điều tra? Ôi, không! Không thể như thế được! Toàn những chuyện kinh khủng!

Sáng choáng váng ớn lạnh người - Phượng Oanh. Mà sao Phượng Oanh lại thiêng thế. Anh vừa nghĩ đến cô xong.

Ấy chết! Bập bập! Cô ấy đã chết đâu mà anh nghĩ là cô thiêng nhỉ! Phỉ thui!

Cô ấy chỉ đang hôn mê nặng. Cô ấy có thể sẽ chết mà anh sẽ vĩnh viễn không bao giờ được gặp lại cô ấy nữa! Ôi hôm qua cô ấy đã muốn gặp anh lần cuối, vậy mà anh không những đã bỏ đi, lại còn để lại một bức thư với những lời lẽ hắt hủi và lạnh lùng.

Không, anh chưa thể đến gặp cơ quan điều tra được. Anh phải đến với cô ấy trước, đến ngay bây giờ, nếu không sẽ quá muộn.

Nếu cô ấy chết mà anh không kịp tỏ lòng hối lỗi trước cô thì anh sẽ phải ân hận suốt đời. Cô sẽ ám ảnh anh cả đời. Đúng như thế, hôm qua cô ấy đã cảnh báo với anh như vậy!

Sáng vội vã len lên ghế lái. Anh nổ máy rí ga, gấp gáp lên đường.

Không, Sáng vốn không mê tín dị đoan một cách thái quá. Trong cơn khủng hoảng Chứng khoán và bất động sản vừa qua, ai chẳng điều đứng. Nhưng họ điều đứng vì kinh tế là chính thôi, chứ còn anh, anh lại điều đứng cả trong ái tình.

Ba tháng trước Tết năm 2007, lúc còn đang thắng lớn Chứng khoán anh đã phải nhờ đến bàn tay của bạn bè trên công an thành phố mới thoát khỏi những trận đánh ghen của một tên đao búa người Hoa ở Quận 5.

Tên Ôtenlô Tàu khựa ấy cho đàn em dùng búa chim bổ tan nát đầu chiếc Camry 3.6 của anh, báo hại anh phải bán rẻ nó, mua con Mecer mới cái này.

Sáng chột nhãn mặt, nhún vai thở dài: cái khoản ái tình phí này quả là không nhỏ! Đàn bà không có họ thì buồn, mà dính vào họ thì họ bắt ta phải trả giá quá lớn.

Phượng Oanh cũng vậy. Trong quá khứ, anh đã phải cùng cô chia sẻ một bí mật đã gây thiệt hại quá lớn cho anh về danh tiếng. Giờ đây, không biết cô còn sẽ gây nên những chuyện kinh khủng gì cho anh nữa không biết. Bên điều tra vừa nói là Phượng Oanh vẫn còn sống nhưng đang hôn mê nặng. Nhưng từ lúc đó đến giờ, nói đại, hay cô ấy vừa chết mất rồi cũng nên!

Sáng không còn quan tâm đến hai bên đường có những gì nữa. Anh cứ phóng xe vun vút về Hà Nội. Cũng may đường cao tốc bây giờ đã tốt hơn xưa

rất nhiều, đã có nhiều đường dân sinh nên hầu như các tay lái ô tô không phải tránh người đi xe thô sơ và đi bộ mấy. Giờ này cảnh sát giao thông cũng không phục kích bấm phạt tốc độ. Mà có bấm phạt anh cũng bất chấp. Trời ơi! Phượng Oanh ơi là Phượng Oanh! Sao em lại có thể nông nổi thế cơ chứ!

Những nhân viên điều tra đã biết chiều qua anh ở trong phòng với nàng. Liệu họ có cho rằng anh đã làm gì đó với nàng, khiến nàng phải nhảy từ trên cửa sổ tầng tư rơi xuống đất?

Cảnh sát hình sự Hà Nội thế nào rồi cũng săn anh bằng được rồi sẽ lôi anh đến trụ sở thẩm tra lên thẩm tra xuống rất lằng nhằng đây. Mới nghĩ đến đây, anh đã cảm thấy mệt mỏi vô cùng.

Anh có cảm giác như vận may của anh mấy năm nay sắp hết. Số phận đen đui đang sắp sờ được vào gáy của anh - điều mà anh vẫn hết sức cố tránh bao năm nay, kể từ cái ngày bị công an bắt nhốt giam cùng đám bạn cùng phòng, rồi bỏ mặc cho đói khát và muỗi đốt hai ngày đêm, trong thời gian đợi chờ thử phản ứng xem có hêrôin trong máu hay không.

Hồi đó anh đã thi tốt nghiệp xong, đang ở lại trường tháng cuối cùng chờ xin việc. Và lần đầu tiên, với sự giới thiệu và trợ giúp của thầy Khải Huy, anh đang được phòng Văn hoá của một huyện thuê dàn dựng một chương trình ca múa nhạc cho cuộc thi liên hoan Ca múa quần chúng của tỉnh.

Nghệ sĩ muốn khán giả tin cậy thì phải là sao. Mà đã là một ngôi sao nghệ thuật thì phải có một hình thức thật đặc biệt, phải đập vào mắt người nhìn để lưu giữ được ấn tượng về mình.

Lúc đó, anh lại rất nghèo, trang phục chỉ có hai cái quần bò nhái của Trung quốc, mấy cái áo sơ mi, áo phông tầm tầm vớ vẩn của bọn sinh viên nhà quê nghèo. Nên để gây ấn tượng, anh chỉ có mỗi cái mặt khi lên sân khấu sẽ tô son trát phấn, và cái tóc trên đầu là có thể thay đổi được.

Để cho sành điệu hơn người, anh đã cạo trọc đầu rồi để dăm cái tóc lơ phơ dài phủ xuống trước trán và chừa lại một dúm tóc buộc như cái đuôi gà ở sau ót. Cái một ấy cho đến mười mấy năm sau, đến tận bây giờ, đám nghệ sĩ muốn tạo ấn tượng cũng mới chỉ dám học đến một nửa: hoặc là cạo trọc; hoặc là để dài và buộc túm một túm như cái đuôi gà đằng sau.

Nhưng cũng chính vì cái đầu đó làm ngứa mắt mà công an trong một đợt làm trong sạch học đường đã tiện tay túm luôn cả anh lên đồn mặc dù anh không có tên trong danh sách bị tình nghi là có nghiện ngập chích choác.

Mấy tuần sau, khi nghe tin ấy Phượng Oanh đã trốn nhà lên Bắc Bình, đến trường tìm gặp Sáng.

Nhưng hôm đó Sáng lại đi xuống huyện làm việc nên họ không gặp được nhau. Phượng Oanh viết mấy chữ lại. Cô nói rằng cô nhận được tin anh bị bắt vì nghiện ngập, buôn bán hêrôin. Cô không tin những tin đồn thất thiệt ấy. Cô tin anh không bị sa ngã trong bất kỳ tình huống nào. Cô luôn luôn tin tưởng vào phẩm chất tốt đẹp của anh. Cô luôn tin có ngày anh sẽ trở thành một nghệ sĩ cao sang, tên tuổi và đáng trọng...

Anh cũng muốn được thanh minh cùng Phượng Oanh nhưng chưa có dịp nào. Vì đã ra trường nên anh không còn chỗ ở, không còn học bổng hàng tháng để sống. Đâu phải lúc nào tỉnh cũng có các cuộc thi Hội diễn văn hoá quần chúng, và cũng ít có huyện dám chơi sang thuê đạo diễn dàn dựng chương trình. Anh đang đói, rất đói. Anh phải làm tất cả những việc có thể làm được: bán hàng thuê, làm cừu vụn vặt hàng lậu qua biên giới, lơ xe... để kiếm cái cho vào bụng qua ngày.

Bắt đầu từ đó là chuỗi ngày vào đời lầm lụi hy vọng tồn tại để có ngày mở mày mở mặt với một nghề đã được đào tạo bài bản của một vũ công.

Từ đó Sáng trôi dạt từ Bắc vào Nam, xuống tận một tỉnh miền biển vùng

chót mũi đất nước. Bất cứ lúc nào, anh cảm thấy chán nản, buồn bã, rã rời nhất thì bỗng Sáng lại nhớ đến Phượng Oanh, đến lòng tin tuyệt đối của cô đối với anh. Và như thế anh đã vịn vào cô để gượng dậy. Anh lại thề sẽ vươn lên, sẽ thành đạt, và chỉ đến khi đó anh mới quay về gặp lại Phượng Oanh.

Nhưng thề vươn tới thì dễ, còn để thực hiện nó thì anh mới thực hiện được cách đây có vài năm, bắt đầu từ khi anh được thừa kế tài sản và trúng Chứng khoán.

Khi anh tìm đến nhà cha mẹ Phượng Oanh thì cô đã lấy chồng được vài năm. Cô tưởng rằng anh đã quên cô, đã không thèm đếm xỉa đến một người con gái không toàn vẹn như cô. Cô đã khóc và trách móc anh vì đã không một tia hồi âm bức thư đầu tiên đó của cô, đã không cho cô địa chỉ để liên hệ với anh.

Còn anh lúc đó chỉ thấy thương cô thôi. Anh nói với cô như vậy, vì lúc đó anh đã là một đại gia chục triệu Đô, có trong tay cả nghìn tỉ. Anh đang say trên đỉnh cao chiến thắng. Anh đang có rất nhiều những mối quan hệ mới dễ dàng một cách lạ lùng với biết bao nhiêu những cô gái trẻ đẹp của những gia đình danh giá, những người mẫu, những hoa hậu lưng danh tên tuổi.

Phượng Oanh chỉ tồn tại trong lòng anh như một ký ức đau buồn về một thời gian khổ xa xưa. Thậm chí nói ra lại cảm thấy hơi hổ thẹn vì lúc đó anh lại có một cảm giác nhẹ nhõm vì Phượng Oanh đã đi lấy chồng, và may mắn là anh chưa hề có một lời hẹn ước gì với Phượng Oanh.

Lẽ nào Sáng lại dính vào một vụ sỉ căng đan kinh khủng này? Có phải đây là một vụ sỉ căng đan tình ái? Anh có yêu cô không nhỉ? Mà cô yêu anh đến mức nào? Họ yêu nhau đơn thuần trong sáng bằng một kỉ niệm xưa ư? Một kỉ niệm đau thương, bi thảm và đầy bí ẩn mà anh chưa bao giờ kể lại cho cô cũng như cho bất kỳ một ai khác.

Hôm ấy bà nội Phượng Oanh kinh hoàng khi thấy cô cháu gái bé bỏng của mình buông rơi quần đồ vật ngay xuống đất, rồi mê man bất tỉnh khi vừa bước được một chân vào ngưỡng cửa.

Bà nội Phượng Oanh và anh đã vội khiêng Phượng Oanh lên giường. Khi đắp khăn ướt lau bùn thân thể của cháu gái, bà đã tru lên uất hận như một con sói cái.

Bà nội Phượng Oanh quay vội ra cửa nơi anh vẫn đứng đó tần ngần không biết nên bỏ đi hay ở lại. Bà túm lấy thằng Sỏi là anh khi đó tra hỏi kỹ lưỡng duyên do vì đâu cháu bà lại ngất lịm, quần áo lại tơi tả như thế.

Sau khi được biết những chuyện xảy ra ở ngoài đồng chỗ Hồ cá, bà trừng mắt, nghiêng răng. Hai bàn tay gân guốc vì lao động của bà quắp chặt lấy đôi vai Sỏi đến đau nhói. Bà buộc Sỏi phải thề độc: dù ngay ngày mai có xảy ra bất cứ chuyện gì cũng phải câm lặng không bao giờ được nhắc lại những chuyện này với bất cứ ai. Và phải câm lặng vĩnh viễn. Nếu không bà thề sẽ coi chính Sỏi là người giết chết cháu gái bà. Bà sẽ nguyện rửa Sỏi đời đời kiếp kiếp. Bà đã dồn lên vai thằng bé Sỏi thơ ngây thươ đó một gánh trách nhiệm quá nặng nề và khủng khiếp. Bà để lại trong lòng nó một nỗi sợ không lời vô hình mà âm ỉ không bao giờ có thể xóa đi được.

Bà bắt anh ngồi nhà trông chừng Phượng Oanh cho bà, rồi bà cầm một cái đòn càn tập tễnh chạy ra ngoài đồng giữa trời đêm dầm dạt mưa gió, sấm chớp.

Rất lâu sau anh mới thấy bà nội Phượng Oanh quay về. Mặt bà cắt không còn một hạt máu. Bà lê chân, mệt nhọc bước vào nhà.

Người bà nội ướt sũng, bết bết bùn đất như vừa đánh lộn với ai. Bà tránh nhìn vào đôi mắt tò mò của Sỏi.

Nhưng một lần nữa bà bắt Sỏi phải thề độc dù ngày mai có xảy bất cứ chuyện gì thì Sỏi cũng không được hé răng với bất kỳ ai về mọi việc đã xảy ra trong đêm nay.

Sáng hôm sau, không thấy cha về, gã con trai cả của lão Hanh đi tìm khắp các bờ bãi đã phát hiện ra lão chết đuối dưới hồ cá.

Bên Pháp y về mổ xẻ thi thể lão Hanh khám xét, phán đoán rằng: nạn nhân hoặc bị trượt chân ngã ngựa, đầu bị va vào tảng đất cứng nào đó, nên trên đầu phía sau còn một vết sưng u lên. Rồi khi dậy được, chưa tỉnh táo hẳn đã loạng quạng đi trong đêm mưa bão nên lại trượt chân ngã xuống hồ. Hoặc lão đã bị ai đó bất ngờ đánh cho bất tỉnh rồi mới đẩy xuống hồ. Lần ngã này lão mới chết thật - lão bị chết đuối.

Vụ án quá kinh khủng với một cái làng bãi ngang nhỏ như một vạt áo.

Công an đã điều tra mãi trong làng cũng không thấy một ai đáng tình nghi ngoài mấy người hay lặn lội đêm hôm đi kiếm cá ở ngoài đồng - những người hay bị nghi là chuyên câu trộm ở Hồ của Hợp tác. Nhưng cũng không có vụ xô xát nào giữa họ với nạn nhân gây thù oán đến mức độ họ phải giết chết nạn nhân để trả thù. Rồi vì chuyện xảy ra trong đêm mưa bão, mọi dấu vết đều không còn nên chính quyền kết luận cái chết của gã Hanh chỉ là một tai nạn do nạn nhân bất cẩn.

Có một điều làm Sỏi thấy thanh thản trong lòng là lão Hanh chết ở phía bên kia của bờ đầm, chứ không phải nơi Sỏi vác tảng đất đập xuống đầu gã.

Nhưng Sỏi không tin một bà lão hom hem hơn bảy mươi tuổi, lại còn bị bệnh thần kinh toạ, đến lê đi còn khó lại có thể đánh thắng được một gã đàn ông lực điền mới hơn năm mươi tuổi, rồi lại còn có thể dìm lão xuống hồ cho đến chết được!

Nhưng nếu không đánh thẳng gã Hanh ở bên kia đầm thì bà nội Tí cũng chẳng thể đủ sức để kéo một cái thân hình đàn ông to nặng hơn mình đi vòng từ chỗ Sáng đập tảng đất lớn vào đầu lão già dâm dục, sang đến tận bên kia cái hồ rộng đến hai mẫu rồi mới đẩy gã xuống nước mà chìm chết.

Vậy thì ai chứ? Phải có một bàn tay nào đó đã giúp hai bà cháu Sỏi trừng phạt kẻ ác chứ?

Điều đó có vẻ như là bí mật tuyệt cùng, bà nội Phượng Oanh đã mang sâu xuống đáy huyết, nhưng lại vẫn sẽ mãi mãi song hành cùng Sỏi, không thể nào xoá bỏ cho được trên con đường số phận mà Sỏi đi tới.

Suốt dọc đường từ quê nhà lên đến bệnh viện Việt Đức, trong đầu anh chỉ tràn ngập những ý nghĩ về Phượng Oanh, đến nỗi xe của anh đi suốt gần hai tiếng đồng hồ, đến được cổng Bệnh viện rồi, mà anh cứ ngỡ như đang trải qua một giấc mơ.

24 GIỜ LÊN ĐỈNH

Nguyễn Thị Anh Thư
www.dtv-ebook.com

Bản Tụng Ca Cho Nàng

03 giờ 39 phút - 20 - 06 - 2008

Có lẽ là do ý chí của nàng đang tan rã do nỗi thất vọng vừa đến chẳng?
Cái cơ thể ête của nàng, đám ý nghĩ, đám mây điện từ là nàng đang mờ nhạt dần, tan rã dần... đang trôi dần lại bến sông Mê... lênh đênh trên bến sông Mê.

Tiếng sóng vỗ ven sông vang ngân những âm thanh ru mì, ru mì... thì thầm... những âm thanh không lời, thấm thấu khắp bãi bờ, khắp chốn nhân gian....

Có lẽ kiếp này xuống ga nhằm cửa

Đi suốt cuộc đời chỉ thấy nắng lửa

Muốn mát mẻ trên đầu ta phải tự chắn che

Biết đến nơi đâu có bóng cây râm mát

Kiếp này hay kiếp khác?

Có chờ ta một trái tim nồng nàn đầy nỗi khát khao!

Ở kiếp nào trong 12 kiếp

Sẽ cho ta tình yêu như mưa rào giữa nắng hạ

Để ta không phải lãng phí cuộc đời

Trong vòng luân hồi đã hóa kiếp lại đầu thai...

Trong vòng luân hồi

Đã hóa kiếp lại đầu thai...

24 GIỜ LÊN ĐỈNH

Nguyễn Thị Anh Thư
www.dtv-ebook.com

Phượng Quang Sáng

05 giờ 52 phút ngày 20 - 06 - 2008

Sáng lái xe vào chỗ gửi rồi chạy vào Phòng Cấp cứu hồi sức.

Anh vội vã hỏi một cô y tá và được biết Phượng Oanh đang nằm một mình ở phòng số 2.

Sáng đẩy cửa phòng bước tới chiếc giường có một người nằm phủ chăn trắng toát với một lô những dây dợ cắm vào người, nổi ra máy móc, nổi lên chai máu đang treo trên cột đầu giường.

Anh cúi xuống nhìn sâu vào khuôn mặt trắng bệch, bất động như đá của Phượng Oanh.

Dù bị rơi từ tầng 4 xuống, thật kỳ lạ, khuôn mặt nàng chỉ hơi bầm tím một bên má, và có vài vết xước.

Cặp mi đen, dày của Phượng Oanh khẽ lay động như một chiếc lá khô rùng mình trước hơi gió.

Sáng thấy đau thắt lòng khi liếc nhìn vào màn hình điện tử đo nhịp tim của Phượng Oanh. Đường chỉ vẽ thoi thóp quá sức hắt hiu như ngọn nến nhỏ mong manh trước gió.

Anh ân hận. Ân hận vô cùng.

Nếu hôm qua anh lưu tâm đến Phượng Oanh nhiều hơn chút nữa, có thể

nàng không thả mình rơi vào tuyệt vọng đến thế! Và nếu anh đừng quá nôn nóng về với những khát vọng cho quê hương, anh cũng sẽ không phát hiện ra giờ phút này mình lại cũng có một khát khao cháy bỏng khác: giữ lại được nàng ở lại với thế giới này!

Đường tới ước mơ của mỗi con người không biết đi đến bao giờ mới đạt được. Con đường luôn đòi hỏi ta phải trả những cái giá mà chỉ đến khi ta bị mất rồi mới biết được giá trị thực sự của nó lớn đến mức nào. Những khát khao muốn có được đòi hỏi phải trả không biết bao nhiêu đau khổ mà thân phận một con người lại quá là bé nhỏ mong manh!

Và Phượng Oanh có lẽ đang chính là cái giá mà anh phải trả trên con đường này?

Sáng đưa đôi tay thô ráp của mình lên, nắm lấy bàn tay bên không cầm kim truyền tiếp máu của Phượng Oanh. Anh cố truyền hơi ấm từ thân thể của mình vào những ngón tay lạnh buốt của Phượng Oanh.

Đúng lúc đó một bên lúm đồng tiền của Phượng Oanh khẽ xoáy xuống, một thoáng chuyển động như thể một cơn rừng mình lan toả khắp gương mặt nàng.

Đôi mắt thăm thăm đau đáu buồn của Phượng Oanh hiện ra mơ màng dưới hai làn mi dày mượt.

Trong giây lát, như mơ hồ nhận ra anh, ánh hồi quang trong hai đồng tử của Phượng Oanh bừng lên. Vầng trán nàng hơi cau lại như thể để cố suy xét, nhận biết một điều gì, nhưng gương mặt nàng như khẽ thoáng hiện một nụ cười tựa như hài lòng.

Cái khoé môi khẽ lúm xuống bên khoé mép bỗng đông cứng lại khắc sâu vĩnh viễn một vẻ bi thương quen thuộc không thể xa rời vốn luôn làm đau

nhói lòng anh.

Sáng bậm môi, nghiêng răng lại, cố nén mà vẫn bật lên một tiếng rên thê thiết:

- Phượng Oanh ơi! Phượng Oanh! Em ơi! Anh Sỏi của em đây!...

Anh nhắm mắt lại, quay mặt đi, cố giấu một giọt lệ đang trào ra mí, rồi quay lại khẽ khàng đặt một cái hôn trinh bạch lên vầng trán tinh khiết của Phượng Oanh. Sáng thấy vầng trán Phượng Oanh dần dần ra. Chút tinh huyết cuối cùng chìm xuống rồi tan biến trong vẻ thanh thản vô cùng của đá.

Sáng liếc nhìn vào chiếc đồng hồ đeo tay của mình: 06 giờ 00 phút.

Đúng giờ này đây, lần đầu tiên vào ngày hôm qua, nàng gọi điện cho anh, nàng cầu cứu anh. Từ 6 giờ sáng hôm qua đến bây giờ mới có 24 tiếng đồng hồ. Hai mươi tư giờ - vừa đúng một ngày trên đường đi tới khát khao của anh, anh đã cho qua cuộc đời nàng - người con gái đã gắn bó sâu sắc với tâm hồn anh nhất. Còn biết bao nhiêu ngày khác, biết bao nhiêu lần hai mươi tư giờ khác nữa anh đã cho qua đi những gì trong cuộc đời?

Hà Nội

02/04/2009

Sửa lại 07/09/2012